HARLEQUIN® INTRIGUE

Mallory Kane

MISIUNE SUB ACOPERIRE

cartea de weekend

HARLEQUIN® INTRIGUE

CARTEA DE WEEKEND

www.carteadeweekend.ro

Seducătoarea agentă Sophie Brooks investighează răpirea fiicei unui important om de afaceri. Chiar dacă este o profesionistă redutabilă, membră a ultrasecretei agenții Miami Confidential, Sophie află că în miezul pericolului, chiar și ea are nevoie de protecție. Sean Majors este îngerul ei păzitor, cel de la care învață totodată și abc-ul dragostei.

În curând:
Patricia Rosemoore • *Cineva care să mă apere*
Jessica Andersen • *Foc încrucișat*

MISIUNE SUB ACOPERIRE
16.99 RON/buc
24 1851

ISBN 978-973-88270-0

9 789738 827080

MALLORY KANE

MISIUNE SUB ACOPERIRE

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA DATCU

cartea de weekend

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României

KANE, MALLORY
Misiune sub acoperire / Mallory Kane ; trad.:
Ana-Maria Datcu. - București : Editura NV Press, 2007
ISBN (13) 978-973-88270-8-0

I. Datcu, Ana-Maria (trad.)

821.111-31=135.1

MALLORY KANE
COVERT MAKEOVER
Copyright: © 2006 by Harlequin Books S.A.
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.ar.l..

All characters in this book are fictious. Any resemblance to actual persons, living or dead, is puerly coincidential.

® and TM are trademarks of Harlequin Enterprisis and/or its affiliated companies, used under license

© 2006, Harlequin Books SA pentru versiunea în limba română. Această ediție a fost publicată cu permisiunea Harlequin Books SA.

Coperta colecției: Nicolae Vasilescu
Fotografia copertei: Ștefan Ioniță
Fotomodel: Oana Bârdan, Agenția de fotomodele Sequoia Models, tel.: 021 307 20 28, www.sequoiamodels.ro
Redactor: Mihaela Stan
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Tiparul executat de
CNI „CORESI" SA

ISBN 978-973-88270-8-0

Vă invităm
să depuneți jurământul de onoare
față de
Agenția Miami Confidential

Jur să respect legea prin orice mijloace...

Să păstrez integritatea agenției arătând compasiune
față de victime, loialitate față de colegi și curaj
în caz de pericol...

Să apăr cu strictețe secretul în privința
tuturor informațiilor și identităților...

Sau să mor mai degrabă
decât să nu respect cele de mai sus.

Personajele

Sophie Brooks – Agent la Miami Confidential, care știe cum să se apere împotriva inamicilor periculoși, dar nu știe nimic despre dragoste.

Sean Majors – În calitate de șef responsabil cu securitatea cunoscutului om de afaceri Carlos Botero, este foarte bun în ceea ce face. Dar, pentru a o salva pe unica fiică a șefului său, acest tată singur va trebui, de asemenea, să-și riște inima.

Michaela Majors – Fiica lui Sean este rațiunea lui de a trăi, dar ea îi fură inima și Sophiei cu drăgălășenia ei. Datorită Michaelei, Sophie își dă seama că ea și Sean nu pot avea nici un viitor împreună.

Carlos Botero – Oare atacul cerebral îl va împiedica pe puternicul om de afaceri să-și mai vadă vreodată fiica?

Sonya Botero – Răpirea moștenitoarei provoacă mai multe întrebări decât răspunsuri pentru agenții de la Miami Confidential, mai ales când suma cerută drept de răscumpărare crește exagerat.

Rachel Brennan – Imperturbabila Rachel conduce Nunta Perfectă și Miami Confidential cu o mână de fier într-o mănușă de catifea.

Craig Johnson – Angajat chiar de Sean Majors, agentul de pază al familiei Botero conducea limuzina în ziua în care Sonya a fost răpită. A fost, oare implicat în această afacere?

Rafe Montoya – Șef responsabil cu securitatea la firma Nunta Perfectă, afacerea legală care oferă acoperire pentru Miami Confidential. Chiar de la început, între el și Sean există neînțelegeri.

Jose Fuentes – Se pare că modestul îngrijitor de la spital se află prin preajmă ori de câte ori are loc un atentat la viața Sophiei. Oare pentru cine lucrează el?

Capitolul I

Sophie Brooks își îndreptă picioarele și își netezi marginea fustei în timp ce-și privea șefa mărșăluind de-a lungul bucătăriei amenajate artistic din clădirea luxoasă art deco ce adăpostește firma Nunta Perfectă. Rochia fină de in se unduia în jurul picioarelor lui Rachel Brennan de câte ori aceasta se întorcea. Imediat ce a intrat azi-dimineață pe ușă, Sophie a observat încordarea de pe chipul măsliniu și frumos al conducătoarei agenției Miami Confidential.

Rachel își închise telefonul mobil și își turnă cafea rece într-un pahar de plastic pe care și-l lipi apoi de tâmplă.

— În dimineți ca asta mi se face dor de Colorado. Cum se poate să fie umiditate de sută la sută?

Privirea ageră i se opri asupra ciorapilor negri de mătase ai Sophiei.

— Pe bune, Sophie, m-aș topi ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest dacă aș fi îmbrăcată ca tine.

Sophie îi răspunse cu un mic zâmbet politicos și își încrucișă din nou picioarele.

— Se pare că nu poți dezobișnui o newyorkeză...

Rachel pufni și luă o înghițitură zdravănă din lichidul amărui, apoi se uită pe rând la ceilalți membri ai echipei așezați la masă.

— M-au sunat de la spital. Șoferul limuzinei Sonyei Botero și-a recăpătat cunoștința, dar Sean Majors, șeful cu securitatea lui Botero, a dat instrucțiuni personalului din spital să nu permită vizite. Vrea să-l ia mai întâi el la întrebări.

Rafe Montoya plesni cu palma în masă.

— A pus pază nonstop la ușa lui Johnson. Nu-mi place. Majors ține prea strâns lațul în jurul tipului ăluia. Noi știm că Craig Johnson are legătură cu răpirea Sonyei Botero. Oare, ce încearcă Majors să ascundă?

Rachel își dădu cu mâna părul pe spate.

— Cred că face pe deșteptul pentru că omul lui e amestecat în răpirea Sonyei. Și pentru că are dreptul să-și protejeze angajatul. Să mai așteptăm. Până acum a fost destul de cooperant.

— A mai aflat ceva de la răpitori? întrebă Julia Garcia.

— N-a spus.

— Deci tot nu avem o zi și un loc pentru răscumpărare?

Sophie remarcă îngrijorarea din vocea Juliei. Era prietenă de ani buni cu Sonya Botero. O afectase în mod evident dispariția prietenei sale.

Cum Rachel nu răspunse imediat, Sophie luă cuvântul:

— Te gândești că nu vom mai auzi de ea niciodată, nu-i așa?

Toți își întoarseră capul către Sophie, iar tânăra femeie citi pe chipurile lor că și lor le trecuse prin minte același lucru.

— Că s-ar putea ca ei să nu urmărească altceva decât să-i șantajeze logodnicul. Dacă se dovedește că răpirea ei nu este decât o parte din planul de a-l face pe Juan DeLeon să se răzgândească în privința stopării traficului de droguri din Ladera, atunci n-o să reușim mare lucru stând aici. Iar pachetul respectiv de legi intră în dezbatere peste doar câteva săptămâni.

Samantha Peters se aplecă înainte. Își aranjă ochelarii cu rame elegante pe nasul ei obraznic.

— Dar mai există o variantă. Cum rămâne cu țăcănita de fostă nevastă a lui Juan? Oricine din familia ei ar fi putut pune la cale așa ceva. Că doar și ei au legături cu traficanții de droguri.

Sophie scutură din cap.

— Și de ce ar acționa tocmai acum? Au avut la dispoziție ani întregi ca să se răzbune pe Juan.

— Pentru că el de-abia acum a devenit puternic, iar legea pe care o susține îi va afecta și pe ei.

Rachel își aruncă paharul gol la coș, încruntându-se.

— Știu că este frustrant că nu putem pune cap la cap suficiente informații pentru a continua. Iar Sophie are dreptate, n-o să realizăm prea multe stând aici. Dar un lucru este sigur. Acționăm plecând de la presupoziția că Sonya încă trăiește. Și tot ceea ce facem are ca scop s-o aducem nevătămată înapoi.

Își arcui sprâncenele preocupată.

— Plus că n-am aflat încă nimic de la poliție, ceea ce este, probabil, un lucru încurajator, comentă Rafe.

— Întocmai. Aș prefera să ținem Poliția din Miami cât mai departe de afacerea asta. De fapt — și Rachel își privi ceasul de la mână — am chiar astăzi

după-amiază o întâlnire cu comisarul, special pe tema asta. Până acum am reușit să ferim cazul de ochii lumii și, bineînțeles, comisarul a colaborat cu agenția Miami Confidential din acest punct de vedere, dar presa începe să comenteze prezența lui Juan DeLeon aici și evidenta absență a Sonyei de la obișnuitele ei acțiuni filantropice și sociale.

Sophie își verifică ceasul. Avea întâlnire cu o nouă clientă. Nunta Perfectă era o foarte cunoscută firmă de organizare de evenimente, oferind o acoperire excelentă pentru echipa lui Rachel Brennan de la Miami Confidential.

— Îmi pare rău, Rachel, dar clienta mea va sosi în câteva minute.

Rachel aprobă din cap:

— Bine. Du-te. Că doar nu vrem să le neglijăm pe miresele noastre sau să le dăm de bănuit.

Sophie auzi sunând clopoțelul de la intrare. Se ridică și își îndreptă fusta neagră de mătase.

— Iat-o și pe clienta mea. Imediat ce-i obțin aprobarea în privința invitațiilor de nuntă și scap de ea, o să iau legătura cu colegii mei din C.I.A. să aflu dacă ei dețin vreo informație despre Ladera sau activitatea de pe coastă.

— Bine. Mulțumesc tuturor.

Sophie coborî scara din marmură, cu pantofii negri lucioși tocănind pe pardoseala strălucitoare. Arboră un zâmbet amabil și o întâmpină pe tânăra a cărei problemă vitală în ziua respectivă era dacă să folosească alb, ivoriu sau lila pal pentru invitațiile la nunta ei.

*

Sean Majors se lovi cu pumnul în palmă în timp ce-și privea șeful adus cu scaunul cu rotile în biroul mare, luminos, din reședința sa ce semăna cu o fortăreață. Gândul la minutele ce vor urma nu-i făcea prea mare plăcere. Avea vești bune pentru Carlos, dar și noutăți destul de supărătoare.

Carlos Botero fusese un om înalt, frumos, puternic până acum câteva săptămâni când niște necunoscuți o răpiseră pe Sonya, unica lui fiică. Acum parcă trupul îi devenise mai mic și mai uscat. Congestia cerebrală suferită în ziua în care a fost trimis biletul de răscumpărare, vag și amenințător, îl secătuise de toată vitalitatea. Mintea lui Carlos rămăsese la fel de lucidă, dar fizic era mai degrabă o cochilie goală, tot mai fragilă cu fiecare zi ce trecea.

Carlos dădu cu dificultate din mână, indicându-i infirmierului să părăsească încăperea. Infirmierul îi aruncă o privire lui Sean, dar acesta încuviință cu discreție din cap. Javier va aștepta afară în caz că Sean ar fi avut nevoie de el.

— Domnule Botero, am vești bune.

Carlos păli.

— Sonya?

Sean tresări.

— Nu, domnule, nu despre Sonya. Îmi pare rău.

Ar fi trebuit s-o spună altfel, ar fi trebuit să arate mai multă îngrijorare. Dar două evenimente importante se petrecuseră în ultimele douăzeci de minute, iar lui Sean îi stătea mintea numai la planuri și calcule.

— Craig Johnson și-a recăpătat cunoștința.

Carlos se cufundă și mai mult în scaunul său.

— Singurul lucru bun în privința asta este că acum îl putem sili să ne spună adevărul despre implicarea lui în răpirea fetei mele.

Sprâncenele grizonate ale lui Botero se ridicară, iar ochii săi îi sfredeliră pe-ai lui Sean.

— Află tot ce a făcut.

Sean aprobă și își lăsă privirea în jos. Carlos nu era ușor de păcălit. Dacă ar fi știut la ce se gândea Sean, ar fi fost și mai supărat. Sean încă nu-i spusese tatălui Sonyei că un angajat de la Nunta Perfectă îl auzise pe Johnson dând un telefon. Apelul era către un număr din Ladera.

— Asta și intenționez, domnule. I-am dat instrucțiuni gărzii mele să nu permită nici o vizită până nu voi avea ocazia să vorbesc cu el.

Sean respiră adânc pentru a mai prinde puțin curaj.

— Domnule Botero...

Carlos ridică privirea.

— Ce este? Mai ai să-mi spui ceva?

Sean scoase din buzunarul hainei o pungă de plastic conținând o foaie de hârtie. Tocmai o luase de la unul dintre paznicii de la intrarea în reședința lui Carlos.

De dimineață, când Sean se ducea spre spital să-l vadă pe Johnson, paznicul l-a sunat să-i spună că un taximetrist adusese un plic. Sean îi puse paznicului câteva întrebări despre taxi, apoi sună la centrală, dar cei de-acolo n-aveau nici o informație despre vreo livrare la domiciliul lui Botero. Paznicul notase nu-

mărul taxiului, așa că Sean îl însărcină pe unul dintre oamenii lui să-l găsească pe șofer și să-l interogheze.

Sean a ridicat el însuși biletul când a ajuns la recepție și l-a introdus în pungă chiar înainte de a-l sosi. Nu voia să deterioreze nici cea mai mică dovadă posibilă.

— Este un al doilea bilet? întrebă Carlos nerăbdător.

— Da, domnule.

— Dă-mi să-l văd.

Sean îl ținu în așa fel încât degetele tremurânde ale lui Carlos să-l poată apuca.

„APER CĂ AVEȚI CELE DOUĂ MILIOANE. PUNEȚI BANII ÎNTR-O PUNGĂ DE PLASTIC TRANSPARENTĂ ARANJAȚI ÎN TEANCURI DE 10 000 DE DOLARI. AȘTEPTAȚI INSTRUCȚIUNI. ATENȚIE, DIN MOMENTUL ÎN CARE VĂ CONTACTĂM DIN NOU, AVEȚI DOUĂ ORE LA DISPOZIȚIE. NICI UN MINUT MAI MULT."

— Domnule Botero, poate că a sosit momentul să sunăm la poliție sau pe guvernator...

— Nu! Mâna lui Carlos deveni dintr-o dată moale, iar biletul căzu pe podea.

— Fără polițiе!

Bâjbâi fără succes după mâna lui Sean, dar reuși numai să-l apuce de mâneca sacoului.

— Biletul... Nu spune nimic despre fata mea.

— Nu, domnule.

Asta îl îngrijora și pe Sean. Aducea mai degrabă a răzbunare sau a escrocherie decât a răscumpărare

care să garanteze înapoierea în siguranță a Sonyei. Sean se temea că răpirea și răscumpărarea reprezentau doar o înscenare pentru a-l ține pe Juan DeLeon departe de Ladera și pentru a se gândi doar la logodnica dispărută, asta până când corupții politicieni laderani ar fi putut să blocheze reformele lui legislative.

Și se mai temea că Sonya fusese deja ucisă. Dar nu i-ar spune asta niciodată lui Carlos. L-ar omorî pe bietul bătrân, la care Sean ajunsese să țină foarte mult în cei zece ani petrecuți în slujba lui. Îndatorirea pe care o avea era să îndeplinească dorințele lui Carlos și să-l păzească.

Desigur, fusese însărcinat și cu paza Sonyei, dar dăduse greș.

— Domnule, situația din Ladera e ca o bombă cu ceas. Răpirea Sonyei are aproape sigur legătură cu situația de acolo. Ar trebui să contactăm autoritățile interesate.

Carlos îl trase pe Sean de mânecă.

— Nu! Nu-mi pasă de politicienii corupți. Nu vreau decât să-mi aduc fata înapoi. Îți încredințez ție siguranța ei! strigă Carlos. Promite-mi...

Infirmierul își vârî capul pe ușă, dar Sean îi făcu semn să iasă.

— Domnule Botero, nu pot să vă spun cât de rău îmi pare...

— Nu te scuza. Doar promite-mi că nu amesteci autoritățile în asta. Mă bazez pe tine.

— Voi face tot ce doriți dumneavoastră, domnule.

Ochii negri ai lui Carlos priviră în ai lui Sean.

— Îmi vreau fata înapoi. Sonya este inima mea, singurul meu copil. N-aș suporta s-o pierd.

Sean strânse mâna bătrânului.

— Vă dau cuvântul meu de tată că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a vă aduce fiica înapoi, în siguranță.

Carlos se mai liniști un pic.

— Mulțumesc. Mulțumesc. Dacă bunul meu prieten Esteban ar mai fi fost în viață te-ar fi ajutat. Dar acum Javier a preluat îndatoririle de bodyguard.

Carlos inspiră profund și se înecă. Începu să tușească.

Sean chemă repede infirmierul. Îl durea să-și vadă șeful, altădată robust și vivace, atât de bolnav și slăbit.

După ce infirmierul îi aduse lui Carlos puțină apă, îl scoase apoi din cameră, spunând că a sosit timpul pentru masaj, Sean se așeză la biroul masiv, sculptat al lui Carlos și își sprijini capul în mâini, reluând pentru a suta mia oară firul celor întâmplate în acea zi de iunie când Sonya Botero a fost răpită în fața de la Nunta Perfectă.

El însuși îi recomandase Sonyei să lase acasă Porsche-ul roșu și să-i permită lui Craig Johnson, membru al echipei sale de pază, s-o ducă la salon cu limuzina tatălui ei.

Simțise că avea nevoie de un bodyguard, ținând cont de tulburările în creștere din Ladera și de amenințările repetate la viața logodnicului ei, Juan DeLeon. L-a ales pe Johnson pentru această sarcină datorită experienței lui militare. Participase la câteva conflicte politice.

Acum, Johnson se afla încă în spital din cauza unui atentat eșuat la viața sa, un client nevinovat al salonului Nunta Perfectă fusese rănit grav și, până acum câteva minute, nimeni nu mai auzise nimic de la răpitori de când trimiseseră primul bilet, în urmă cu vreo câteva zile.

Sean își reaminti de primul bilet, cu o amprentă de sânge neidentificabil și cu o șuviță din părul Sonyei în plic. „Două milioane, vă contactăm."

Scuturându-și capul și frecându-și ceafa, Sean mai citi o dată noul bilet. Conținea ceva mai multe informații decât primul.

„Aveți două ore la dispoziție." Sean luă telefonul de pe birou și îl sună pe contabilul personal al lui Carlos, care începuse deja să strângă cele două milioane de dolari.

— Winstead, sunt Majors. Am primit un al doilea bilet. Banii sunt pregătiți?

— Desigur. Amănunte?

Contabilul nu-și pierdea vremea cu vorbe fără rost.

— Încă nu avem data pentru schimb. Imediat ce ne anunță trebuie să fim gata în două ore, deci am nevoie să mă asiguri că nu va apărea vreo problemă cu banii.

— Ce fel de bancnote?

— De o sută. În teancuri de zece mii de dolari.

— Bine.

— Mulțumesc.

Sean închise telefonul având un sentiment de neputință. Se obișnuise să aibă situația sub control. Fusese mereu conștient de vulnerabilitatea Sonyei,

având în vedere stilul ei de viață și bine-cunoscutele ei preocupări filantropice. Obișnuia să trimită un bodyguard după ea când apărea în public, chiar fără știrea moștenitoarei răsfățate și cu fire independentă.

Dar evenimentele legate de răpirea ei i se păreau prea ciudate. Încă de la început, Rachel Brennan, șefa de la Nunta Perfectă, a reușit cumva să mențină la minimum implicarea poliției și a F.B.I.-ului. Sean s-a lovit deja de câteva ori de încăpățânarea șefului ei responsabil cu securitatea; Rafe Montoya părea hotărât să-l țină pe Sean departe de tot ce se întâmpla.

O firmă de organizare a nunților cu un super departament de securitate. O răpire a unei persoane publice, răpire care încă n-a fost descoperită de presă. Plus că angajații de la Nunta Perfectă se aflau în posesia unor informații vitale, cum ar fi faptul că Johnson sunase la Ladera înainte să se strecoare cineva în spital și fiind aproape să-l ucidă. Totul părea însăilat cu ață albă, toate se cam învârteau în jurul salonului de organizare a nunților.

Ceva nu era în regulă.

Ei bine, astăzi toate astea se vor schimba. Sean avea de gând să se vadă cu Rachel Brennan și să-i ceară socoteală. Sosise timpul să preia controlul asupra situației.

Se ridică și vârî biletul în buzunarul hainei. Îi promisese lui Carlos că o să-i aducă înapoi fiica, nevătămată. *Pe cuvântul lui de tată.*

Ieșind în soarele de iulie din Miami, cu intenția de a merge la spital ca să-l vadă pe Johnson, reflectă la cuvintele lui Carlos. „Ea este inima mea."

Știa exact la ce se referise șeful lui. Gura i se destinse într-un zâmbet gândindu-se la fetița lui de trei ani, Michaela. Ce s-ar face dacă ea ar păți ceva? În ciuda căldurii, îl cuprinseră fiori reci și-și înăbuși cu greu un geamăt de durere. *Ar muri.*

Pipăind biletul din buzunar, îi reveni în minte imaginea celuilalt bilet. Biletul pe care i-l lăsase fosta lui soție, Cindy.

„Tu și copilul mă stoarceți de viață. Nu mai suport. Divorțăm. Poți s-o păstrezi pe Michaela. Oricum ea crede că ești tatăl ei."

Aceste cuvinte i-au străpuns inima cu eficiența unui stilet. După mai bine de doi ani, durerea ascuțită se transformase într-una surdă, dar nu se micșorase. Își frecă pieptul în timp ce se urcă în Mustangul lui decapotabil și porni turând zgomotos motorul.

Cum a putut copilul unui alt bărbat să-i cucerească inima? Cum de simțea o așa dragoste pentru ea dacă biologic nu era a lui? Închise ochii pentru o clipă.

Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Michaela avea ochii lui, încăpățânarea lui.

Poate că biletul de la fosta soție a repreuentat doar o ultimă cruzime. Altfel, îl rănise în toate felurile inimaginabile. Din punctul ei de vedere, distrugerea relației dintre tată și fiica sa ar fi reprezentat lovitura de grație.

Alungă orice gând privitor la fosta soție și nenumăratele ei infidelități pe măsură ce se apropie de poartă, unde lăsă instrucțiuni paznicului: să nu dea voie nimănui să intre fără permisiunea lui. Nici mă-

car poliției. Nici camioanelor cu livrări la domiciliu. Nimănui.

Conduse parcurgând cei câțiva kilometri până la spital, apoi se duse direct în camera lui Johnson. Discută puțin cu infirmiera de serviciu și află că Johnson se simțea bine acum că-și recăpătase cunoștința.

Paznicul pe care îl postase la ușa lui Johnson se ridică de pe scaun să-l întâmpine.

— Domnule Majors!

Sean îl salută din cap.

— 'Neața, Kenner. Dacă vrei niște cafea, du-te! Să fii înapoi în zece minute!

Deși trecuse de opt, în cameră domnea întunericul. La televizor începuse o emisiune matinală, dar ochii lui Johnson erau închiși, iar una dintre mâini se agita pe tubul de oxigen introdus în nas.

Sean îl studie pe omul pe care îl angajase el însuși cu mai puțin de un an în urmă. Cum naiba putuse să se înșele atât de mult în privința lui? Furios pe sine și pe Johnson traversă încăperea către fereastră unde trase jaluzelele.

— Hei!

Johnson deschise încet ochii în lumina strălucitoare de Miami. Tuși și oftă, apoi gemu.

— Domnule Majors...

Se cufundă înapoi în așternuturi, cu fața brusc palidă.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit.

Ochii lui Johnson se tulburară.

— Cineva a încercat să mă omoare.

— Am aflat. Vreau să știu de ce.

O imperceptibilă mișcare din umeri îi spuse că angajatul lui nu avea de gând să vorbească. Se îndreptă către pat și îl apucă pe Johnson de încheietura mâinii, acolo unde era introdus acul în venă.

Johnson gemu.

— Au! Domnule Majors, trebuie să mă scoateți de aici.

— Am pus un paznic care stă nonstop la ușa ta.

— Nu înțelegeți. O să ajungă din nou la mine. Sunt convins.

— Cine a fost la tine?

Îl strânse și mai tare.

Johnson transpira, schimonosit de durerea pe care i-o provoca apăsarea cateterului intravenos. Lui Sean nu-i păsa.

— Jur că nu știu. M-a înjunghiat în piept cu un ac în timp ce dormeam. Era să mă omoare cu ceea ce mi-a injectat.

— Deci n-ai văzut nimic.

Johnson încetă să se mai opună strânsorii lui Sean.

— Nu mă credeți. Vă jur, făcu și tuși din nou. Primul și ultimul lucru pe care l-am simțit a fost cum intra acul.

Își frecă pieptul cu mâna liberă.

Johnson fusese atacat. Nu exista nici o îndoială în această privință. Asasinul știa că injectarea potasiului drept în inimă ucide instantaneu un om. Dar tentativa eșuase.

— De ce ai făcut-o, Johnson?

Tânărul înghiți cu greu. Figura lividă și tuburile atașate erau dovezile incontestabile ale luptei pe care

o purtase cu moartea. Dar era viu, iar Sean avea nevoie de răspunsuri.

Așteptă un moment.

Johnson închise tulburat ochii și inspiră adânc, tușind uscat.

— După ce am început s-o însoțesc pe Sonya am primit un telefon. Mi-au dat un număr. Nu trebuia decât să le spun unde o duceam. Nici nu m-am gândit că voiau s-o răpească...

— Pe dracu'!

Sean își retrase mâna de teamă ca nu cumva din cauza mâniei să-i frângă încheietura.

— Pe bune, omule. Vorbesc serios. Credeam că sunt de la vreun ziar.

— De la ziar? Minți! Am văzut înregistrările telefonice. Ai sunat la un număr din Ladera.

Johnson își umezi buzele crăpate în timp ce ochii i se măriseră surprinși.

— Asta a fost doar o dată. Nu le-am dat nici o informație.

Sean se aplecă deasupra patului de spital.

— Nu mă prosti, Johnson! Îți iau paznicul și te las să te descurci singur. Acum zi-mi de ce naiba ai făcut-o?

Culoarea dispăru complet de pe fața lui Johnson. Ochii i se îndreptară către ușă.

— M-am băgat în niște datorii mari la jocuri. Când le-am spus creditorilor că am grijă de Sonya, am început să primesc telefoanele astea. Vă jur, domnule Majors...

O infirmieră ciocăni în ușa pe jumătate deschisă, apoi intră în cameră.

— Domnule Johnson, au venit cei de la laborator pentru a vă duce jos la tomograf.

Sean pufăi nemulțumit. Johnson îl mințea. Dar nu mai avea timp să continue interogatoriul. Trebuie să ajungă la Nunta Perfectă și să stea de vorbă cu Rachel Brennan despre cel de-al doilea bilet de răscumpărare.

Se îndepărtă de pat în timp ce doi tineri vânjoși introduceau în cameră o targă. În spatele lor, Sean își văzu angajatul.

— O să vorbim mai târziu, îl asigură pe Johnson în timp ce acesta era așezat pe targă și scos din încăpere.

— Stai lângă el. Să nu-l pierzi din ochi, șopti când trecu pe lângă paznic.

Arșița devenea din ce în ce mai mare, iar soarele tot mai strălucitor în timp ce se îndrepta spre Golful Biscaine, către birourile somptuoase ale firmei Nunta Perfectă.

După o jumătate de oră, Sean urca treptele către ușa din mahon sculptat și sticlă sablată de la intrarea în firma Nunta Perfectă. Se uită cu coada ochiului la camera de supraveghere plasată discret, una dintre cele câteva așezate strategic împrejurul clădirii. Gândul i se întoarse la ziua când avusese loc răpirea. În zona de parcare se stârnise un adevărat haos. Peste tot mișunau detectivi de la poliție, criminaliști, medici de la ambulanță. El nu reușise să se gândească la altceva, ci doar la faptul că fata șefului dispăruse și că agentul lui de pază fusese rănit.

Se uitase la casetele cu înregistrări. Iar îl încercă un sentiment de frustrare amintindu-și cât de puține dovezi izbutise poliția să adune de la locul faptei.

Pe casetă se vedea limuzina albă a lui Botero parcând în spatele unui Sedan model nou, în fața la Nunta Perfectă. Johnson, îmbrăcat în costumul de șofer, evident nemulțumit din cauza asta, a deschis ușa din spate pentru Sonya, care, cu obișnuita ei exuberanță, a coborât zâmbind.

Apoi, o limuzină neagră a tras în spatele mașinii lui Botero, doi bărbați în costume negre au sărit din ea și au pus mâna pe Sonya. Johnson a reacționat imediat, dar unul dintre cei doi l-a doborât la pământ.

Un tânăr bine clădit a intrat în cadru, îndreptându-se chiar spre limuzină, dar mașina neagră a demarat și a trecut curba, pornind direct spre Johnson.

Johnson s-a rostogolit într-o parte, ieșind din cadru, în timp ce limuzina a țâșnit drept înainte și a lovit o tânără. Sean știa acum că femeia se numea Caroline Graham, iar tânărul care fugise spre limuzină era fratele ei, Alex.

Răpitorii nu și-au întors fața spre camera de filmat în nici un moment. Ca și cum ar fi știut unde era amplasată.

Sean studie echipamentul sofisticat. Camerele de supraveghere proveneau de la aceeași firmă cu cele pe care tocmai le achiziționase pentru reședința lui Carlos. Ridicând o sprânceană în fața obiectivului, puse mâna pe clanță. Se pare că Nunta Perfectă este mult mai profitabilă decât crezuse la început.

Știa de la propria nuntă că cei de aici cereau enorm pentru serviciile lor. Dar echipamentul ăsta de supraveghere continuă costa mai mult decât chiria pe care o plătea el pe un an întreg. Rachel Brennan

l-a schimbat de când cu răpirea. Prea târziu pentru Sonya și Johnson, dar oricum făcuse un lucru inteligent.

Când intrai în sala elegantă de recepție de la Nunta Perfectă ți se părea că pășești pe platoul de filmare a unei pelicule din anii '30. Îl întâmpină o tânără așezată în spatele unei mese sculptate delicat.

— Bună dimineața, domnule. Bine ați venit la Nunta Perfectă. Cu ce vă putem ajuta?

— Aș dori să stau de vorbă cu Rachel Brennan, vă rog.

Tânăra drăguță îl măsură rapid din cap până-n picioare, observându-i costumul de vară lipsit de pretenții, apoi starea unghiilor și a părului.

— Sunt Sean Majors, șeful pazei lui Carlos Botero. Îi dădu cartea de vizită.

— A, bineînțeles, domnule Majors.

Obrajii i se îmbujorară discret.

— Doamna Brennan nu este disponibilă. Pot să vă fac legătura cu... — privi rapid către o agendă de birou — cu doamna Brooks?

Sean aruncă o privire spre imensul salon. *Brooks*. Care dintre ele era?

La dreapta scării de marmură, în spatele unei expoziții de rochii și voaluri, într-un separeu cochet, o blondă înaltă, în alb și negru, cu ciorapi negri îmbrăcând niște picioarele lungi, frumoase, zâmbea către o roșcată scundă în haine de-un roz pal, așezată în fața ei.

Când le zări, cele două femei tocmai se ridicau.

„Da, sigur." Blonda era Sophie Brooks. Cum de-a putut să uite picioarele alea? Ciorapii negri, fini și

lucioși deveniseră un lucru din ce în ce mai rar în Miami, indiferent de anotimp. Iar pe timpul verii nu vedeai așa ceva.

În timp ce viitoarea mireasă se îndrepta către ușă, iar blonda se așeza picior peste picior, Sean admiră coapsa expusă cu generozitate de fusta scurtă și strâmtă.

— Domnule Majors, o anunț pe doamna Brooks...

El dădu din mână:

— Nu mai este nevoie, am văzut-o deja.

Când trecu pe lângă roșcată, aceasta îi zâmbi galeș. O salută din cap fără să-și ia privirile de la Sophie Brooks.

Părul drept și blond îi ascundea fața în timp ce nota ceva într-o agendă legată în piele. Apoi tastă câteva fraze pe un mic laptop deschis pe birou.

Telefonul ei începu să sune pe măsură ce el se apropia. Răspunse, ascultă un moment, apoi își înălță ochii spre el și tresări când îi întâlni privirea.

— Nu, este în regulă. O să-l primesc.

Sean zâmbi.

Ea se încruntă, puse telefonul la loc și se ridică.

El auzi foșnetul nylonului ultrasubțire și, spre surpriza lui, corpul îi reacționă.

„La naiba." Ce dracu i se întâmpla? Se afla în timpul serviciului și nimic nu trebuia să-l distragă de la treburile sale. Cu atât mai puțin o femeie frumoasă. Orașul Miami era plin de femei frumoase. În plus, pe el nici măcar nu-l interesau femeile acum — frumoase sau nu. Era ocupat cu serviciul; se gândea doar la fiica sa. Nu mai voia nimic altceva.

„Da, dar, of, picioarele acelea atât de mlădioase..."

Cu mare efort, își menținu privirea pe fața ei.

Ea își duse mâinile de-a lungul fustei și înghiți în sec, clipind repede. Oare și-a dat seama de bătălia care se dădea în el?

„Hai, potolește-te, Majors." Strânse din dinți. Venise aici cu un scop clar. Trebuia să-i spună lui Rachel Brennan despre al doilea bilet.

— Doamna Brooks?

— Sunt Sophie Brooks, spuse ea, întinzându-i mâna.

I-o strânse ușor și-i simți degetele reci, lucru care nu-l miră. Ar fi fost surprins dacă ar fi fost calde. Căci ea părea întruchiparea glacialității. Întreaga ei înfățișare delicată, sofisticată și imperturbabilă, cu excepția acelei aproape imperceptibile mișcări a gâtului când li se întâlniseră privirile, dovedea asta.

— Vă rog, luați loc, îi zise ea.

— După dumneavoastră, întinse el mâna.

Blestemându-și în gând slăbiciunea, mai trase o dată cu ochiul când ea se așeză picior peste picior.

Ea luă un album cu invitații pentru nuntă de pe măsuța de alături.

— Trebuie să vorbesc cu Rachel Brennan, spuse el, uitându-se la un taburet roz, apoi așezându-se cu grijă pe marginea lui și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Doamna Brennan nu este aici. Pot să vă ajut eu cu ceva, domnule Majors?

— Depinde. Cunoașteți cazul Botero?

Privirea Sophiei Brooks se ciocni de a lui, albastrul limpede al ochilor ei devenind opac. Ar fi putut jura că ceva s-a închis în ea.

Tânăra femeie se jucă o vreme cu stiloul în mână, apoi începu să deseneze spirale și cercuri pe un carneţel.

— Da, bineînțeles. Ce îngrozitor că s-a petrecut chiar în fața firmei noastre, comentă Sophie, cu ochii la hârtie.

„Prostii." Sean expiră scurt:

— Așa e. Ca să nu mai vorbim cât de îngrozitor este pentru Sonya și tatăl ei și pentru oamenii care au fost răniți, spuse el sec.

Pentru o secundă, ea îi amintise de egoista lui fostă soție, cărei nu-i păsa decât de propriile interese. Dar se gândi că o judeca prea dur pe femeia de față, așteptând ca ea să fie afectată de nenorocirea unei persoane pe care, probabil, n-a întâlnit-o niciodată. Era doar o angajată a unei faimoase firme de organizare a nunților. Firește că era preocupată doar de reputația salonului.

Sophie sesiză nuanța din vocea lui, pentru că se opri din desenat și își strânse buzele:

— Cu siguranță. Am auzit că agentul dumneavoastră de pază și-a recăpătat cunoștința. Cum se simte?

Venise rândul lui să remarce ușoara nuanță de dispreț din partea ei, ca și cum Johnson și, prin extensie, el însuși ar fi fost vinovați pentru răpire.

— I se fac niște analize. O să-l văd după-amiază.

Genele ei coborâră o clipă.

— Da, presupun că l-ați instruit pe medic să nu permită vizite până când nu vorbiți dumneavoastră cu el.

Și mai mult dispreț.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Majors?

Sean o studie. S-ar fi zis că se controlează perfect — calmă, stând picior peste picior, cu spatele drept. Poate prea drept. Părea neliniștită.

— Dumneavoastră vă ocupați cu designul invitațiilor de nuntă, nu-i așa?

Ea înghiți în sec din nou și clipi.

O tulbură faptul că el a schimbat atât de brusc subiectul. Sean obișnuia să evalueze oamenii cu care venea în contact. Ajunsese chiar să se priceapă foarte bine la asta. Iar acele mici reacții îi spuseră că Sophie nu era sută la sută stăpână pe sine.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. Eu le ajut pe mirese să aleagă invitația potrivită pentru cel mai important moment din viața unei tinere femei, zise și făcu o pauză. Este relevant?

— De fapt, ne-am mai întâlnit cândva. V-ați ocupat de invitațiile pentru nunta mea.

Sophie se strădui să nu reacționeze. Deci din cauza asta i se păruse cunoscut. Știa că îl mai văzuse. L-a zărit și în ziua cu răpirea Sonyei și a avut un sentiment de déja-vu, dar s-a gândit că trăsăturile lui regulate și aspre probabil că îi aminteau de vreun actor de film. Apoi, în haosul produs de tragedie, uitase de el.

Dar acum își amintea totul — statura atletică, cu brațele lungi, umerii lați și șoldurile zvelte subliniate discret de costum și trăsăturile aproape perfecte. Organizarea nunții lui, acum patru ani, fusese primul lucru pe care ea îl făcuse la această firmă.

— Da, bineînțeles.

Îi susținu privirea. În nici un caz n-avea de gând să i dea de înțeles că își amintise de el după atâta vreme. De fapt, ochii lui ciudați, de un albastru închis, o fascinaseră și atunci, ca și fața severă, frumoasă și sexualitatea lui sigură de sine. Dar își mai amintea și cât de îndrăgostit îi păruse el. Zâmbi:

— Ce mai face soția dumneavoastră?

Ochii lui trecură brusc de la albastrul deschis la tonurile întunecate ale unei furtuni.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse el indiferent.

Înainte de a se fi gândit că trebuie să se abțină, ea îi privi mâna stângă. Fără verighetă. Nici măcar urma pe care o lasă.

— Îmi pare rău.

— Nu este nevoie. Că doar n-a fost din cauza invitațiilor.

Buzele lui schițară un zâmbet disprețuitor. Nu și ochii.

Sophie îi surâse trist:

— Totuși...

— Când revine doamna Brennan?

„Înapoi la treabă!" Sophie observă că a revenit intenționat la motivul vizitei lui. El se destinse și își arcui umerii, apoi se uită la ceasul de mână, cu o umbră de îngrijorare pe chip.

„S-a întâmplat ceva." Intuiția ei, antrenată în cei zece ani petrecuți în C.I.A., își spunea cuvântul. Se încordă.

— S-ar putea să mai dureze. Vă asigur că sunt autorizată să acționez în numele ei *în orice privință*.

El dădu din cap, iar mâna i se îndreptă către buzunarul hainei. Cu o mișcare voit întâmplătoare, îl verifică apoi își puse mâna pe coapsă.

Dar Sophie observă. Văzu colțul unei pungi de plastic ieșind deasupra căptușelii de mătase gri a buzunarului interior. Primiseră un bilet. Se aplecă înainte.

— Domnul Botero are noutăți din partea răpitorilor, nu-i așa?

Sean Majors se uită în jos la primul nasture deschis al cămășii ei. Privirea îi alunecă precum o mângâiere în zona umbrită dintre sâni. Sfârcurile i se întăriră drept răspuns, iar pielea i se înfioră de parcă i-ar fi atins-o ușor cu vârful degetelor.

Își ridică ochii spre ea. După câteva secunde, își mută privirea, prefăcându-se că se uită pe fereastra din spatele tinerei femei, spre zona luxoasă din jurul piscinei, dar Sophie pricepu la ce se gândea. Trebuia să ia o hotărâre — dacă să aibă sau nu încredere în ea.

Clipi și o privi din nou în ochi:

— Da.

Inima lui Sophie începu să bată mai tare.

„În sfârșit, o pauză." Își netezi fusta și își reaminti că, pentru el, ea nu era decât un designer de la o firmă exclusivistă de organizare a nunților. În plus, *chiar era șefă* cât timp lipsea Rachel. Avea obligația să obțină cât mai multe informații.

— Și sunteți aici pentru că domnul Botero nu vrea să implicați poliția.

— Exact. Domnul Botero a colaborat cu ei până la un anumit punct. Dar refuză să le permită accesul în reședința lui. Nu dorește ca ei să afle că are noutăți de la răpitori. Mie nu-mi place să acționez fără știrea lor.

— Noi vrem să cooperăm în orice condiții, spuse repede Sophie.

Nu-i putea spune că Rachel, în calitate de director al agenției Confidential, deja lucra cu poliția pentru a ține procuratura și presa la distanță de cazul Botero.

— După cum cred că știți, așteptăm să aflăm data și ora pentru schimb, spuse ea.

— Și echipa voastră de pază este pregătită?

— Bineînțeles.

Bărbatul o cercetă îndeaproape. Ea știa la ce se gândea el. Răspundea de securitatea lui Botero. Cunoștea totul despre organizarea protecției. Știa totul și despre colaborarea cu autoritățile. Din fericire, până acum, n-a prea avut de-a face direct cu echipa Confidential și, de obicei, s-a întâlnit cu Rachel. Sophie știa că Rachel nu i-a spus nimic despre adevărata activitate a firmei Nunta Perfectă.

El își coborî privirea spre degetele ei. Dându-și seama că încă mai mâzgălește, așa cum obișnuia să facă atunci când era nervoasă sau concentrată, acoperi încet hârtia cu brațul fără a se uita la ea.

— Așadar, domnule Majors, ce poate face Nunta Perfectă pentru dumneavoastră?

— Îmi trebuie copii după toate casetele voastre de supraveghere din ziua răpirii. Vreau să vorbesc cu toți cei cu care Sonya a intract în contact în acea zi. Vreau să văd din nou toate declarațiile luate angajaților de aici.

— Poliția are deja toate aceste probe.

El așteptă o clipă.

— Bine. Doamna Brennan are aceste copii.

Sophie luă telefonul și o sună pe Samantha.

— Samantha, mai ai un set de copii de la toate probele privind cazul Botero — adică răpirea Sonyei?

— Chiar tot? auzi vocea amuzată a Samanthei. Am tras cu ochiul la superbul șef de pază al lui Botero. Ce noroc pe tine că ești azi de serviciu. Sigur nu te-a ademenit să-i dai chiar *totul*?

Sophie strânse mai tare receptorul și evită privirea superbului șef de pază în timp ce fața i se înfierbânta.

— Toate informațiile pe care le-am furnizat poliției, spuse ea rece.

Încă nu se familiarizase cu stilul celor din echipă de a glumi chiar și atunci când situația devenea gravă. Nu era obișnuită cu tachinările afectuoase.

— A, bine. Dă-mi douăzeci de minute. Prin urmare, imperturbabila Sophie Brooks n-a căzut în mrejele frumosului prinț.

— Nu, bineînțeles că nu. În nici un caz.

Închise telefonul, simțind cum îi dogoreau obrajii. O înjură în gând pe Samantha pentru că o necăjea.

Zâmbi acru spre Sean.

— Vă pot oferi aceste informații în cel mult douăzeci de minute. Între timp, dacă doriți, puteți vorbi cu recepționera noastră să vă aranjeze o întâlnire cu angajații care se aflau aici în acea dimineață. Sau preferați să discutați cu șeful pazei de la noi, cu Rafe Montoya? Nu este acum aici.

O însoțea pe Rachel la întrevederea cu șeful poliției.

— Se întoarce după-amiază.

Dar el nu avea prea mult timp la dispoziție. Sophie deja nu mai suporta. Trebuia să afle ce era cu biletul.

— Răpitorii v-au dat un termen-limită, nu-i așa? Când are loc schimbul? Ce scrie în bilet? Cum l-au trimis?

Sophie se opri văzându-l pe Majors cum se încruntă și își îngustează ochii.

Bătu în retragere.

— Adică Sonya este bine? Scrie ceva despre ea în bilet?

Se sprijini de spătar și se strădui să se calmeze. Sean Majors n-avea cum să știe că este fost agent C.I.A. Treaba ei — și, totodată, cea mai mare provocare — era să-și joace rolul. Pentru Sean Majors ea trebuia să pară doar o angajată a firmei Nunta Perfectă. Nimic mai mult.

Sean tăcea cu încăpățânare.

— Domnule Majors, vă asigur că sunt împuternicită să acționez în orice problemă în absența doamnei Brennan. Dacă doriți, vă pot da numărul ei de mobil ca s-o întrebați.

Fața lui se mai destinse un pic și scutură din cap în semn că nu era nevoie.

— Nu au menționat nimic despre Sonya. Dar au dat niște instrucțiuni în privința banilor și au precizat că o să ne contacteze în curând.

— Pot să văd biletul?

Privi spre buzunarul lui.

În timp ce el scotea punga de plastic și o așeza în fața ei, Sophie se lăsă distrasă o clipă de mâinile lui. Erau mari și bronzate, cu degete lungi, bine definite. Mâini bune. Mâini pricepute.

Se chinui să-și mute atenția asupra biletului, citindu-l repede.

— Două ore!

— Exact. Nu prea mult. Trebuie să fim pregătiți să acționăm.

Sophie ridică hârtia în lumină, provocându-i o expresie de uimire.

— Nici un filigran, comentă ea, apoi înălță puțin din umeri. Sunt grafician. Domnule Majors, putem să-l păstrăm noi?

— Și ce motive ați avea să păstrați voi acest bilet?

— Doamna Brennan va dori să-l vadă, zise Sophie repede. Se simte responsabilă pentru răpirea Sonyei Botero. Măcar o copie?

Majors îi aruncă o privire suspicioasă.

— Și cum pot fi sigur că nu ajunge în mâinile poliției?

— După cum vă spuneam, vă pot ajuta să vorbiți personal cu doamna Brennan.

Sean dădu din cap:

— O singură copie. Fără să o scoateți din folie...

— Bineînțeles. O voi face chiar eu. Dacă vreți să fiți de față...

El se ridică aranjându-și manșetele, apoi luă hârtia. N-avea de gând s-o piardă din ochi nici măcar o secundă.

Se ridică și Sophie.

— Veniți cu mine.

Urcă repede treptele; tocurile înalte răsunau pe marmură. Majors o urma îndeaproape, iar ea își imagină privirea lui plimbându-i-se lasciv pe spate, fund, picioare. Era un sentiment jenant. Supărător. Și totuși puțin excitant. Stăpânindu-și impulsul de a înceti și a-l face să se ciocnească de ea, mări viteza, ajunse la al doilea etaj și merse direct la copiator.

În timp ce el o supraveghea ca un vultur, făcu o singură fotocopie. Sean se apropie de ea și scoase originalul din aparat, apoi se uită la copie.

— Încrederea ce ne-o arătați ne copleșește.

El nu dădu atenție ironiei.

— Este singurul copil al șefului meu. Doar lui îi sunt loial.

— Aveți dreptate. Îmi cer scuze.

El ignoră cuvintele, îi întinse doar fotocopia și puse originalul la loc în buzunarul interior al hainei. Apoi se trase într-o parte pentru a o lăsa să coboare prima.

La capătul treptelor, Sophie îl privi:

— Unde credeți că vor fixa locul întâlnirii?

— Cine știe? Se pare că nu-i deranjează să fie văzuți la lumina zilei; cu siguranță, vor prefera un spațiu deschis.

— Și de ce nu aici?

Sean își ridică puțin bărbia, privind-o de parcă Sophie tocmai făcuse o mărturisire.

Îl luase prea tare. Dar ei i se păruse că el avea de gând să se ocupe singur de toată afacerea. Și nu putea să permită asta. Sonya Botero fusese răpită chiar de sub nasul echipei Miami Confidential, agenția lui Rachel Brennan. Rachel era ferm hotărâtă s-o aducă înapoi pe Sonya, iar Sophie și ceilalți din echipă voiau același lucru. Se întâmplase în timpul serviciului lor. Era responsabilitatea lor.

— Reprezintă locul perfect, spuse ea repede. Sonya a fost răpită aici. Asta înseamnă că răpitorii cunosc foarte bine zona. Putem aranja schimbul în parcarea circulară din față. Amânăm toate întâlnirile din acea zi ca să ne asigurăm că nu se află nimeni în zonă. Este un loc destul de izolat și totuși deschis. Așa ar fi logic.

Sean ridică o sprânceană:

— După cum se vede v-ați gândit la toate. V-a luat mult timp?

Remarca lui îi dădu răgaz să reflecteze. De fapt, ideea ca schimbul să aibă loc la Nunta Perfectă abia acum îi venise.

— Mă uit și eu la filme... Dar e bună, nu-i așa?

— Dacă presupunem că răpitorii se dovedesc suficient de generoși încât să ne lase *pe noi* să luăm această decizie, lucru de care mă îndoiesc. Dar asta nu-i treaba lui Montoya?

— Ba da, dar el și doamna Brennan vor lipsi toată dimineața. Asta înseamnă că pot trece ore bune până

când veți putea să vorbiți cu ei despre aceste pregătiri. Cu alte cuvinte pierdeți timp prețios.

— Și cine credeți că ar trebui să ducă recompensa?

Sophie inspiră adânc:

— Eu. Doar lucrez aici. Sunt sigură că răpitorii îi cunosc pe toți angajații firmei. Îmi închipui că ne-au studiat destul înainte de a planifica răpirea.

— *V-au studiat*?

— Scuze, făcu Sophie; apoi își netezi fusta și privi în jos. Cum vă spuneam, cred că m-am uitat la prea multe filme polițiste.

— Credeți?

Se încruntă la această remarcă sarcastică și disprețul i se citi în ochi. Îl provocă:

— Vreți să spuneți că nu mă pot descurca?

— Sunt convins că vă descurcați. Nu aveți altceva de făcut decât să mergeți câțiva pași și să lăsați jos o valiză. Întrebarea mea este de ce vreți să faceți asta?

Vocea lui era dură, bănuitoare. Sigur o suspecta că ascunde ceva. Oare, se gândea că avea legătură cu răpirea?

Nu putea să-i mărturisească adevărul. Că, în calitate de agent la Miami Confidential, avea datoria să se asigure că nimeni nu va fi rănit. Dacă s-ar fi ivit ceva neprevăzut în timpul schimbului, experiența ei căpătată în cadrul C.I.A.-ului ar fi ajutat-o. Știa cum să-și poarte singură de grijă.

Sean își încrucișă brațele, așteptându-i răspunsul.

Zâmbind sexi, Sophie se aplecă din nou înainte, asigurându-se că decolteul i se lărgește provocator. Se simți răsplătită când îi observă privirea plimbându-i-se pe corp.

— Pentru că îmi place pericolul. Mă excită.

Capitolul II

„Mă excită."

Cuvintele rămaseră câteva momente suspendate între ei. Nici unul nu se mișcă.

Apoi, ochii lui Sean Majors se întunecară, iar mâinile se albiră pe fondul închis al hainei.

Sophie respiră adânc și făcu efortul să nu i se citească pe față jena pe care o simțea. Minciuna ei nu și atinsese scopul. N-ar fi trebuit niciodată să încerce chestia cu flirtatul. Dumnezeu îi era martor că nu se prea pricepea la așa ceva.

El își desfăcu brațele și ridică din umeri, aranjându-și sacoul în timp ce se trase un pas înapoi. Expresia hotărâtă și dură a gurii arăta că îi dezaproba comportamentul și insinuările.

Ea ura situațiile de genul acesta. Ura însăși ideea de a recurge la astfel de tactici pentru a ține secretă adevărata identitate a firmei Nunta Perfectă. Dar acum nu mai avea încotro și trebuia să meargă până la capăt. *Trebuia* să se asigure că agenția Confidențial va participa la plătirea răscumpărării.

— Și dumneavoastră cred că simțiți același lucru.

Se apropie, lăsându-și privirea să alunece pe pieptul lui, unde se zărea cureaua unui pistol pe sub

haină. Își plimbă vârful unui deget de-a lungul curelei, se uită din nou la el și îi zâmbi.

— Altfel de ce v-ați alege o slujbă care vă permite să purtați armă?

Gura lui Sean se strâmbă a dezgust, iar ochii săi aruncau fulgere.

— Slujba mea este să-i protejez pe ceilalți. Nu să mă excit.

Tonul lui o liniști. Măcar reușise să-și atingă scopul. El o considera o prostuță care nu putea să gândească mai departe de faptul că este excitant să ai de-a face cu niște răpitori.

Inhibată de disprețul din privirea lui, Sophie se luptă din răsputeri să-și păstreze zâmbetul fals.

El își încheie haina. Își terminase treaba aici.

— Bine, doamna Brooks, spuse el în cele din urmă. De fapt ideea dumneavoastră nu este chiar atât de rea, ci doar simplă și neașteptată. Prin urmare, dacă răpitorii și Montoya nu se împotrivesc, puteți avea parte de ceva aventură. Dar să nu uitați nici un moment că este o problemă de viață și de moarte. O singură mișcare greșită și puteți fi ucisă.

Se opri, dar ea nu mușcă din momeală. Doar aprobă din cap.

— Să țineți minte că trebuie să fim pregătiți în două ore! O voi anunța pe doamna Brennan imediat după ce ne contactează răpitorii.

Sophie nu-și dădu seama că în tot acest timp își frecase stânjenită palmele de șolduri până când observă privirea lui cum coboară de la nasturii bluzei albe de mătase până la talia pe care se mula fusta,

spre tîv și mai jos de el. Dar încruntarea nu-i dispăruse și părea că emană dispreț.

Ea înghiți în sec, rănită de atitudinea lui. Se gândi cât de repede ar putea să reacționeze dacă lucrurile ar fi mers bine cu răscumpărarea.

— Spuneți-i lui Rachel Brennan să mă sune.

— Bineînțeles. Are numărul dumneavoastră?

Sophie luă cartea de vizită pe care bărbatul i-o întinsese.

Sean salută cu o mișcare scurtă din cap și se îndreptă către ușă.

Tânăra femeie se simțea murdară și se întreba cu uimire de ce o deranja faptul că el își închipuise că ar participa la livrarea unei răscumpărări doar de dragul aventurii.

În timp ce-l privea îndepărtându-se, cu grația și încrederea în sine vădindu-se în fiecare dintre mișcările lui agile, își aduse aminte cum el își schimbase atitudinea față de ea. La început se arătase neutru, încercând oarece admirație tipic masculină pentru înfățișarea ei. Acum, probabil o desconsidera.

Ce ciudat că-i păsa într-atât de părerile lui! Nici măcar nu-l cunoștea...

În timp ce se așeza din nou la birou, își privi carnețelul. Îl desenase pe Majors.

Oare, el își dăduse seama? Schița era mică, dar clară. Sophie își aprinse lampa de birou ca s-o vadă mai bine. Îi surprinsese norii ce-i întunecaseră privirea când vorbise despre căsnicia eșuată. Privind desenul, realiză că exista o diferență subtilă între

cum arăta atunci și cum arăta când ea o făcea pe proasta.

Ochii din desenul ei păreau triști. Înainte de a pleca, tristețea fusese înlocuită de dezgust.

Apropie mai mult schița de lumină, studiind impresia de amărăciune pe care o surprinsese în desen. Oare, își mai iubea soția?

Își alungă din cap întrebarea, care nu o privea, ridică telefonul și-i spuse lui Vicki să-l ajute să stabilească întâlnirile cu angajații.

Apoi încercă să se reapuce de lucru, dar curiozitatea se dovedi prea puternică. Accesă proiectele arhivate în laptop. Iat-o! Nunta Majors-DuVall. Invitația albă ca zăpada avea un imprimeu ștanțat cu două inimi aurii întrepătrunse.

Se uită la el cum vorbea cu Vicki, apoi din nou la imaginea din carnet. Desenă două inimi asemănătoare celor de pe invitație, numai că de data asta una era frântă. Apoi înghiți din nou în sec și mâzgăli desenul.

Cel puțin ea n-o să permită niciodată să se întâmple așa ceva. Nu iarăși.

*

Într-un birou dintr-o vilă luxoasă cu vedere spre centrul administrativ al Laderei, șapte oameni stăteau așezați în jurul unei mese din lemn lustruit. Trei dintre ei fumau trabucuri. Fiecare avea în față câte o cană de cafea neagră aburindă.

Când al optulea om intră în încăpere și luă loc în capul mesei, ceilalți șapte se ridicară respectuoși

în picioare. Bărbatul înalt, cărunt, făcu un semn spre servitorul care îi turna cafea.

Servitorul se înclină repede și părăsi camera.

— Știți de ce vă aflați aici, se adresă ultimul venit celorlalți.

Un bărbat corpolent, de vârstă medie, ridică un deget.

— Este adevărat că logodnica răpită a lui DeLeon a fost urmărită până în Ladera?

— Zvonuri. Se ocupă cineva din Miami de povestea asta.

— Și se pricepe destul de bine, comentă un altul.

Bărbatul cărunt îl țintui cu privirea sumbră.

— Da. Știu din surse sigure că poliția nu se bagă în această investigație și nici autoritățile federale. Dar asta s-ar putea schimba în orice moment.

— Cine este omul de contact?

— Asta nu ne privește. Voi ar trebui să vă dați tot interesul să blocați reformele antidrog ale lui DeLeon, prin orice mijloace, câtă vreme el este ocupat să-și caute logodnica dispărută. Oamenii din Ladera se bazează pe legislația actuală pentru ca veniturile lor să nu fie afectate de cruciada lui DeLeon. Trebuie să continuăm să-l prezentăm ca pe un fanatic, interesat doar să se răzbune din cauza bolii psihice de care suferă fosta lui soție, ca urmare a consumului de droguri.

— Juan DeLeon este foarte popular.

Bărbatul oftă și sorbi din cafea.

— Exact. De asta am și riscat să vă adun pe toți aici, acum. Sunteți cei mai de încredere aliați ai mei. Înainte de a pleca, vreau să mă conving că fiecare

dintre voi înțelege ce are de făcut în următoarele zile. DeLeon e susținut de câțiva senatori pregătiți să ceară un vot imediat pentru două legi. Prima îi îndepărtează pe oamenii politici găsiți vinovați de corupție, iar a doua impune termene-limită.

Un murmur făcu înconjurul mesei.

— Aștept dintr-un moment într-altul să primesc știri despre evoluția cazului Sonya Botero. Trebuie să ne asigurăm că voturile vor fi sincronizate. Nu ne putem permite ca DeLeon să se întoarcă înainte de supunerea la vot a legilor. Câțiva dintre aliații lui au puncte slabe de care ne putem folosi în avantajul nostru. Aici e rolul vostru... Hector, tu mai întâi! Uite ce ai de făcut...

*

Sean își petrecu restul dimineții trecând în revistă angajații de la Nunta Perfectă, fără a uita de Sophie Brooks. Plecă având ceva mai multe informații decât la venire. Apoi se duse la spital să-l vadă pe Craig Johnson.

Nu reuși să scoată mai nimic de la el, căci tânărul părea prea ametit de medicamente pentru a putea vorbi. Sean crezu că se preface, dar personalul medical îi confirmă că Johnson fusese agitat mai devreme, iar doctorul de gardă recomandase să fie sedat.

Sean îl sună pe medicul lui Johnson și îl anunță că *trebuie* neapărat să discute cu Craig cât mai curând. Medicul, angajat și plătit de Carlos Botero, îl asigură că Johnson va fi disponibil a doua zi.

Sean se întoarse la biroul său din reședința Botero, studie rapoartele poliției și se uită din nou la casetele video. Așa cum se aștepta, nu găsi nimic în plus față de ce văzuse sau știa deja de la poliție.

Când termină, își dădu seama că se făcuse deja ora șase și tot nu primise nici un semn de la răpitori. Michaela îl aștepta acasă. Ridică receptorul și formă un număr de interior.

— Javier, s-ar putea să sune răpitorii. Îl lași pe domnul Botero să stea de vorbă cu ei, dar îmi faci imediat legătura.

— Da, domnule.

— Mulțumesc. Dă-mi-l pe domnul Botero.

După o scurtă pauză, se auzi în receptor vocea slabă a lui Carlos:

— Domnule Botero, mai aveți nevoie de mine în această seară?

— Nu, nu. O să fie Javier aici și bucătăreasa. Du-te acasă!

— Mulțumesc, domnule. Dacă vă contactează cineva, Javier a primit instrucțiuni să-mi facă imediat legătura, deși nu cred că vom primi vreun semn de la ei în seara asta. Ne vedem dimineață.

Trecuse de șapte când ajunse în apartamentul lui de lângă vechea Route One. Slăbi nodul cravatei și își desfăcu nasturele de la gât al cămășii în timp ce suia cu liftul din garajul subteran. Descuie ușa și intră în sufrageria intens luminată.

Abia avu timp să-și scoată sacoul și să-l arunce pe un scaun când Michaela dădu buzna înăuntru.

— Tati, tati, tati! Ai întârziat!

Buclele blonde și zâmbetul larg ale scumpei sale fetițe îl întâmpinară ca o rază de soare după o zi înnorată. Se lăsă pe vine și își întinse brațele.

— Salut, bobocelule! Ce-ai făcut astăzi?

Michaela chicoti și i se aruncă în brațe.

— Am făcut prăjituri pentru ceai cu Rosita. Vezi?

Își ridică mâinile. Era toată plină de făină și aluat.

— Michaela, ce ți-am spus? zise Rosita venind val vârtej după ea. Du-te și spală-te imediat pe mâini!

Michaela se îndepărtă puțin de Sean și-l privi solemn:

— Tati, mă duc să mă spăl pe mâini. Ca să nu te murdăresc pe costum.

El aprobă din cap:

— Este o idee foarte bună.

Fetița o rupse la fugă, ieșind din încăpere.

— Cam târziu, dar tot e o idee foarte bună.

Râse pe înfundate în timp ce-și scoase cravata și își descheie cămașa.

— Rosita, trimite, te rog, astea la curățătorie mâine, da? Îmi cer scuze pentru că am întârziat.

— Domnule Sean, să intri în dormitor înainte să mai scoți ceva de pe tine. Nu-i frumos să te dezbraci în fața unei femei de vârsta mea.

Sean zâmbi și îi întinse cămașa și cravata:

— Bine. De parcă nu tu mi-ai pudrat fundulețul când eram copil.

Se îndreptă către dormitorul matrimonial, separat de cel al Michaelei prin bucătărie și sufragerie. Când ajunse la ușă, se întoarse.

— S-ar putea să lipsesc câteva zile.

Rosita îi luă sacoul și îl împachetă împreună cu cravata și cămașa.

— Nici o problemă. Fiul meu și soția lui au plecat la Disney World. M-au invitat și pe mine, dar le-am spus că drumul ăla este pentru oameni mai tineri.

— Și tu cât ai, Rosita, 90 de ani?

— Am 63, răule! Ți-am pregătit *paella* pentru cină. Plec după ce scot prăjiturile din cuptor. În seara asta sunt emisiunile mele favorite.

Sean făcu rapid un duș și își puse niște jeanși vechi și un tricou pe care scria Miami Heat. Când ieși din baie, în apartament mirosea a prăjituri. Michaela aștepta în ușa bucătăriei și i se lumină fața când îl văzu.

— Tati! Ia prăjitura mea.

O îmbrățișă, apoi mușcă din prăjitura de formă ciudată pe care fiica lui o ținea în mână.

— Mmm! Ce bună e!

Îi sărută obrajii dulci și trase în piept mirosul drag, ca de bomboane, al fetiței.

— Cine este bobocelul preferat al lui tati?

— Eu! răspunse Michaela arătând cu degețelul spre ea.

— Așa este. Să nu uiți asta niciodată!

— Să nu uiți asta niciodată.

Îl împunse cu degețelul în obraz, iar el i-l apucă prefăcându-se că-l mușcă.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce ea râdea și își retrăgea degetul.

„Să nu uiți niciodată." O strânse la piept și își alungă din minte îndoiala pe care fosta soție încercase să i-o sădească în suflet.

— Spune-i noapte bună Rositei.

— Noa'te bună, Rosita! Mulțumesc pentru prăjiturele.

— Știi ce avem astă-seară la cină, bobocelule?

— Cremvu'ști!

El râse în timp ce se îndrepta către bucătărie.

— Nu tocmai. Avem *paella*.

— Pa-eeia, îl imită Michaela strâmbându-și gura în fel și chip și străduindu-se să pronunțe cuvântul. Nu-mi place.

— Ba da.

O așeză pe scaun și îi puse o porție mică în castron.

— Poftim. Pui cu orez — sau cam așa ceva.

Ea luă o fărâmă de pui cu degetele.

— Îmi place puiul.

— Știu că-ți place, bobocelule.

Sean zâmbi, iar fiica lui îi întoarse zâmbetul.

— Dar folosește lingura. Poți să iei mai mult așa. Apoi, după ce terminăm, facem baie și își citesc o poveste.

Se uită la ceasul din bucătărie. Era aproape opt. Trebuia să mai lucreze la detaliile privind plătirea răscumpărării. Niciodată nu trecea la acțiune fără să fie complet pregătit. Dar o să aștepte până va adormi Michaela.

Nu voia să piardă nici o secundă din timpul pe care putea să-l petreacă alături de ea.

*

Două zile mai târziu, totul era pus la punct pentru plătirea răscumpărării. Carlos primise un telefon de la răpitori. După cum stabilise cu Sean, Carlos a pretins că era prea slăbit ca să vorbească, așa că Sean a luat receptorul și s-a recomandat drept bodyguardul lui Carlos. A refuzat să se întâlnească într-un depozit părăsit dintr-o zonă dubioasă a orașului și le-a propus un loc din centru, situat lângă clădirile Poliției din Miami.

Omul de la celălalt capăt al firului s-a înfuriat, dar Sean nu și-a pierdut cumpătul. L-a provocat, spunându-i că n-ar îndrăzni să facă schimbul lângă Nunta Perfectă. Cacialmaua a ținut. Conveniră ca schimbul să se desfășoare la șase seara în cealaltă parte a rondului din fața firmei Nunta Perfectă.

Sean se uită la ceas. Era cinci și un sfert. Se afla în biroul lui Rachel Brennan, împreună cu Sophie, Montoya și o blondă micuță care rămăsese în picioare de când intrase în încăpere. Stătea la fereastră, privind împrejurimile clădirii.

Rachel Brennan se învârtea agitată de colo-colo.

— Suntem gata, Rafe? întrebă ea.

Ochii căprui închiși ai lui Montoya clipiră aprobator.

— Absolut. Vizibilitatea este bună din toate direcțiile. Am pregătit trei camere video. O să înregistrăm *totul* pe casetă.

— Dar oamenii tăi știu că nu trebuie să intervină? întrebă Sean, mutând din nou șapca uzată de baseball pe care o ținuse pe genunchi.

N-avea liniște. Voia să fie afară, pe poziție, în cazul în care răpitorii ar fi sosit mai devreme.

— Bineînțeles. Oamenii mei au experiență în supraveghere. Nu vor exista greșeli.

Sean își dădu seama ce cuvinte ar fi vrut Montoya să mai adauge. *De data asta*. Adică o aluzie la Craig Johnson și, prin asociere, la Sean.

Degetele i se crispară pe șapcă, dar se strădui să nu răspundă. Ar fi preferat să folosească propria echipă de pază, dar Montoya argumentă că, dacă răpitorii ținuseră locul sub observație, îi cunoșteau pe angajați. Un aflux de oameni necunoscuți le-ar fi dat de bănuit. Prin urmare, nu era de față nici un membru al echipei de pază a lui Botero, cu excepția lui Sean.

Se vedea clar că Montoya n-avea nici un chef să lucreze cu el. Sean înțelesese că și celălalt bărbat era la fel de supărat și frustrat pentru că răpirea Sonyei se petrecuse chiar în fața firmei Nunta Perfectă. Dar acum nu mai conta decât s-o aducă înapoi teafără.

Nu era cel mai potrivit moment pentru o luptă de orgolii.

— Sophie, începu Rachel. Înțelegi că nu trebuie să te pierzi cu firea nici o clipă, da? Vei fi singură atunci când vei traversa rondul.

În timp ce Sophie aproba din cap, Sean o studie pe Rachel. Înfățișarea ei se potrivea cu afacerea pe care o conducea — feminină, dar stăpână pe sine și pe situație. Dar nu și atitudinea ei. Degaja un aer de autoritate ce părea mai potrivit pentru un om al legii.

Observând o mișcare la stânga sa, Sean privi spre Sophie. Îi urmări mâna în timp ce cobora ușor de-a lungul coapsei, netezind materialul gri dungat al fustei. Reacția ei la stres. Își pusese uniforma obișnuită — fustă scurtă, dreaptă, ce se oprea exact deasupra genunchilor, bluză scumpă, cu mâneci lungi și acei ciorapi negri, diafani. Astăzi purta pantofi negri cu baretă la spate. Nici că se putea îmbrăca mai inadecvat pentru a traversa pavajul neregulat cărând o valiză plină de bani.

— Sean?

Își dădu seama că se holba la picioarele Sophiei. Își luă cu greu privirea de acolo și se uită la Rachel.

— Te întrebam dacă ai modificări de final.

El scutură din cap:

— Doar dacă o putem convinge pe doamna Brooks să poarte ceva mai potrivit pentru o astfel de situație.

Ochii albaștri ai Sophiei scânteiară.

— Nu văd care este problema...

Rachel dădu din mână.

— Dacă tu crezi că poți s-o scoți pe Sophie din fusta aia strâmtă și din ciorapi, chiar te rog s-o faci.

Rafe Montoya izbucni în râs. La fel și Isabelle, blonda cea mărunțică.

Fața Sophiei trecu de la alb la roșu și Sean fu surprins să descopere că și el zâmbea relaxat.

— Aș putea să încerc, spuse aruncând o privire lungă spre Sophie, ale cărei gene coborâră în timp ce obrajii i se aprindeau și mai tare.

— Hei, vă rog! Luați-vă o cameră, zise Rachel chicotind.

Era o destindere bine venită acum când atmosfera tensionată devenise apăsătoare pentru toți.

Sean se ridică, alungându-și zâmbetul de pe față.

— Să ne ocupăm pozițiile. Mai avem doar o jumătate de oră și dacă ei sosesc mai devreme trebuie să fim pe fază.

Se îndreptă către ușă.

Sophie își atinse obrajii ce-i dogoreau. Remarca deplasată a lui Rachel adresată lui Sean Majors se apropiase primejdios de mult de visul pe care Sophie îl avuse cu două nopți în urmă și pe care nu și-l mai putea scoate din minte. Un vis în care el îi făcuse exact ce sugerase Rachel. Reușise să-i scoată fusta, să-i șifoneze bluza și să-și plimbe degetele de-a lungul coapsei acoperite de mătase.

Se trezise șocată și jenată, conștientă de nevoile nesatisfăcute ale trupului ei. Nu mai avusese astfel de vise. *Niciodată.*

În timp ce-l urma pe treptele de marmură către salonul principal, își luă răgazul de a-l studia. Ce avea în plus acest bărbat de apăruse în visele ei?

Când el sosise dimineață, conducând un camion cu sigla serviciului de amenajare al firmei Nunta Perfectă și îmbrăcat ca un grădinar, Sophie realizase că îi descoperise o altă latură, la fel de interesantă.

Dispăruse bărbatul îmbrăcat impecabil. Tricoul verde decolorat, cu mânecile descusute lăsa la vedere bicepșii bronzați, musculoși și îi sublinia umerii lați. O pereche de jeanși ponosiți i se mulau pe șoldurile zvelte și pe coapsele puternice. Jeanșii aveau pe puțin zece ani. Nici un designer de pe Pământ n-ar fi fost

în stare să decoloreze niște pantaloni care să-l prindă atât de bine. Iar când ajunsese la capătul treptelor își puse șapca de base-ball uzată.

Isabelle, care mergea alături de ea, îi făcu șmecherește cu ochiul, apoi arătă cu capul spre jeanșii mulați pe fund ai lui Sean. Sophie îi răspunse Isabellei cu un zâmbet rece.

Cu toate astea, nu putea ignora mesajul colegei ei. Într-adevăr, șeful pazei lui Botero era al naibii de sexi.

Se obișnuise de ceva timp cu frumusețea lui. Dar astăzi părea natural și debordând de masculinitate, fără să amintească de sofisticatul șef care o interoga cu privire la tot ce văzuse în ziua răpirii.

Acest bărbat, cu părul ondulându-i-se ușor pe sub marginea șepcii, cu gâtul puternic și corpul bine clădit, emana pericol — genul de pericol care îi adusese Sophiei o groază de probleme cu câțiva ani în urmă. Genul de pericol pe care învățase să-l evite încă de când avea 17 ani.

La capătul scării, el se opri și o aștepta. Chipul lui era grav, cu maxilarele încleștate, dar ea îi remarcă tremurul genelor în timp ce-i privea fusta și picioarele.

— Ești sigură că poți să mergi cu chestiile astea?

Sophie se opri înainte de ultima treaptă. Cu tocurile de opt centimetri avea o înălțime de aproape un metru optzeci și, stând cu o treaptă deasupra lui, putea să se uite de sus la bărbatul ce măsura un metru optzeci și cinci.

— Foarte sigură, zise ea cu condescendență. Fac asta de ani de zile.

Ochii lui reveniseră astăzi la albastrul limpede, pus în evidență de verdele șters al tricoului. Se dădu un pas înapoi.

— Eu o să tund tufișurile din partea de vest a casei. N-o să pot vedea nimic până nu începi să traversezi rondul. Atunci o să te privesc. Ar fi prea suspect dacă ți-aș ignora — tăcu un moment, apoi arătă spre ea — toate astea.

Ea își coborî privirea și se abținu să zâmbească în timp ce pășea de pe treaptă, cu tocurile răsunând pe podeaua de marmură. Nu rămăsese insensibilă în fața admirației lui evidente pentru ea. N-ar fi fost femeie dacă nu i-ai fi făcut plăcere că un bărbat frumos ca el o găsea atrăgătoare.

Rafe porni către ieșirea din spate, spre piscină, să verifice echipamentul video de supraveghere. Isabelle îl urmă, iar Rachel se instalase în postul ei de observație de la etajul trei.

— Știi unde și-a plasat Montoya puștile cu rază lungă de acțiune. O să fie îndreptate asupra răpitorilor. Evident că ei nu vor veni suficient de aproape din cauza fundăturii. Nu există nici un refugiu.

Ea aprobă din cap.

— Două sunt la parterul casei de vizavi, iar una se află pe acoperișul firmei.

Sean îi atinse brațul.

— Nu-ți face griji. Te acoperim noi.

Atingerea mâinii lui prin țesătura bluzei o mai liniști. Se uită în jos.

— Unghiile tale.

El se încruntă, apoi își privi mâna.

— Nu sunt murdare.

Sophie îi atinse una dintre unghiile tăiate pătrat.

— Crede-mă, nu la mine se vor uita.

Îi zâmbi, iar inima ei bătu mai tare.

— Acum eu mă duc afară să mă apuc de lucru. Trebuie să fiu transpirat și să par concentrat asupra muncii mele în momentul când ei vor veni.

Sophie înghiți în sec și încuviință din cap.

— Nu uita, să nu ieși din clădire decât la șase și două minute! Chiar dacă ei au spus ora șase, mă îndoiesc de faptul că se vor apropia înainte de a te vedea. Mergi drept, tai rondul, lași sacoșa sub semnul de circulație, te întorci și vii aici. Să nu privești înapoi! Să nu te întorci când auzi mașina! Continui să mergi. Te întorci la clădire fără să alergi și intri. Ai înțeles?

Tânăra femeie trase adânc aer în piept.

— Am înțeles.

Sean ieși pe ușa din spate, lăsând-o singură în sala imens și elegant al firmei Nunta Perfectă. Sophie se apropie de ușa principală, unde se găsea sacoșa ce conținea suma imensă de bani cerută de răpitori.

Își verifică ceasul, observă că mai avea șapte minute până să poată deschide ușa și să păsească afară. Aveau să fie șapte minute foarte lungi.

*

Mânuind foarfeca de grădinărit, Sean se prefăcea că tunde niște arbuști, fără să reteze însă nici măcar o frunză, dar agitându-se cât mai tare ca să transpire. Cu ochelarii de soare și șapca de base-ball ar trebui să-i fie simplu să observe tot ce se întâmplă fără să

iasă în evidență. Mai răvăși puțin verdeața, apoi își ridică șapca și își șterse fruntea cu brațul. Nu era prea greu să transpiri în luna iulie în Miami.

Își verifică ceasul. Două minute după șase. Unde era Sophie? Își puse la loc șapca și își împinse ochelarii pe frunte. Soarele fierbinte de Miami făcea ca toate lucrurile să strălucească. Cele trei clădiri imense aflate în raza vizuală a lui Sean reflectau lumina ca o oglindă. Strada însăși sclipea în aerul încins, încremenit. Cu o mișcare din cap își reașeză ochelarii pe nas și trase cu ochiul dincolo de semnul ce arăta că strada se înfundă. Nimic. Nici măcar vreo mașină de gunoi.

Nu se mira. Nu se aștepta oricum ca răpitorii să se arate înainte ca livrarea să fi fost făcută. Cu siguranță stăteau ascunși undeva și pândeau. Sean avea senzația aceea de mâncărime în ceafă de parcă cineva îl pândea. Probabil că vor aștepta până când Sophie lăsa punga și se întorcea. Poate că aveau de gând să aștepte până se înserează.

Își duse mâna la spate și își verifică pistolul în toc. Tricoul abia de-l acoperea, dar nu se putea lipsi de el. Nu voia s-o lase acolo fără a o proteja. Doar el a fost acela care i-a permis să se amestece în afacerea asta; n-o să aibă liniște până când ea nu va fi înapoi în siguranță.

Auzi sunetul slab, dar ritmic al tocurilor înalte ale Sophiei pe terasa de marmură de la intrare.

Ea traversă terasa și se îndreptă către curba șoselei pavate. Mergea încet și calculat, ținându-și bărbia sus, cu degetele strângând ferm sacoșa. Sean știa

cât de grea era sacoșa, cântărea cam cincisprezece kilograme. Dar Sophie părea s-o țină fără probleme.

Sean își șterse cu tricoul transpirația de pe obraji și gât, dar fără să-și ia ochii de la silueta ei subțire, desăvârșită. De la părul blond, mătăsos și înfățișarea elegantă până la chipul superb și acele picioare incredibile — reprezenta pentru el femeia ideală.

Dacă l-ar fi interesat, ea ar fi fost perfectă pentru el. Dar bineînțeles că nu-l interesa. *Deloc*. O avea pe Michaela, plus o slujbă aproape nonstop. N-avea nici timp, nici chef să se țină de întâlniri amoroase.

Și totuși exista ceva în Sophie Brooks care îl stârnea și-l intriga. Îi plăcea să-i contemple formele feminine, atât de zvelte și de sexi. Dar îl mai atrăgea și altceva, dincolo de înfățișarea ei splendidă. Poate, într-o oarecare măsură, atitudinea ei. Sau felul ei de-a fi.

O parte a făpturii ei intra în rezonanță cu el, ca un diapazon ce prinde o notă perfectă și vibrează încă mult timp după ce sunetul s-a stins.

Ceva în adâncul lui începu să fiarbă. Era un foc domol, o foame chinuitoare pe care n-o mai simțise de multă, multă vreme.

Ridică foarfeca și se prefăcu a mai tăia niște frunze în timp ce o supraveghea discret pe Sophie. Ea ajunse lângă indicator și își roti privirea.

— Nu, nu, Sophie. Pune doar sacoșa jos și vino înapoi, șopti el.

Tânăra femeie își întoarse încet capul, ca și cum l-ar fi auzit. Apoi își îndoi genunchii și plasă cu grijă sacoșa sub indicator.

Când se ridică, se uită de-a lungul străzii, apoi o luă către clădirea Nunții Perfecte.

Sunetul slab al unui motor de mașină îi făcu pașii să șovăie.

— Haide, Sophie. Vino înăuntru. Nu vreau să ți se întâmple ceva!

Sophie auzi mașina turând motorul. „Nu te uita înapoi", i-ar fi zis Sean. Dar experiența ei în C.I.A. și instinctele îi spuneau să nu rămână niciodată fără acoperire.

Își continuă drumul către Nunta Perfectă, dar mușchii spatelui i se încordau pe măsură ce simțea mașina apropiindu-se. Oare, de ce nu se opriseră lângă indicator ca să ia sacoșa?

Brusc, motorul mașinii răsună mult prea aproape. Sophie privi peste umăr și își duse instinctiv mâna la tocul pistolului de la spate — dar tocul nu se afla acolo. Nu mai era agent C.I.A.

Mașina impunătoare, de culoare neagră, accelera către ea. Dar chiar în momentul în care Sophie își dădu seama ce se petrece, șoferul viră într-o parte și mașina derapă.

Sophie auzi un strigăt din direcția casei și văzu o rază de soare strălucind pe o bucată de metal.

Se aruncă la pământ când izbucni detunătura. Genunchii i se loviră de asfalt și se rostogoli lovindu-se la umăr când răsună o a doua bubuitură. Simți o durere ascuțită în cot, dar continuă să se rostogolească până ajunse lângă bordură.

Își ridică puțin capul când simți ceva apăsând-o pe spate. Ceva greu și fierbinte.

Capitolul III

Mașina se întoarse, împroșcând cu pietriș, când se auziră încă două împușcături.

O voce dură explodă în urechea Sophiei:

— Rămâi acolo!

Se afla sub trupul vânjos și greu al lui Sean, cu pietrișul aspru rănindu-i obrazul și palmele. Bărbia lui îi atingea părul, iar brațul lui drept îi înconjura capul. Își lăsă fruntea pe brațul protector.

Zgomotul mașinii se îndepărtă, cu roțile scrâșnind, în timp ce lua curba și trecea de colțul străzii. Apăsarea lui Sean slăbi pentru o clipă, apoi bărbatul se ridică în picioare. Își ridică și ea capul, la timp pentru a-l vedea ducându-și mâna la spate și vârându-și arma în toc.

El se lăsă pe vine, cu picioarele lungi, musculoase încordându-se în blugii decolorați. Apăru și Rafe, care ocolise clădirea și venea către ei, cu telefonul la ureche. Dădea din cap în direcția lui Sean.

Vizibil mulțumit că echipa lui Rafe lua urma mașinii, Sean își îndreptă atenția către Sophie:

— Ești rănită? Te-au nimerit?

Fața lui era mânjită de praf, accentuându-i ridurile dintre nas și colțurile gurii.

Ea scutură din cap și îi apucă mâna întinsă.

— Sigur?

Cu privirea lui de expert o studie rapid. Îi atinse mâneca sfâșiată a bluzei, ridicând cu blândețe bucata de mătase ruptă pentru a-i examina umărul. Mâna ei îl respinse instinctiv.

— Sunt bine. M-am lovit la umăr când m-am rostogolit.

O privi în ochi:

— Ce viteză de reacție și ce alegere inspirată!

Sophie își desprinse privirea de a lui și se uită în jos, evitând întrebarea pe care el se abținuse s-o pună. „Unde ai învățat să reacționezi așa?"

Fusta ei de mătase era compromisă. Materialul își pierduse luciul din cauza frecării de asfalt. Resturi de iarbă și praf o umpleau din cap până-n picioare.

Încercă să-și scuture hainele, dar se opri brusc. Își întoarse palmele în sus și observă pielea julită. „Ah!", bombăni.

Sean își puse o mână fierbinte pe talia ei arcuită și îi întoarse cu cealaltă mână palma în sus, cercetând-o atent în timp ce o conducea către clădirea firmei.

— Nu ești chiar în regulă, nu-i așa?

Genunchii și palmele îi erau zgâriate, umărul și cotul pulsau de durere, iar inima și-o simțea în gât. Fusese rănită în alte dăți mai rău decât acum; azi se alesese doar cu răni minore. Dar nimeni nu știa asta și, după atâta timp, se îndoia că va mai afla cineva vreodată.

— Du-te înăuntru să te consulte cineva. Eu vreau să vorbesc cu Montoya.

Ea privi către sacoșă, care se afla în continuare sub indicator.

— Ce naiba s-a întâmplat? Nu s-au oprit.

Sean dădu din cap, cu gura strâmbată într-un rictus amar.

— Nu știu. Nici măcar nu sunt sigur că aveau de gând să ia banii.

— Stai puțin.

Îl apucă de braț, simțindu-i trupul fierbinte prin pielea zgâriată a palmelor.

— Cred că a fost un test. Au acceptat mult prea ușor ca noi să alegem locul.

— Un test? Ca să vadă dacă chemăm poliția?

Pietrișul trosni în spatele lor. Era Rafe.

— Soph, ai pățit ceva?

Ea clătină din cap în timp ce Rafe îi atinse umărul protector. Șeful pazei de la agenția Confidential își lua munca foarte în serios.

— Sunt bine. Ce s-a întâmplat?

Ochii negri ai lui Rafe o cercetară rapid, apoi îl priviră pe Sean.

— Du-te înăuntru, Sophie! Eu și Majors avem niște lucruri de rezolvat.

*

Sophie se așeză la masa din bucătărie de la al doilea etaj. Încercă să-și miște umărul drept.

— Am căzut pe umărul drept și mi-am zgâriat palmele și genunchii.

Privi în jos și-și văzu ciorapii sfâșiați.

— Fir-ar să fie!

Încercă să tragă de fustă, dar aceasta era prea scurtă.

Isabelle intră în grabă cu trusa de prim ajutor, aproape odată cu Rafe și Sean.

Rafe se uită la Sophie, dar vorbi cu Isabelle:

— Este bine?

— Ți-am mai zis, Rafe, sunt bine, zise Sophie.

— Ce ne poți spune?

— N-am văzut mașina decât atunci când era exact lângă mine. Am căutat să-l ascult pe Sean și să nu mă uit în urmă. Nu cred că mașina avea plăcuță de înmatriculare, dar n-aș băga mâna-n foc.

— Da, nu avea număr de înmatriculare, spuse Sean.

Rafe se încruntă în timp ce formă un număr și ascultă.

— Bine, băieți. Bine lucrat. Aduceți înregistrările. Să vedem ce-am obținut.

Puse la loc stația de emisie-recepție.

— Într-adevăr, fără numere de înmatriculare și cu geamurile prea fumurii pentru a distinge înăuntru ceva. Nu l-ai văzut pe cel care a tras, nu-i așa?

Sophie dădu din cap

— Îmi pare rău. Am observat reflexia soarelui pe caroserie și m-am lăsat la pământ instinctiv.

Isabelle umezise o bucată de tifon în spirt și îi tampona genunchiul Sophiei prin ciorapul sfâșiat.

Sophie îi făcu semn să se oprească.

— Nu, spuse. Dau o fugă până acasă ca să mă schimb. Este mai simplu.

Realiză că îi tremurase vocea și spera ca starea ei să fie pusă pe seama emoției de a fi fost ținta unor împușcături. Trebuia neapărat să scape de hainele rupte și nu voia să fie văzută de nimeni.

Își privi cu regret fusta dungată. Era roasă pe șold, în locul unde se lovise de pământ, și umedă de la transpirația lui Sean Majors. Își scutură fusta la spate și simți ochii lui Sean ațintiți asupra ei.

Părea ca un mascul brutal și viril, cu brațele dezgolite, transpirate și cu tricoul murdar pe piept. O privea bănuitor.

— Ai executat o ghemuire și o rostogolire destul de impresionante.

Sophie înlemni.

— Cursuri de autoapărare, murmură.

Isabelle se ridică brusc, strângând trusa de prim ajutor.

— Haide, Sophie. Să mergem la garderobă ca să mă ocup de răni și zgârieturi.

Sophie refuză.

— Nu. Mă duc acasă.

Se întinse după poșetă și își privi palmele zgâriate. Dintr-un motiv ciudat, începu să tremure.

— Sunt... sunt bine. Am nevoie să fac un duș și să mă schimb.

— Te duc eu acasă, spuse Sean.

Sophie se uită la el surprinsă. Ar fi putut să jure că, de fapt, Majors n-ar vrea să părăsească scena evenimentelor înainte de a o cercetat milimetru cu milimetru.

— La urma urmei din vina mea te-ai aflat acolo, în bătaia gloanțelor.

— Chiar așa, bombăni Rafe.

Sean se încordă.

— Cel puțin eu am avut un plan.

Sophie se grăbi să calmeze spiritele:

— Vă rog, totul este în regulă. Du-mă acasă! Mă schimb și ne întoarcem ca să hotărâm ce vom face în continuare.

Rafe o privi și dădu încet din cap. Trebuia să fie mai atentă la ce spune.

Prompt, Sean remarcă scăparea:

— Ce *facem* în continuare?

Ea se ridică de pe scaun încercând să repare greșeala.

— Da, sigur. Ce *vei face tu* în continuare.

— Montoya, în cât timp pot vedea casetele și pot vorbi cu oamenii tăi? Domnul Botero va dori să știe exact ce s-a întâmplat.

— Oricând dorești. Cât o conduci pe Sophie, o să le vizionez eu.

Surprinsă de tremurul care nu se mai potolea, Sophie îl conduse pe Sean către mașina ei, un BMW decapotabil, ultimul model.

El se opri.

— Mai bine luăm camioneta mea. Nu vreau să-ți murdăresc mașina.

Sophie se uită la el, umezindu-și buzele, în timp ce privirea îi aluneca pe părul prăfuit, pe tricoul atârnând neglijent peste blugi, pe ghetele murdare de noroi.

Apoi se uită și la ea.

— Sunt la fel de murdară ca și tine.

— Bine.

Bărbatul se întinse ca să deschidă ușa din dreapta a mașinii și mușchii brațului i se încordară. Sophie își aminti cât de bine se simțise sub acel braț, îndoit protector în jurul capului ei. Nimeni nu-și mai pusese viața în pericol pentru a o apăra pe-a ei. Ce sentiment cald și tulburător!

Trupul i se înfioră când trecu prin fața lui și se urcă în mașină. Fusta scurtă i se ridică, atrăgând privirea lui nemulțumită înainte de a-i închide portiera și a se îndrepta către cealaltă ușă. Scoase un telefon mobil din buzunar, se urcă și-și puse centura de siguranță.

În timp ce el demara, evitând porțiunea de drum pe unde virase mașina răpitorilor, Sophie începu să realizeze gravitatea întâmplării prin care trecuse.

Specialitatea ei la C.I.A. fusese expertiza grafică. Cea mai mare parte din timp și-o petrecuse falsificând documente, identificând și preparând cerneluri și vopsele folosite la filigranuri și învechirea hârtiei. Nu avea experiență de teren, deși trecuse prin toate antrenamentele și-și păstrase îndemânarea de a trage cu arma.

Stătea încordată, cu genunchii apropiați, cu mâinile în poală, cu palmele rănite. Corpul îi tremura. Se lăsă pe spate.

— Și, ia zi, te-a excitat faptul că era cât pe ce să fii împușcată?

Vocea aspră a lui Sean deschidea iarăși ostilitățile. Chiar n-o plăcea. Dar, în final, ea trebuia să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-l convinge că o atrăgea doar aventura. Și era mai bine ca el să creadă asta decât să afle adevărul. Loialitatea față de Rachel și de Miami Confidential o împiedica să-și dezvăluie adevăratul interes pentru răpire.

— Nu chiar atât de mult...

„Nu chiar atât de mult pe cât mi-a plăcut trupul tău fierbinte deasupra mea."

Își drese glasul și se strădui să nu uite că avea de jucat un rol:

— Așa cum mă așteptam.

— Mie nu mi s-a părut că ți-a plăcut.

Ea râse:

— Poate dacă nu-mi rupeam fusta cea nouă și bluza...

El rămase atent la drum, maxilarele încleștate și tăcerea sugerând îndeajuns cât de profund o disprețuia.

— Nu prea mă înghiți, nu-i așa? întrebă ea urmărindu-i reacția.

Astăzi arăta atât de diferit față de ultima dată când îl văzuse! Atunci părea om de afaceri, genul de tânăr dinamic, stilat.

Îmbrăcat ca un grădinar era chiar mai sexi decât își imaginase ea că poate să fie un bărbat. Costumul bine croit îi lăsase deja impresia unui trup frumos, dar acum... Sophie își umezi buzele și se mustră în sinea ei pentru slăbiciune. Nu-și putea lua ochii de

la el. Era musculos și zvelt, iar coapsele i se conturau senzual sub blugii decolorați.

Avea genele maronii și incredibil de lungi. Deja îi remarcase culoarea ciudată a ochilor. Gura îi era ușor strâmbată, ceea ce făcea ca zâmbetul să i se pară răutăcios ca al unui băiețel.

Exact genul de bărbat cu care n-ar mai fi vrut să se combine vreodată.

— Nu prea am o părere despre tine, spuse el, apăsând o tastă a telefonului.

Era o minciună. Iar Sophie a înțeles asta tocmai după felul în care s-a străduit să pară indiferent. Și, în mod ciudat, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată, îi plăcea că el se simțea atras de ea.

— Javier, dă-mi-l pe Carlos!

Prefăcându-se că se uită pe geam, Sophie ascultă convorbirea.

— Nu, nu-l trezi. Doar spune-i că l-am sunat.

Făcu o pauză.

— Nu. Nimic. Da, o să-i fie cam greu. Să stai cu el. Dacă tu crezi că este mai bine, trec pe-acolo înainte să mă duc acasă și îl anunț chiar eu. Mersi.

Închise și-și lăsă telefonul să-i cadă în poală. Sophie se străduia din răsputeri să nu privească înțr-acolo.

— Tatăl Sonyei? întrebă. Ce mai face?

Mâinile lui Sean se încordară pe volan.

— Nu prea grozav. Își dă seama ce se întâmplă. Mintea nu i-a fost afectată de congestia cerebrală, dar trupul...

Clătină din cap cu tristețe.

— Dar asta este o altă poveste. Nu știu dacă va rezista în caz că n-o găsim pe Sonya.

— O s-o găsim.

Sean îi aruncă o privire mirată, iar ea înțelese că o luase gura pe dinainte. Dar își reveni rapid.

— Știu cât este de bun Rafe, plus că tu astăzi ți-ai riscat viața pentru mine.

Dădu din umeri și îl privi dintr-o parte.

— Doar ai face același lucru și pentru fiica șefului tău!

*

Ajunși la apartament, Sophie nu avu altă soluție decât să-l invite înăuntru pe Sean. În timp ce descuia, încerca să se gândească dacă lăsase la vedere ceva incriminator. Adusese acasă copii după dosarele poliției ca să le studieze, dar le pusese în dormitor pe noptieră.

Insigna și legitimația de la C.I.A. erau pe fundul sertarului cu lenjerie de corp. Slavă cerului că se gândise să le ascundă de posibilii vizitatori! Nu că ar fi primit vreo vizită, anunțată sau nu.

— Sunt gata în câteva minute. Simte-te ca acasă. În frigider găsești apă și suc.

— Mi-e bine.

Dar nu arăta prea bine. Părea iritat și nerăbdător. Ea se întrebă de ce s-o fi oferit s-o conducă acasă.

— Ar fi trebuit să vin singură. Nu era cazul să lipsești tocmai acum de-acolo.

— Nu-ți mai cere atâtea scuze și spală-te mai repede! Trebuie să-ți văd genunchii. Presupun că ai trusă de prim ajutor.

— Și cunoștințe de prim ajutor, i-o reteză ea. Pot să-mi dezinfectez rana și singură și să-mi pun un plasture. Ies în câteva minute.

Sean se uită după ea. Fusta îi era sfâșiată, mâneca îi atârna ruptă și câteva fire de iarbă se prinseseră în șuvițele murdare de păr în locul unde scăpase din strânsoare. Nu-i venea să creadă nici lui cât o găsea de fermecătoare.

Își scoase șapca și își șterse fruntea, apoi o îndoi pe lungime și și-o vârî în buzunarul de la spate al pantalonilor. Auzi dușul începând să curgă și se îndreptă către bucătărie după o sticlă cu apă.

Soneria telefonului îl ajută să-și alunge din minte imaginea corpului ei stând gol sub jetul de apă fierbinte. Apelul era de la Carlos. Strânse buzele, apoi pufni. Fir-ar să fie, ura să-i spună că nu a aflat nimic despre fiica lui.

Răspunse:

— Domnule Botero...

— Sean, mi-a transmis Javier că m-ai sunat.

Vocea stinsă a bătrânului îi dădu de înțeles că Javier îi administrase bătrânului un calmant.

— Ce s-a întâmplat? Au luat banii?

— Nu, domnule. Se pare că li s-a năzărit ceva. Au venit până la punctul de întâlnire într-o mașină neidentificabilă, închiriată de la Town Car, și au tras de două ori în femeia care le-a dus valiza.

— *Dios mío! Esta viva?* E rănită?

— Nu, doar câteva zgârieturi. E puțin șocată. Lucrează la Nunta Perfectă, răspunse Sean, începând să umble prin încăpere.

— Nici o noutate despre Sonya mea?

— Nu, domnule, îmi pare rău.

— Sonya, *mi corazón. Tráemela!*

Sean simți durerea profundă și tristețea din vocea bătrânului.

— Facem tot ce se poate ca s-o găsim, domnule. Dar împușcăturile înseamnă un avertisment. Mașina a fost suficient de aproape de Sophie ca s-o ucidă dacă ei ar fi vrut asta.

Trupul lui încă mai purta amintirea tremurului ei atunci când o acoperise încercând s-o apere. Se așteptase să simtă glonțul intrându-i în spate, dar singurul lucru care l-a lovit a fost pietrișul atunci când mașina a virat lângă ei.

Sufrageria i se părea prea mică pentru cât era de agitat. Ieși pe hol și intră în dormitorul Sophiei.

— Domnule Botero, stați liniștit. Banii au fost puși în seiful firmei Nunta Perfectă, iar de la răpitori o să primim știri în curând.

Un dosar galben de pe noptiera Sophiei îi atrase atenția. Se uită la ușa băii, apoi traversă încăperea și deschise dosarul. Era dosarul poliției despre cazul Sonyei Botero.

— Aș vrea să anunțăm poliția despre ce s-a întâmplat.

— *No llames a la policía!* Altfel îmi omoară fata.

Carlos începu să tușească, iar Javier îi luă receptorul și îi spuse lui Sean că voia să-i dea un calmant.

Sean îi mulțumi lui Javier, simțindu-se neajutorat în fața deznădejdii șefului său. Băgă telefonul în bu-

zunar, apoi răsfoi puțin dosarul. Conținea copii ale acelorași informații pe care i le dăduseră și lui.

Se încruntă. De ce o angajată a firmei Nunta Perfectă ar fi interesată de rapoartele poliției ca lectură înainte de culcare? Asta depășea cu mult fișa postului unui simplu designer de invitații de nuntă. Oare a vrut să știe totul despre caz înainte de a se implica în livrarea răscumpărării?

„Ce conștiincioasă este."

Schimbarea zgomotului de fundal îi dădu de știre că ea terminase de făcut dușul. Închise cu grijă dosarul și ieși din cameră, păstrând în minte imaginea albă ca neaua a cuverturii de pe pat și a pernelor roz, galbene și verde pal.

Părăsi dormitorul în același timp în care din baie se răspândi un nor de aburi.

Sophie ieși îmbrăcată într-un halat de baie alb, cu părul ud și pieptănat pe spate. Își aranja gulerul halatului cu o mână, iar cu cealaltă ținea o trusă de prim ajutor.

Se uită la el cu niște ochi mari și albaștri ce păreau și mai mari fără machiaj.

Privirea lui alunecă în jos, de-a lungul halatului, până la picioare. Erau goale și ude, cu unghiile colorate în roz aprins. Simți cum se excită în strânsoarea blugilor.

„Fir-ar să fie!" N-avea nici timp, nici chef pentru o relație oarecare — de fapt, pentru nici un fel de relație. Mai ales cu această femeie. Chiar dacă s-a simțit atras de ea încă din primul moment când i-a

zărit picioarele lungi în ciorapi de mătase în holul de la Nunta Perfectă.

Dar remarca ei despre aventură și pericol l-a dat peste cap. Strânse din dinți în timp ce corpul îi trimitea semnale că, din punct de vedere fizic, o considera atrăgătoare. Dar asta nu era decât dorință trupească, pur și simplu. Iar faptul că se lăsase afectat îl enerva la culme.

Nu-l interesa nici măcar ipostaza stilată a domnișoarei Sophie Brooks. Comportamentul ei glacial ascundea evident o latură sălbatică ce rivaliza cu cea a fostei sale soții.

Remarca ei că o excita pericolul sunase exact ca și cum ar fi spus-o Cindy. Numai că Cindy își satisface gustul pentru aventură cu ajutorul drogurilor.

Amintirea fostei sale soții destrămă vraja dorinței ce îl cuprinsese și avu efectul unui duș cu apă rece.

— Mă îmbrac în câteva minute, spuse Sophie.

Sean își ridică privirea.

— Bine. Am pierdut și-așa prea mult timp aici.

Sophie tresări, iar lui îi păru rău pentru răspunsul grosolan. Dar era prea târziu. O spusese deja. Nu mai putea da înapoi.

— Sigur.

Tânăra femeie se întoarse și străbătu încordată holul. La ușa dormitorului ei se opri.

— Poți să te speli.

Apoi dispăru dincolo de ușa camerei, închizând-o zgomotos.

La naiba, de ce nu? Probabil că ea va mai întârzia încă o jumătate de oră, în cel mai fericit caz. Așa că

Sean intră în baie și închise ușa. Aburul încă mai plutea în aer și o aromă amețitoare, dulce și fină, îi umplu nările. Se excită când recunoscu parfumul. Era mirosul pielii ei. Îl simțise din plin când o apărase de împușcături cu fața cufundată în părul blond.

Luă un prosop umed pentru a șterge oglinda și se trezi că-l duce la nas. Trăgând o înjurătură, se opri și își mută rapid privirea către oglindă, încercând să gonească din minte imaginea Sophiei ștergându-și trupul cu acel prosop chiar în această încăpere.

Nu merita să se lase prins de data asta. De fapt, hotărâse că nici o femeie nu merita osteneala. Și în nici un caz acum. Trăia o prețioasă stare de bine și fiecare secundă pe care nu și-o petrecea la serviciu îi era dedicată fiicei sale.

Lăsă apa să curgă în chiuvetă, își scoase tricoul și-și stropi fața aspră, apoi se săpuni repede și-și clăti bustul. Din fericire, găsi săpun antibacterian în baie, așa că nu era nevoit să ajungă să miroasă ca ea.

Se șterse cu prosopul umed, apoi și-l trecu prin păr, simțind o satisfacție răutăcioasă că îi murdărise puțin prosopul de un alb imaculat.

Faptul că se spălase cât de cât îl învioră. Din păcate, trebuia să îmbrace același tricou. Dar nu pentru multă vreme. Își verifică ceasul. Trecuseră cinci minute.

Se vor scurge încă cel puțin douăzeci de minute până va fi și ea gata. Se lovi cu pumnul în palmă de nerăbdare, apoi se întoarse în living și bău restul de apă din sticlă.

Începu din nou să bată camera în lung și-n lat. Se grăbea să ajungă la Nunta Perfectă să vadă ce găsise Rafe Montoya pe casete. Voia să se asigure că ei cercetaseră terenul căutând cartușele trase și orice bucată de sticlă sau vopsea rezultate în urma impactului gloanțelor.

Acționase pripit atunci când se oferise s-o conducă acasă pe Sophie, și asta pentru că o văzuse stând acolo în mijlocul rondului, părând mică și vulnerabilă în timp ce mașina accelera către ea și pușca începuse să tragă.

„Fir-ar al dracului să fie!" Instinctul lui protector s-a declanșat imediat ce a auzit împușcăturile. Apoi a observat cu stupoare răspunsul ei prompt la zgomotul puștii. Părea o doamnă simandicoasă, dar s-a lăsat la pământ și s-a rostogolit ca o profesionistă.

Și mai era și dosarul acela de pe noptieră. Nu exista nici un motiv logic pentru ca ea să-l aibă acasă. Sau făcea parte din aventură? Ca în cazul oamenilor care citesc pe nerăsuflate orice roman inspirat din crime reale sau ca aceia care intră pe frecvențele poliției pentru a urmări anchetele în desfășurare.

Dar, la urma urmei, ea nu părea genul de om care urmărea senzaționalul. Și nici fosta lui soție nu păruse, genul de om dependent de droguri.

Cercetă livingul Sophiei. Oare, de cât timp locuia aici? Nunta lui fusese acum patru ani și reprezentase prima ei misiune la Nunta Perfectă după cum îi mărturisise.

Nu adunase prea multe obiecte în patru ani. Totul părea prea impersonal.

Își aduse brusc aminte de imaginea dormitorului ei. Mobila păstra acolo același design ultramodern în negru lăcuit ca și livingul, dar Sophie pusese o cuvertură de un alb imaculat pe pat și aruncase deasupra, ca pe niște confeti, pernele colorate.

Iar unghiile ei erau colorate în roz.

Strânse din ochi chiar în clipa în care îi sună telefonul. Era Montoya.

— Majors, m-am uitat la înregistrări. Nu e mare lucru de văzut, dar știu că vrei să le studiezi și tu.

— Într-adevăr, chiar vreau. Uite ce e, durează mai mult decât credeam. O să se facă prea târziu până reușesc să ajung acolo. Ai cercetat șoseaua pentru...

— Bineînțeles, îl întrerupse Montoya. Am găsit două cartușe și niște pete de vopsea. Cel puțin un glonț a lovit mașina.

— Și ce ai de gând să faci cu ele?

Urmă o pauză de o fracțiune de secundă.

— O să am grijă să fie analizate.

— Și casetele?

— Trimit un om să ți le aducă acasă dacă dorești.

Sean se încruntă. Gestul șefului securității de la Nunta Perfectă era neașteptat. Și, totuși, l-ar ajuta să economisească mult timp.

— Îți sunt recunoscător.

Îi dădu lui Montoya adresa. Se gândi să-i spună că vorbise cu Johnson, dar se hotărî să se abțină. Putea să mai aștepte.

Terminase convorbirea și privi către ușa închisă de la dormitorul Sophiei. Zece minute.

Se îndreptă către bibliotecă, aplecându-și capul pentru a citi titlurile. Îl surprinse varietatea genurilor. Erau și câteva DVD-uri. Își plimbă degetul pe cotoare. *Oliver Twist, Tati Picioare Lungi, În timp ce dormeai, Fantoma de la Operă, Hoții*. Un amestec ciudat, dacă nu chiar mai mult decât atât.

Cărțile ei erau mai ales de ficțiune — aventuri romantice, își închipui el, judecând după titluri și coperte, dar mai erau și niște tomuri groase ce pentru mulți de oameni ar reprezenta o alegere stranie. *O privire peste umăr: Viața într-o agenție guvernamentală de informații, Am trăit trei vieți.*

„Spionaj?" Întinse mâna să ia cartea despre C.I.A., apoi observă o cărțulie de duzină cu titlul *Cum să-ți refaci viața*. Se apropie.

— Ce faci?

Sean împietri auzindu-i vocea. Suna ciudat. A teamă? Sau a iritare?

Dădu din cap:

— Mă uitam doar la colecția ta de filme. Îți plac tot felul de chestii...

Se întoarse către ea și rămase surprins de înfățișarea ei.

Redevenise doamna sofisticată. Își prinse părul la spate într-o severă coadă de cal. Se machiase și purta o bluză albă cu mâneci scurte și o fustă subțire cu dungi albe și negre.

— După cum se vede.

Ochii ei albaștri redeveniseră de gheață. Își ridică bărbia.

Sean aproape că se temea să-și coboare privirea mai jos, dar nu se putu abține. Ei da, ciorapii negri erau la locul lor, la fel și pantofii negri cu tocuri înalte. Pe sub naylonul negru se puteau zări mici dreptunghiuri bej — plasturii.

Făcea eforturi să respire normal. Ar fi putut să jure că, având genunchii răniți, își va pune pantaloni largi sau o fustă mai lungă.

Dar ar fi trebuit să-și dea seama că n-o să aibă el norocul ăsta.

Iar genunchii aceia păreau atât de vulnerabili. Ar fi putut să moară acolo astăzi, iar ea își dăduse seama de asta. Sean nu se îndoia câtuși de puțin de asta pentru că îi simțise trupul tremurând sub al lui, dar ei nici nu-i trecea prin minte să recunoască.

Dintr-o dată o văzu într-o altă lumină. Își ridică privirea spre chipul ei. Nu voia ca nimeni — nici măcar el — s-o privească... De ce?

Ah, la naiba! Acum el era cel care pierdea timpul — un timp oricum insuficient.

Luă cheile de la BMW-ul ei, le aruncă în sus cu o mână și le prinse cu cealaltă print-o mișcare rapidă.

— Vrei să conduc eu?

— Poți să-mi faci un serviciu înainte?

O privi suspicios.

— Sigur. Ce?

— Să-mi lipești asta pe cot? Am stricat deja trei încercând să le pun cum trebuie.

Îi întinse un plasture mai mare și îi zâmbi reținut.

Iarăși îl luase prin surprindere. Pentru un minut, avusese impresia că descoperise ceva la ea. Ceva care o deosebea de fosta lui soție. Dar ea reîncepuse să flirteze. La naiba, era cam greu s-o catalogheze!

— Fac orice să ajut o femeie frumoasă să-și mențină înfățișarea perfectă, spuse el tărăgănat.

Obrajii Sophiei se înroșiră, dar îi dădu repede bandajul și întinse cotul spre el. Pielea ei perfectă era urâțită de o tăietură făcută probabil de o piatră mai ascuțită.

— Asta nu arată prea bine. Și partea de deasupra este zgâriată. Sigur nu ai nevoie de încă un plasture?

El îi ridică mâneca.

— Dă-mi voie să...

— Nu!

Se smuci înapoi, trăgându-și la loc mâneca peste braț.

Sean rămase nemișcat, cu mâna în sus și palma întinsă:

— N-am vrut să-ți fac vreun rău...

— Nu contează. O să... o să mi-l pună Isabelle.

— Hai! Nici n-o se te ating. Nu-mi trebuie decât o secundă ca să lipesc bandajul.

Îl scoase din hârtie și îl prinse între degete.

— Nu te ating.

Ea înălță puțin cotul pentru ca el să ajungă la zgârietură, dar cealaltă mână și-o așeză protector peste mânecă. Sean potrivi plasturele pe rană. Imediat ce adezivul îi atinse pielea, Sophie se trase înapoi, apăsându-l singură.

— Mulțumesc.

Îi făcu un semn timid din cap, dar el îi sesiză tremurul din voce.

Și mai era un lucru pe care-l observase. Perfecta doamnă Sophie Brooks nu era chiar atât de perfectă. Avea o cicatrice pe braț, lângă umăr.

O cicatrice mare – și foarte veche.

Capitolul IV

Omul care aproape că reușise să-l ucidă pe șoferul limuzinei Sonyei Botero era gata să mai încerce o dată. Își strânse trusa și pregăti seringa. De data asta va fi mai ușor. Data trecută nu avea perfuziile intravenoase la dispoziție. Fusese nevoit să înfigă acul direct în pieptul lui Johnson în timp ce acesta dormea. Reușise să-i injecteze doar jumătate din doză, ajutat și de faptul că Johnson a dat să se ridice din pat, iar acul a pătruns în felul acesta mai adânc. Șoferul limuzinei intrase în comă și toată lumea fusese luată la întrebări.

Vestea bună era că acum îi vor fi de-ajuns doar câteva secunde pentru a-l otrăvi injectându-i lichidul prin sonda intravenoasă. Inima lui Johnson se va opri într-un timp foarte scurt.

Vestea proastă era că șoferul avea acum un bodyguard. Pericolele se dublaseră. Mai întâi trebuia să găsească o soluție ca să ajungă la etajul opt, pentru că săptămâna asta fusese programat să lucreze la camera de gardă. Și, după aceea, trebuia să treacă de paznicul lui Johnson.

Dar el era un om deștept și foarte, foarte atent.

Craig Johnson, șoferul limuzinei și agentul de pază al lui Carlos Botero, n-o să mai vadă vreun răsărit de soare în Miami.

*

În timp ce Sean și Sophie se urcară în BMW, el își privi ceasul. Nu avea timp s-o ducă pe Sophie la Nunta Perfectă și să ajungă acasă la timp pentru a o culca pe Michaela. Era a doua seară la rând când întârzia atât.

Fetița lui creștea pe zi ce trecea, iar el pierdea toate lucrurile minunate din viața ei.

Își frecă bărbia nerasă și oftă.

Trebuia doar s-o lase pe Sophie acolo și să ia camionul cu care venise de dimineață. Îl ajuta oferta lui Montoya de a-i trimite acasă casetele. O să stea a doua zi mai mult cu fiica lui și o să ia micul dejun împreună.

— Îmi pare rău că te reții de la alte treburi.

— Nici o problemă, mormăi el absent și își scoase telefonul mobil. Speram să trec pe la spital și să mai discut cu Johnson, dar a fost o zi cam plină.

— Ai mai vorbit cu el?

Trecerea bruscă de la scuzele politicoase la interesul evident îl puse în gardă. Degetul ezită pe butonul de apelare rapidă a numărului de acasă.

— Mda, câteva minute, spuse el prudent. Tocmai îl duceau la laborator pentru niște analize.

— Deci acum poate primi vizitatori?

Sean își vârî telefonul în buzunar și o privi lung:

— Nu.

— Aha.

Ochii ei albaștri se îngustară.

— De ce?

— Păi, doar a fost implicat în răpire. Pe șefa mea o interesează ce are el de spus.

— Sunt convins. Și eu am de gând să aflu tot. Și eu vreau să știu cât și în ce fel este implicat în toate astea. Dar nu intenționez să-l las să discute cu altcineva înainte să-l interoghez eu însumi.

— Încă mai ai pe cineva acolo să-l păzească?

— Da' ce mult te preocupă Craig Johnson ăsta...

— Pe Rachel o preocupă. El s-a folosit de noi. Telefonul pe care l-a dat în Ladera poate fi un indiciu important privind locul în care este ținută Sonya Botero.

— Trebuie să înțeleg ce anume s-a întâmplat.

— Ei bine, fiind șoferul Sonyei Botero, el se găsea cu siguranță în cel mai potrivit loc pentru a oferi detalii despre programul ei în orice moment al zilei. Cum a ajuns el să capete însărcinarea asta?

— Eu l-am ales, spuse el rece.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Credeai că poți să ai încredere în el.

— Dar m-am înșelat.

Și încă nu-și dădea seama de ce. Doar se pricepea la oameni, nu greșise niciodată. Un talent care i-a fost de mare ajutor în afacerea cu securitatea privată...

Privirea îi coborî spre ceasul de bord. Își scoase telefonul și apăsă butonul de apelare rapidă a numărului de acasă. Sophie își studie palmele și se concentră să netezească o latură a bandajului.

Când Rosita răspunse în cele din urmă, Sean o auzi pe Michaela plângând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el fără să mai salute.

— A, domnu' Sean? *Ella se porta como una mocosa!*

— Ca o copilă obraznică? Michaela? Poate că e doar obosită.

Era una dintre expresiile favorite ale Rositei, dar o folosea de obicei doar în cazul nepoților ei, nu și când era vorba de fata lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Astăzi a făcut desenele pe care voia să ți le arate. Îți aduci aminte? Ți-a zis c-o să-l deseneze pe monstru. Iar acum nu vrea să se bage în pat. Plânge în colțul camerei.

Sean se simți vinovat. Îi făcuse o promisiune fetiței sale și uitase de ea.

— Vin cât de repede pot. A adus cineva un pachet?

— *Ah, si*. Portarul. Am pus pachetul pe masa din bucătărie.

— Îmi pare rău că te rețin iarăși până atât de târziu.

— *De nada*. Dar te rog, de dragul sănătății mele mintale, grăbește-te.

Închise telefonul și-l băgă în buzunar, dându-și seama că Sophie încetase de mult timp să se mai prefacă din politețe că nu ascultă convorbirea.

— Copil răsfățat? repetă ea, cu o ironie insesizabilă înălțându-și sprâncenele delicat arcuite.

— Fiica mea.

Sophie aproape că gemu cu voce tare. El avea un copil. Nu se așteptase la așa ceva. Era, cu siguranță,

un individ cameleonic. Îl cunoscuse în postura de mire devotat, apoi în aceea de director fin și sofisticat, iar astăzi în cea de mascul dur, transpirat și sexi. Îl percepuse ca pe un bărbat în toată puterea cuvântului în momentul în care se aflase deasupra ei.

Cu tot pietrișul ce-i strivea carnea, cu toate împușcăturile care îi răsunau în urechi, îl simțise greu și fierbinte apăsând-o, cu coapsele lui înconjurându-le pe ale ei, protejând-o cu brațele, cu răsuflarea lui mângâindu-i ceafa.

Dar tată?

— Ăă... credeam că ești divorțat.

De ce nu păstrase soția lui copilul?

— Așa éste.

Ochii săi îi trimiseră un semnal albastru închis că a depășit limita. N-avea de gând să vorbească despre fata lui sau despre viața personală.

Asta nu o deranja. De toate fanteziile provocate de oferta lui de a o conduce acasă și de felul lui de a o privi atât de intens se spălase deja la duș, ca și de mirosul lui masculin și de sudoarea pe care i le lăsase pe corp.

După aceea, în timp ce stătea singură în baie îngrijindu-și rănile, așa cum o făcuse de multe ori în trecut, ea goni intenționat din minte orice rest de amintire.

Fără relații, fără implicare, adică fără suferință. Așa intenționa să păstreze lucrurile. Din nefericire, singurătatea se dovedea cam greu de suportat.

Stând lângă el, cu brațele și fața curățate de transpirație și praf, cel mai frumos și mai sexi bărbat pe

care îl întâlnise, simțea cum singurătatea îi măcina sufletul tot mai adânc.

Își planificase viața foarte atent. Și-o organizase astfel încât să nu aibă regrete sau cel puțin să nu le ia în seamă. Toate lucrurile pe care le-a pierdut, toate lucrurile pe care fusese sortită să le piardă... Rareori se mai gândea la ele, poate doar noaptea când nu putea dormi, speriată de vreun zgomot sau de vreun vis.

— Uite ce e, doamna Brooks, spuse Sean ieșind de pe autostradă.

Sophie privi în sus.

— Poți să-mi spui Sophie.

El nu reacționă.

— Am ceva urgent de făcut înainte să te duc înapoi la Nunta Perfectă. Nu-mi ia mai mult de câteva minute.

Își simți inima în gât și își strânse atât de tare mâinile încât palmele începură să-i amorțească de durere.

— Oh, bineînțeles. Nici o problemă, zise ea înecându-se.

„Dă, Doamne, să nu fie vorba de fiica lui!"

Drumul coti de câteva ori, apoi mașina opri în fața unui bloc înalt.

— I-am promis ceva fiicei mele și sunt în întârziere. Obișnuia să fie în pat la ora asta. Trebuie doar să văd desenul pe care mi l-a făcut și s-o duc la culcare.

Degetele Sophiei începură să tremure.

— Bine, zise ea scurt, atrăgându-și o privire suspicioasă din partea lui.

Se străduise din răsputeri să reintre în rolul de agentă la Confidential, să gândească și să acționeze în consecință, nu ca o adolescentă speriată și timidă, dar o dureau umărul și cotul, iar genunchii o înțepau; numai calmă și echilibrată nu era. Se mai aflase și înainte în pericol. Și cu siguranță îi fusese frică. Dar acest om o făcuse să realizeze pentru prima oară în viață ce înseamnă să fie protejată de pericol, iar lucrul ăsta îi slăbise instinctul de autoapărare.

Sean Majors îi intrase pe sub piele. Iar acum se vedea nevoită să dea ochii cu fiica lui. „Doar câteva minute." Respiră adânc ca să prindă curaj. Poate să se descurce în orice situație timp de câteva minute. Nu-i așa?

— Cât e de... câți ani are?

Făcu un efort să continue conversația. Auzi și ea nota de panică din propria-i voce.

Spre surprinderea ei, Sean zâmbi. Fața i se schimbă. Un zâmbet copilăresc, aproape ștrengăresc, ce păstra însă o umbră de tristețe, i se ivi pe buze. Sophie își coborî privirea spre mâinile așezate în poală.

— Aproape trei, spuse el, oprind într-o parcare rezervată, lângă ușile unor lifturi.

În capul Sophiei începură să se învârtă numere. Înghiți cu greu și se chinui să oprească șuvoiul gândurilor ce o copleșeau.

Ea avea 29 de ani. Așadar copilul ei ar fi avut 12. Mâna îi tresări și începu să-i urce către abdomen, dar își mușcă buza și se stăpâni. Poate că așa a fost să fie.

Așa a fost să fie. Cu viața pe care o ducea, nu s-ar fi dovedit câtuși de puțin o mamă potrivită.

Înghiți nodul ce i se puse în gât și respiră adânc.

— Să aștept în mașină?

El rămase nemișcat câteva clipe, ca și cum ar fi cântărit această posibilitate. Apoi se încruntă și zise:

— Nu.

Ieși, apoi îi deschise și ei ușa.

— Nu stăm mult.

În lift tăcură amândoi. Sophie avea impresia că și el se simte la fel de stânjenit că trebuie s-o aducă în apartamentul lui.

Imediat ce ușile liftului se deschiseră, bărbatul îi aruncă o privire plină de dispreț.

Ea se înroși. Juca rolul gâsculiței. Sean era jenat, chiar îngrijorat că ea avea să-i întâlnească fetița. Sophie închise încet ochii. Lucrase în C.I.A., acum era agent la Confidential. Slujba ei era mai presus de orice.

Putea să treacă și prin asta.

El descuie ușa, o ținu deschisă pentru ea. Primul lucru pe care Sophie îl văzu fu o mulțime de jucării și animale de pluș împrăștiate prin toată sufrageria. Încăperea era mare și decorată în culori pastelate. O canapea confortabilă din piele ocupa mijlocul încăperii. În spatele canapelei zări ușile de la balcon, cu grilaj de protecție pentru copil.

— Ia loc, eu doar o să...

— Tati, tati, tati! strigă o voce tremurătoare și în sufragerie năvăli ca o furtună un nod de fată blondă, în pijamale roz cu galben.

Sophie se așeză pe canapea și privi fascinată cum Sean se lasă pe vine și îmbrățișează copilul.

— Tati, ți-am desenat monstrul și tu n-ai venit și n-ai venit și Rosita m-a băgat în baie. Nu-mi place de Rosita.

Sean îi sărută obrajii palizi, plini de lacrimi și îi cuprinse protector umerii cu brațul legănând-o înainte și înapoi.

— Ba îți place de ea, Michaela. Tu o iubești pe Rosita.

O femeie hispanică între două vârste, cu șolduri largi, își făcu apariția în ușa bucătăriei.

— Ei bine, Rositei nu-i place să meargă acasă atât de târziu.

Ochii negri ai fetiței o zăriră pe Sophie.

Neștiind ce să facă, Sophie se ridică și încercă să zâmbească.

Rosita o măsură din cap până-n picioare, aparent neimpresionată de ceea ce vedea, și se întoarse către Sean cu o privire aprigă.

Un fior de groază mări pulsul Sophiei.

— Michaela, dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Sophie.

Groaza i se urcă în gât, sugrumând-o. Lacrimile stăteau să-i curgă. Michaela o privi, iar Sophie observă imediat că ochii fetiței au aceeași culoare intensă ca și ai tatălui ei. Era foarte frumoasă. Un copil perfect.

— Doa'na Sopi.

— So-phie, rosti Sean, silabisind.

— Doa'na So-Phie.

Toți cei de față o priveau pe tânăra femeie care se apropie, clipind des.

— Bună, Michaela. Ești atât de drăguță!

Sean își înclină puțin capul către Sophie în timp ce Michaela își cuibărea fața pe umărul lui.

— Câh, tati, miroși urât.

Sean râse.

— Vrei să mă duc în cotețul porcului?

Michaela își duse un deget pe buze și-și roti ochii, gândindu-se în mod evident la întrebarea pusă. Apoi își scutură căpșorul și căscă.

— Hai să-mi vezi desenul. Este frumos și înfricoșător.

Sean se uită înapoi spre Sophie, apoi i se adresă Rositei pe un ton mieros.

— Rosita, dânsa este Sophie Brooks. E implicată într-un caz la care lucrez. Îi aduci, te rog, ceva de băut? Eu mă duc să mă uit la desenul Michaelei, apoi fac un duș.

Rosita îi aruncă Sophiei încă o privire suspicioasă.

— Doar zece minute, răule. Îmi ești deja dator cu multe zile libere.

— Da, ai dreptate, și imediat ce termin cu afacerea asta te trimit într-o croazieră. Ce zici?

Femeia zâmbi larg:

— La Cancún?

— Oriunde vrei tu.

În timp ce Sean se strecura în camera din stânga bucătăriei, Rosita își întoarse ochii negri către Sophie.

— Pot să vă servesc cu ceva?

Sophie își simțea gura uscată, ochii aproape că i se umpluseră de lacrimi, iar mâinile tocmai reîncepuseră să tremure.

— Vă rog, reuși să îngaime. Un suc sau un ceai rece? Îmi cer scuze pentru deranj.

— Ei na, dădu Rosita din mână. Nici un deranj. Dar sunt *muy* surprinsă. N-a mai întârziat niciodată din cauza unei femei.

Cuvintele Rositei o luară pe nepregătite.

— Oh, dar nu este...

Însă Rosita dispăru în bucătărie.

Sophie se cufundă la loc pe canapea. Marele calvar luase sfârșit. Se întâlnise cu copilul lui Sean Majors și reușise să treacă prin asta fără să se piardă cu firea.

Primi un pahar cu ceai rece de la Rosita, care rămase în sufragerie și privi împrejur.

— Presupun că trebuie să strâng jucăriile acum, bombăni ea. Și să pun și vasele în mașină. Mi-am petrecut toată seara încercând s-o liniștesc pe *muchacha*.

Sophie o aprobă cu o mișcare din cap. Nu știa ce să spună. Apoi, când văzu că Rosita începe să se aplece după animalele din pluș și mingiuțe, lăsă paharul deoparte și se ridică.

— Mai bine strâng eu jucăriile ca să puteți termina treaba în bucătărie.

Femeia se îndreptă de șale bombănind și îi mai aruncă o privire cu subînțeles.

— Aveți de gând să rămâneți peste noapte?

— Cum? Nu! exclamă Sophie, roșie la față ca focul. Domnul Majors mă duce înapoi la firmă. Dar a trebuit să se oprească să-și vadă fiica mai întâi.

Observă nota de ironie din ochii Rositei.

— Dacă ar fi putut evita asta, nici nu m-ar fi adus aici.

Rosită ridică din sprâncene și îndrugă ceva în spaniolă îndreptându-se spre bucătărie închipuindu-și, bineînțeles, că Sophie n-are cum să înțeleagă ce spune.

Dar a înțeles. Vorbea fluent spaniola. Doar crescuse într-o familie portoricană. Spaniola era parte din viața ei.

Rosita spusese: „Acertó!" Însemna, pe scurt: „Nu zău!"

*

Imediat ce Sean ieși din camera lui, proaspăt spălat și bărbierit, Rosita își propti mâinile în șolduri și îl sfredeli cu ochii ei negri:

— Mă gândesc să-mi iau câteva zile libere și să merg la sora mea în vizită.

— Rosita, am nevoie de tine aici. O să mă revanșez, îți promit. Dar chiar acum nu se poate, am un om în spital, iar Sonya Botero încă n-a fost găsită.

— *Ay-yay-yay*, știu, știu.

Arătă cu degetul spre sufragerie.

— Și atunci asta cine este?

Sean se încruntă.

— Lucrează la Nunta Perfectă. A fost implicată într-un incident astăzi, iar eu m-am oferit s-o conduc acasă să se schimbe.

— Aha.

Ochii negri ai Rositei erau necruțători.

— Și trebuia să fie una blondă, nu-i așa?

— Rosita...

— Cel puțin e mai deșteaptă decât fosta soție.

El ridică din sprâncene.

— De ce spui asta?

Rosita făcu semn din cap către canapeaua pe care ședea Sophie.

— Te cunoaște.

Menajera și fosta lui doică își încrucișă mâinile ostentativ.

O clipă, Sean se uită la ea șocat, apoi trase cu ochiul la Sophie, care ștergea o picătură de apă de pe paharul cu ceai rece pe care îl ținea în mână.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce naiba vorbești. Abia ne-am cunoscut. *N-are cum să mă cunoască*, așa cum nici eu n-o cunosc.

— Bine, este prea târziu pentru o bătrână ca mine să mai conducă noaptea prin tot orașul. O să rămân aici. S-ar putea ca Michaela să aibă nevoie de mine.

Cu un suspin exagerat, Rosita se îndreptă către camera Michaelei.

Sean pufni agasat:

— Nu trebuie să mă păzești, Rosita! Sophie... doamna Brooks va pleca.

— Tocmai spuneai că ai nevoie de mine. Plus că și eu am nevoie de un televizor nou. Îmi prinde bine să stau peste program.

Sean râse și clătină din cap. O iubea pe femeia mărunțică ce îl crescuse și care îi adora fata.

— Rosita, o să te arestez pentru șantaj.

— În regulă, dar cine o să-ți mai suporte întârzierile și salariul de mizerie?

Ochii ei străluciră în timp ce se strecură pe ușa dormitorului Michaelei.

— Ne vedem dimineață.

Nu-și putu stăpâni un mic chicotit. Se vedea cine era șeful în casa asta. Sean se simți totuși ușurat. Cu Rosita având grijă de Michaela, va putea începe lucrul mai devreme mâine dimineață.

Când intră în sufragerie, Sophie își întoarse privirea albastră către el.

Bărbatul se încruntă. Cât timp a stat la duș și-a dat seama ce greșeală făcuse. Unde i-a fost capul când i-a permis să urce în apartamentul lui? Doar se aflau în mașina ei. Ar fi putut s-o lase pe ea să meargă mai departe singură. Camionul pe care-l închiriase era încă la Nunta Perfectă, dar propria lui mașină rămăsese în garajul de jos.

Ei bine, o să-și repare greșeala chiar acum.

— Tocmai mi-am dat seama că tu ți-ai fi putut continua drumul. Doar ești cu mașina ta. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Oh!

Ochii ei se deschiseră larg a mirare. Nici ea nu se gândise la asta.

— Ai dreptate. O să... o să plec chiar acum. Îmi cer scuze.

Se ridică și se întinse să-și ia poșeta, dar răsturnă paharul care, din fericire, era aproape gol.

Sean apucă paharul în același timp cu ea și-i atinse degetele. Erau reci și tremurau.

Îi luă mâna într-a lui.

— Ce se întâmplă cu tine?

Ea își umezi buzele, iar obrajii i se îmbujorează.

— Nimic. Sunt puțin obosită. E târziu.

Se opri și-și retrase mâna.

— Îți mulțumesc că m-ai condus azi acasă.

— N-ai mâncat nimic.

Era extenuată și înfometată și se simțea la capătul puterilor. Părea mult mai... umană, mai abordabilă.

— O să cumpăr ceva în drum spre firmă.

Se întinse din nou după geantă, cu mâna tremurându-i ca o frunză bătută de vânt.

— Nu poți conduce în starea asta, spuse Sean fără convingere.

Mintea lui încerca să enumere toate motivele pentru care nu voia ca ea să rămână în apartamentul lui nici un minut în plus. Dar ea trecuse prin atâtea astăzi și nu se plânsese de nimic.

— Sunt sigur că în bucătărie găsesc ceva de mâncare. M-aș bucura s-o împart cu tine.

— Oh, nu, n-aș putea.

Privirea i se mută de la el la dormitorul Michaelei.

— Michaela doarme. Doar o bombă o mai poate trezi, lucru îmbucurător, pentru că, în curând, o să auzi un uruit ca de tren. Este sforăitul Rositei.

El făcu o pauză, dar ea nu zâmbi. Sean își dădu seama că se simțea extrem de jenată în prezența fiicei lui. Încruntat, își repetă în minte că nu contează.

Imediat ce o vor recupera pe Sonya Botero, nu va mai avea de ce să se vadă cu Sophie. Așa că nu-l afecta faptul că ei nu-i plăceau copiii.

Sophie strângea cu atâta putere geanta încât mâinile i se albiră și, preț de o secundă, aproape că-și pierdu echilibrul.

— Bine, rămâne cum am stabilit. Hai cu mine.

Sean se îndreptă către bucătărie.

— Să vedem ce ne-a pregătit scumpa și atât de amabila Rosita.

Auzi un sunet ciudat. Întorcându-se, văzu că Sophie râdea. Râsul ei ușor și sincer îi făcea ochii să strălucească și nasul să se încrețească.

Oarecum jenată, Sophie plecă ochii.

— Îmi pare rău. Doar că... descrierea ta...

Zâmbi din nou și îl privi pe sub gene.

— Păi, Rosita este mai mult mamă decât menajeră. Mi-a fost și doică. Ea m-a crescut.

Sophie simți iubirea din cuvintele lui și o durere îi cuprinse inima. O furnicătură îi străbătu șira spinării când se gândi la femeia care îl crescuse, care îi creștea acum și copilul.

Înțelese imediat ce i se întâmpla. Se temea pentru frumoasa fetiță pe care se vedea că Sean o iubea nespus.

— Era... este severă? întrebă Sophie.

— Rosita?

Sean deschise frigiderul și se aplecă pentru a se uita înăuntru. Blugii mulați îi puneau și mai bine în evidență coapsele perfecte.

— Nu. Se dă ea mare, dar mereu a fost ușor de manipulat.

Emoții puternice o copleșiră pe Sophie — durere, vinovăție, dor și, ca întotdeauna, singurătatea apăsătoare.

Frumusețea lui Sean și senzația de forță pe care el i-o dădea umpleau toată încăperea. Răspândea un miros proaspăt și atrăgător, iar blugii și tricoul îi subliniau curba ispititoare a spatelui și fesele. Se bărbierise, iar părul îi era umed și se ondula ușor la ceafă.

Însă nu doar prezența lui fizică o impresiona. Iubirea plutea în atmosfera acelei case. Ca și cum priceputul și seriosul șef de pază al unuia dintre cei mai influenți oameni de afaceri din Miami rămăsese la ușă.

Aici, Sean era doar un tată care își adoră copilul.

Sophie se simțea total depășită de situație și nu-și putea aminti cum ajunseseră până aici lucrurile. O îngrozeau mai mult decât orice până acum dragostea evidentă a lui Sean pentru fiica lui și afecțiunea simplă pe care i-o purta femeii care îl crescuse. Nu știa cum să reacționeze la această emoție.

Trebuia neapărat să iasă de aici. Ar fi trebuit deja să plece.

La drept vorbind, nici nu ar fi trebuit să vină.

Își reprimă impulsul de a se uita în spate ca să calculeze distanța până la ușa de la intrare.

— Bun, spuse Sean. Mai avem niște *paella*, gustări reci, o mare salată. Miroase a pâine caldă.

Ea tresări.

— Eu... Salata e de-ajuns. S-a făcut târziu.

El încuviință din cap. Din câteva mișcări scurte puse gustările și salata pe masă și așeză farfurii și pahare.

— Ai ceva împotrivă dacă deschid o sticlă de vin?

Sophie ridică din umeri și se așeză pe scaun, în partea cealaltă a mesei. După câteva înghițituri de salată, gustări cu pâine proaspăt coaptă și puțin vin, se mai relaxă.

Se uită la Sean — la responsabilul cu paza lui Botero, se corectă imediat — și se strădui să se gândească la ce se întâmplase pe parcursul zilei. Fusese atât de copleșită de nefericirea ei și de toată tensiunea, încât nu avusese timp să reflecteze la cele petrecute.

— Ai vorbit cu Rafe? întrebă.

El luă o înghițitură mare de pâine și o privi în timp ce mesteca.

— Mi-a trimis casetele de supraveghere. Dar zicea că nu sunt de mare ajutor.

Sophie rememoră acel moment groaznic când mașina a accelerat, iar ea a observat arma.

— Trebuie să le văd și eu.

El întinse mâna și luă de pe un dulap o cutie plată.

— Poftim.

— Oh, nu. O să le văd la serviciu. Nu este nevoie...

El își pregăti un sandviș.

— Oricum eu trebuie să le văd în seara asta. Iar Rosita are aici, sus, pe dulap, un televizor cu DVD și VCR.

Deschise repede pachetul și scoase caseta video.

— Mi-a trimis și un bilet. Zice că doar pe asta se vede ceva mișcare. Fir-ar să fie! Și l-am rugat să le trimită pe toate.

Se ridică, deschise televizorul de pe dulap și introduse caseta.

— Rafe se pricepe la ceea ce face.

Sophie luă o gură de vin și ciuguli puțină pâine în timp ce aștepta să deruleze până la momentul când începea acțiunea.

Sean pufni când se întoarse pe scaun.

— Mi-am dat seama, dar este cam posesiv.

Ea zâmbi.

— Știu. Mereu se plânge că trebuie să ne protejeze pe noi, femeile.

Sean îi aruncă o privire tăioasă.

— Rachel Brennan are o echipă de securitate mult prea bine pusă la punct pentru o simplă firmă de organizare a nunților.

Sophie mai luă o înghițitură de vin ca să aibă timp să-și pregătească un răspuns. Rachel îi instruise pe toți cei din echipă referitor la explicațiile pe care puteau să le ofere, dar, în acest moment, cu ochii albaștri ai lui Sean ațintiți asupra ei, lui Sophie nu-i veni în minte nici una dintre ele.

— Poftim. Ți-am spus să nu te uiți împrejur.

Ea își ridică ochii și se văzu privind pe furiș la șosea în timp ce punea jos sacoșa cu bani. Reacțio-

nase automat. Experiența la C.I.A. îi intrase în sânge, iar instinctul de apărare își spunea cuvântul. Nu mergea nicăieri fără să studieze atent împrejurimile.

Amândoi tăcură, urmărind succesiunea imaginilor pe ecran.

În timp ce Sophie se întorcea spre clădirea firmei Nunta Perfectă, se auzi din ce în ce mai tare motorul unei mașini, apoi intră în cadru partea din dreapta a automobilului.

Ea se aruncă la pământ.

Imediat, din direcția casei se ivi un bărbat care sări sprinten peste un rând de tufișuri și goni către ea.

Sean. Riscându-și viața pentru a o proteja.

Se auzi un pocnet. Sean se aruncă peste ea și își înconjură capul cu un braț în timp ce cu celălalt își scotea arma din toc. Apoi, o a doua detunătură provocă un nor de praf în spatele capului ei.

Sophie gemu.

Sean apăsă pe butonul de pauză și imaginea încremeni.

— Ești bine?

— Împușcătura aia a fost mult mai aproape decât mi-am imaginat.

— Ceva mai multă aventură decât te-ai așteptat? o întrebă el sarcastic.

Ea dădu din cap, prea șocată ca să se mai enerveze din cauza ironiilor lui repetate.

Sophie calculă în minte traiectoria glonțului și se încruntă.

— Era cât pe ce să-ți lovească umărul.

— Te-ar fi ucis dacă nu te rostogoleai.

Părea supărat.

Ea îi căută privirea, dar expresia de pe chipul lui nu se potrivea cu tonul vocii. Arăta peste măsură de uimit.

Apoi el întrerupse contactul vizual și porni iar caseta. Îndată se auziră trei împușcături una după alta.

— Oamenii lui Rafe, bombăni Sean. Cel puțin un glonț a lovit mașina. L-ai auzit?

Sophie scutură din cap, aplecându-se înainte. Mașina viră din nou și se zăriră două mâini ținând arma care trăsese în ei.

Cu un scrâșnet de roți, mașina demară, împroșcându-l pe Sean cu pietriș.

Sophie privea fascinată ecranul. Era întinsă pe pământ cu trupul lui Sean peste al ei.

Văzu cum el și-a ridicat capul și i-a dat la o parte părul de pe față. Îi zicea ceva. Ea dădea din cap, iar el se ridica încet pe vine, privea rapid împrejur, apoi îi întindea mâna ca s-o ajute.

Ce ciudat! Sophie nici nu-și mai amintea ce-i spusese, dar văzându-se cum arăta, se strâmbă.

Observă cum i se citea pe față venerația pentru erou. Sean o protejase. Se aruncase între ea și pericol. Nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva.

— Ei bine, spuse ea cu o voce ușor iritată, nimic în plus față de ce știam deja.

Sean opri caseta la imaginea în care el o ajuta cu blândețe să se ridice, iar ea se uita în ochii lui.

— Montoya a spus c-o să dea la analizat fragmentele de caroserie să vadă dacă le poate identifica.

— Bine. Așa o să facem.

Sean o privi în timp ce mesteca ultima bucată de pâine, apoi sorbi din vin.

— Te-ai descurcat destul de bine acolo pentru o simplă desenatoare de invitații.

Ea încremeni.

— Am locuit în New York. Am luat câteva lecții.

— Niște lecții al naibii de eficiente, aș spune.

O studie un moment, apoi întinse mâna și îi atinse tâmpla cu un deget.

Primul ei impuls a fost să se retragă, dar, dintr-un motiv inexplicabil, nu se clinti.

— Ai o vânătaie la tâmplă, chiar aici.

Îi simțea degetul cald și blând pe pielea sensibilă.

— Se pare că rostogolirea mea n-a fost atât de reușită pe cât trebuia.

— Ba nu. A fost foarte bună.

După câteva secunde, Sophie clipi ca să rupă vraja în care o prinseseră ochii lui albaștri.

— Și Rafe a mai spus altceva? rosti ea înviorându-se subit, ridicându-se și luându-și farfuria. Au găsit ceva aschii? Sau urme de cauciucuri?

— Bune întrebări.

Remarcă din nou curiozitatea și suspiciunea din vocea lui. Sean Majors n-o să mai înghită multă vreme povestea cusută cu ață albă despre firma Nunta Perfectă. Era mult prea inteligent. Prea iscoditor.

Avea impresia că n-o să-l mai poată păcăli nici în privința acoperirii ei dacă mai petrecea câteva zile în preajma lui. Trebuia să păstreze distanța.

Când își puse farfuria și paharul în chiuvetă, îi simți în spate trupul fierbinte. El o ocoli și își așeză farfuriile peste ale ei.

— Ce i-ai spus Rositei?

Îi auzi în ureche vocea joasă și aspră. Cuvintele sunau sinistru.

Se încordă și se întoarse, frecându-și umărul de pieptul lui.

— Adică? Ce vrei să zici?

— Despre noi. De ce te-am adus aici.

— Despre noi? repetă ea, năucită de întrebare. Nu... nimic.

Era atât de serios, atât de puternic — și atât de aproape. Sophie ajunsese într-un gen de situație în care jurase că nu se va mai băga niciodată. Trebuia să scape.

Făcu un pas înapoi, dar se lovi de frigider și-și pierdu echilibrul.

O opriră brațele lui.

— Nu înțeleg, rosti ea cu disperare. Ce crezi că am făcut?

Apoi își dădu seama.

„Prostuța care se excită când vine vorba de situații periculoase..."

Își ridică bărbia.

— Nu i-am spus nimic. De fapt i-am explicat că singurul motiv pentru care mă aflu aici este că trebuia să-ți vezi fiica și că ai fi preferat să nu fie nevoie să mă aduci în casa ta.

Capitolul V

Sophie citi pe fața lui Sean că-l luase prin surprindere. Ochii își schimbară expresia. În ei se reflectau confuzia și, poate, furia. Îi dădu drumul și își duse degetele la buze.

— Aș fi preferat să nu te aduc aici. Asta i-ai spus.

— Este adevărat.

Sean clipi.

— Da. A fost adevărat.

El sesiză că a spus *a fost*, nu *este*. Sophie nu se înșela. Nu dorise s-o aducă în lumea ce-i aparținea doar lui, în paradisul lui, unde el era tătic, iar fiica sa îl adora, iar el o iubea într-un fel în care nu-și imaginase niciodată că este posibil.

Se întreba: oare, ce ar crede Sophie dacă ar afla că, în afară de Rosita, este singura femeie care a intrat în apartamentul lui de la divorț încoace.

— Trebuie să plec, spuse Sophie strecurându-se pe lângă el.

Un impuls riscant îl determină să-i atingă din nou tâmpla. Nu-i remarcase vânătaia în timpul zilei, dar acum devenise închisă la culoare.

Când o atinse, ea se clătină, apoi rămase nemișcată.

— O să-ți urâțească fața frumoasă.

Când ochii albaștri li se întâlniră, el citi în ai ei neîncredere, îngrijorare și încă ceva.

— Cine ești tu, Sophie Brooks?

Degetul lui mângâia pielea mătăsoasă, dar în același timp se blestema în sinea lui că se lăsa târât de atracția ce tot creștea din momentul în care îi zărise prima oară, în salonul firmei, picioarele lungi și zvelte și trăsăturile delicate.

Și, de-a lungul întregii zile, oricât de mult s-a străduit să se opună, ea i-a pătruns tot mai adânc în minte. Îl fascina pe de-a-ntregul. Era frumoasă, inteligentă, capabilă, într-un mod remarcabil, să-și poarte singură de grijă. Dar avea și o latură respingătoare — setea de aventură, tentația pericolului, care îi reaminteau de fosta lui soție. Și lucrul ăsta nu-i plăcea.

Ea dădu din cap și o sclipire vagă de teamă îi umbri privirea albastră, limpede.

— Nimeni. Chiar nimeni.

Avea un secret și era atât de plină de contradicții. Sigur ascundea ceva.

Sean trebuia neapărat să afle despre ce era vorba, pentru numele lui Dumnezeu.

Își lăsă degetele să alunece de-a lungul obrajilor ei fini și catifelați până la bărbie și i-o ridică ușor.

— Iată un lucru despre care știu cu siguranță că nu este adevărat.

Ea își coborî privirea.

— Am văzut cum ai dus mâna la spate după armă.

Sophie împietri.

— La ce te referi?

El îi ridică mai sus bărbia. Voia s-o privească în ochi, să-i surprindă reacția.

— Când te-ai lăsat jos în parcare, ți-ai atins spatele exact acolo unde ar trebui să fie tocul unui pistol.

— Te înșeli.

— Pot să-ți arăt pe casetă.

— Trebuie să plec.

Vocea îi era sugrumată de panică. Îi îndepărtă degetele.

El îi prinse mâna și îi întoarse palma în sus, fără să-și dea seama de ce continua să se tortureze.

Nu dorea ca ea să plece. Însă dacă mai stătea puțin, se temea că fiecare fibră din corpul lui și toată casa aveau să fie impregnate de făptura ei. Îl interesa deja prea mult.

Își voia înapoi paradisul liniștit. Sanctuarul lui în care să fie numai el, cu Michaela și cu Rosita care să aibă grijă de ei.

— Îmi pare rău că ai fost rănită.

Ea nu se clinti și nu scoase o vorbă.

Bărbatul îi întoarse brațul și îi privi cotul.

— Rana asta nu arată prea bine. Ai uns-o cu antibiotic?

— Bineînțeles.

— Dă-mi voie să-ți schimb bandajul.

— Nu. Te rog, lasă-mă să plec!

Fața i se schimonosi de frică. Frică adevărată. Ce îi făcuse?

— Sophie, ce se întâmplă? De ce te temi?

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. În momentul în care prima lacrimă i se rostogoli pe obraz, el simți cum ceva înlăuntrul lui cedează.

Își spijini fruntea de fruntea ei.

— Trebuie să știu cine ești și de ce ești obișnuită să porți armă. Și de ce nu vrei să fii atinsă.

Ea stătea nemișcată de parcă fruntea lui, atingând-o pe a ei, o făcea incapabilă să reacționeze. Dar clătină ușor din cap, iar Sean percepu această mișcare ca pe o mângâiere pe frunte.

Inocentul contact îi stârni un val de dorință. Rațiunea lui protesta în fața impulsului trupesc. Dar el o ignoră.

— Nu contează.

— Sophie...

Căzu încă o lacrimă, iar el i-o sărută și gustul ei sărat aprinse în el o flacără puternică. Totul părea ireal. Se simțea ca într-un basm, visând să înlăture bucată cu bucată zidul protector ce o ținea captivă pe frumoasa prințesă.

Un sunet slab, ca un scâncet, se auzi de pe buzele ei, așa că Sean le sărută, iar flacăra din el se transformă într-o furtună de foc. Apropierea trupului ei îl excită.

Ea gemu și-și puse mâinile pe pieptul lui.

Înainte de a-l fi putut împinge, el o îmbrățișă și o sărută din nou, mai apăsat.

Sophie respira sacadat. Mâinile începură să-i tremure din nou, iar obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

— Nu pot să fac asta, izbucni, încercând să-și elibereze mâinile din strânsoarea lui.

Sean o lăsă să se îndepărteze puțin, apoi își ridică privirea și îi zâmbi.

— Este prea periculos?

Ea își șterse ochii și își înghiți lacrimile.

— Poți spune și așa.

Dar, în același moment, se prăbuși.

Surprins, Sean o prinse și o luă în brațe. Era înaltă, dar zveltă, iar Sean îi simțea trupul puternic și suplu lipit de pieptul lui.

Se îndreptă către canapea, apoi se răzgândi, o duse în dormitor și o așeză blând pe pat.

Ea se răsuci pe o parte, își trase genunchii spre gură, își acoperi fața și începu să plângă.

— Ce este, Sophie? Ce s-a întâmplat?

Mintea lui căuta cu febrilitate motive pentru a-și explica de ce oare a cedat chiar acum și aici, și nu cât fusese expusă pericolului sau imediat după aceea. Nu existau prea multe variante, iar majoritatea trebuie să fi avut legătură cu el.

Dintr-un impuls pe care se feri să-l analizeze, își scoase papucii și se urcă în pat, dar avu grijă să n-o atingă cu membrul întărit. O cuprinse delicat în brațe, având grijă ca ea să nu-i simtă erecția.

— Spune-mi, îi zise.

— Nu e nimic, răspunse ea slab, încercând zadarnic să se ridice.

El își duse mâna de-a lungul brațului ei și o întoarse ușor pe spate, apoi îi apucă degetele și i le luă de pe față.

Sophie închise ochii.

— Ești rănită mai grav decât mi-ai spus?

Ea negă din cap.

— Nu, mi-e bine. Dar lasă-mă să plec, te rog. Nu e bine ce facem. Trebuie să plec. Nu trebuie să fiu aici.

Vocea lui deveni ironică.

— Nu e bine? Aha. Ești căsătorită? Evadată? Sau agent secret? zâmbi el strengărește.

Agent secret. Corpul Sophiei tresări involuntar, iar ochii i se deschiseră. Tot câmpul ei vizual era ocupat de chipul lui aspru și frumos. Zâmbetul acela radia o căldură de care ea nu se mai bucurase până acum. Sean era bun și blând și, da, protector.

Cu o groază care îi străpunse inima ca un pumnal ascuțit, Sophie îi înconjură gâtul cu brațele. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată și, cu toate astea, i se părea că procedase cum trebuie.

El o sărută blând, abia atingându-i buzele. Cu respirația întretăiată, Sophie descoperi că fiorul se răspândește în tot trupul ei, pătrunzând cu o viteză ametitoare în cele mai ascunse locuri ale ființei ei. Tremura.

El își ridică capul și o privi îngrijorat.

Ea își umezi buzele încă tematoare și îndrăzni să facă ceea ce își dorise încă de când îl văzuse dimineață în tricou. Își plimbă palmele pe umerii și pe bicepșii lui. Îi simțea la fel de puternici și de zvelți pe cât și-i imaginase.

Senzația pe care i-o dădea pielea lui, fină și caldă, o aruncă înapoi în trecut. Amintirile îi invadară mintea. Vina și frica îi stingeau pasiunea.

Apoi ajunse la momentul inevitabil, la motivul pentru care nu putea să mai continue.

Ar fi trebuit să se dezbrace. Mereu își imaginase cum ar putea să excite un bărbat în asemenea hal încât el să nu simtă nevoia să-i scoată hainele, dar, chiar dacă știa că poate produce un asemenea efect asupra bărbaților, ideea i se părea josnică și nedemnă de ea.

Însă alternativa era de neconceput.

Sean o sărută din nou, mai apăsat, alungându-i din minte orice urmă de rațiune. Sophie îl apucă de mâneca tricoului și, spre surprinderea ei, corpul i se arcui sub al lui.

O dorință fluidă o străbătu în timp ce buzele lui îi căutau locurile secrete ce nu mai fuseseră dezmierdate. Locuri despre care ea își dădea brusc seama că tânjesc după atingerea lui. Pielea fină din spatele urechilor, de sub maxilar, locul sensibil de sub bărbie. El îi întredeschise buzele cu limba și o sărută cu atâta patimă încât îi tăie respirația.

Apoi Sean se ridică.

Ea rămase nemișcată, așteptând. Poate că el și-a revenit. Poate că nu voia ca ea să fie aici. Avea de gând s-o dea afară.

— Am oprit doar monitorul copilului, îi explică el întorcându-se lângă ea.

Copilul.

Sophie uitase de Michaela. Simți că se sufocă. El avea un copil. *O familie.*

— Ah, nu. Nu pot să fac asta...

— Hei, totul e în regulă. Stă Rosita cu ea. Or să doarmă toată noaptea. N-o să le trezim.

Dar nu asta o îngrijora pe Sophie. Mersese prea departe. Copilul, familia caldă și primitoare, normalitatea.

Și Sean.

— Totuși, spuse ea. Nu pot... nu pot să fac asta. Trebuie să plec.

— Șșșt...

El își coborî palma de-a lungul piciorului ei, pe pulpă, spre gleznă. Mâna lui fierbinte și puternică alunecând pe materialul fin al ciorapilor îi stârni din nou dorința.

Dacă nu era atentă...

El gemu ușor.

O s-o facă să uite...

— Sophie... Doamne, cât îmi plac ciorapii tăi.

Vocea lui era gâtuită de dorință.

Își arcui trupul deasupra ei și îi ridică un picior, punându-și obrazul pe pulpă și își plimbă încet degetele către zona surprinzător de sensibilă din spatele genunchiului. Apoi îi sărută tandru bandajul de pe genunchi și își strecură mâna în sus, pe sub fustă.

— Cele mai multe femei se gândesc că este prea fierbinte...

Sophie habar n-avea ce voia să spună.

Respirația lui se întrerupse când ajunse cu gura la banda elastică de la coapsă și la pielea neacoperită de dincolo de ea.

— ...prea fierbinte pentru a-i purta vara.

— Sean..., spuse ea cu disperare, cu trupul încordându-i-se din cauza șocului și a plăcerii în timp ce degetele lui îi mângâiau zona interioară a coapselor.

El se ridică și își scoase tricoul. Ea tresări înfiorată văzându-i perfecțiunea corpului. Apoi el își descheie pantalonii și și-i scoase. Era gol, expus, deschis cu totul în fața ei. Nu exista nici o îndoială că o dorea foarte mult. Nici o îndoială.

Sophie își duse mâna la gură, simțindu-se prinsă în capcană. Mersese prea departe. Cum de-a permis ca lucrurile să scape într-atât de sub control?

El își strecură degetele spre primul nasture al bluzei ei, dar ea îl prinse de încheietură.

— Te rog, Sean...

— Vrei să mă opresc? șopti el, acoperindu-i gura și obrajii cu sărutări în timp ce-i desfăcu ușor nasturii.

Sophie nu mai putea rosti nici un cuvânt. Nu putea decât să stea acolo și să aștepte inevitabilul. Șocul, mila, apoi dezastrul.

Îi îndepărtă bluza, apoi sutienul, atinse tandru sânii, apoi desmierdându-i pe rând.

— Oh, te rog..., gemu Sophie paralizată de plăcere.

Nu mai putea să gândească, să raționeze. Instinctul de apărare fusese anihilat de senzația umedă, erotică a gurii lui pe sâni. Nu mai conta decât prezența lui tandră și sentimentul că ea reprezenta cel mai prețios lucru pe care-l atinsese el vreodată.

Când încercă să-i scoată fusta, Sophie îi opri mâna cu un gest lipsit de convingere.

El i-o luă, așezând-o pe abdomenul său încordat, apoi o sărută pe nas și îi zâmbi.

— Ești bine?

Spre propria-i surprindere, Sophie făcu un semn din cap că da.

El zâmbi larg.

— Pari speriată.

Degetele ei se crispară pe pielea lui.

— Chiar sunt, mai mult...

Un sărut adânc, arzător curmă restul cuvintelor. El nu se opri din sărutat pe când îi trăgea în jos fusta și își plimbă din nou mâna pe picioarele acoperite de ciorapi.

Apoi se ridică și o ridică și pe ea pentru a-i scoate bluza complet.

Copleșită de dorință și cu inima bătându-i nebunește în așteptarea groaznicei urmări, Sophie își lăsă în jos capul și închise ochii. Niciodată nu mai mersese atât de departe. Dezbrăcarea era prima pe listă și niciodată nu trecuse de faza asta.

Dar mâinile și gura lui o vrăjiseră. Nici un bărbat nu-i mai oferise atât de mult fără să-i ceară nimic în schimb.

Respiră adânc și așteptă, înfiorată.

Sean îi scoase bluza de pe mâini și se aplecă să-i sărute umerii, dar se opri brusc.

Ea se întinse să-și recupereze bluza aruncată deoparte, dar el îi prinse degetele stângace.

O săltă în brațe și o așeză pe genunchii lui cu spatele la el. Sophie îi simțea membrul excitat pulsându-i pe fese.

Își încovoie umerii și își acoperi fața.

Urmară câteva momente de tăcere, întreruptă doar de respirația lui sacadată și de suspinele ei slabe.

Apoi mâna lui fierbinte îi atinse spatele, pipăindu-i omoplatul. Sophie se retrase.

— Nu, șopti el topit. Te rog, nu te feri de mine.

— Îmi pare rău, șopti ea, întinzându-se din nou după bluză.

— De ce să-ți pară rău?

Vocea lui părea de oțel. Mânie. Șoc.

— Cine ți-a făcut asta?

Mâinile lui trecură peste micile protuberanțe ale cicatricelor ei, apoi alunecară încet, tandru de-a lungul spatelui până jos spre mijloc.

— Mama mea adoptivă era cam... severă, răspunse ea foarte încet.

El era uluit.

— Severă. Rostise cuvântul ca pe o incantație.

Sophie se îndepărtă înapoi. Se apropia sfârșitul. Dezastrul, retragerea.

— Asta nu este *severitate*, izbucni el. Este o crimă!

Îi cuprinse umerii cu mâinile și Sophie îi simți cu uimire buzele pe omoplați, pe una dintre cele mai groaznice cicatrice, unde carnea fusese serios sfâșiată de catarama unei curele, cu mulți ani în urmă.

— Întinde-te, spuse cu vocea lui stăpânită, calmă. O culcă cu fața în jos.

— Oh, nu, te rog.

Teroarea o sugruma.

— Nu trebuia să se ajungă aici. Te rog, lasă-mă să plec.

— Ș-ș-ș-t, îi șopti în timp ce se așeză deasupra ei și începu să-i sărute fiecare semn, în timp ce ea plângea.

Sean mângâie pielea rănită a Sophiei, fără să uite nici una dintre cicatrice. Așa cum observase și mai devreme, erau vechi. De mulți ani. Nenorocirea se întâmplase când ea era doar un copil.

Nu-i de mirare că fusese atât de zdruncinată când a văzut-o pe Michaela. Nu-i de mirare că a întrebat dacă Rosita era severă.

Simțea în piept o furie care creștea rapid — un fel de oroare. Aproape că îi stingea dorința. Strânse din pumni și înjură, vrând să lovească în ceva. Dar Sophie era atât de fragilă, atât de panicată.

Se străduí să se calmeze. Sentimentul de protecție intensă pe care îl simțise pentru ea după-amiază, când era cât pe ce să fie împușcată, îl copleși cu totul în timp ce continua să coboare pe șira spinării până la curba șoldurilor, unde erau alte urme mai puțin vizibile.

Cu trupul încordat ca un arc, Sophie îi primi totuși supusă mângâierile, suspinând adânc.

Încet, cu respirația tăiată, el îi scoase ciorapii negri.

Alte cicatrice. În spatele coapselor.

Înjură în timp ce le atinse pe fiecare cu vârful degetelor. Cele mai multe abia se vedeau, șterse de vre-

me. Dar, luate împreună, erau mărturiile unui trecut de durere și frică pe care el abia și-l putea imagina.

Se trase puțin pe spate, chinuit de gânduri, în timp ce mâna îi aluneca pe coapse, pe fese. O întoarse încet cu fața în sus. Sophie îi împinse pieptul cu mâinile, zgâriindu-i pielea cu plasturii. Îi întâlni privirea îngrozită, în timp ce ochii ei străluceau de rușine și frică.

El încercă să-și schimbe expresia. Știa că arăta îngrozit și furios, dar voia să-i dea de înțeles că nu era din vina ei.

— Cine a fost femeia asta monstruoasă? De ce n-a oprit-o nimeni?

— Așa a fost să fie.

— Nimeni nu are dreptul...

— Nu mai contează.

Dar el știa că mai conta.

Luându-i capul în mâini, se aplecă și o sărută cu cea mai mare tandrețe de care era în stare. Deși lacrimile îi scăldau fața, Sean simți în cele din urmă cum genele ei îi mângâiau obrajii și un val de triumf și dorință puse stăpânire pe el când ea începu să-i răspundă la sărut pentru prima oară.

— Ești atât de frumoasă, șopti el, strecurându-și mâna între picioarele ei, vrând s-o știe la fel de excitată ca el.

— Nu, gemu ea, când îi simți mângâierea. Nu sunt.

Trupul ei îi spunea bărbatului că era pregătită, dar ea încă ezita.

El pătrunse mai adânc, atât de propria lui dorință, mângâind-o ritmic, sperând să-i arate că nu minte câtuși de puțin. Chiar o găsea minunată.

Ea fusese rănită, profund rănită. El se gândise deja de acum câteva ore că i s-a întâmplat ceva groaznic. Dar oricât de grav ar fi fost abuzul din partea mamei adoptive, Sean se temea că nu acesta era cel mai cumplit lucru pe care fusese forțată să-l trăiască.

Îi mângâie sânii cu nasul în timp ce continua s-o preseze ritmic și s-o mângâie. O apăsă cu penisul, luptându-se cu o excitare care deja crescuse mai mult decât putea el să suporte.

Apoi, în cele din urmă, ea gemu și-și depărtă coapsele. Sean se uită în ochii ei și zări o strălucire nouă, a pasiunii.

Încet, cu grijă, se arcui și pătrunse în ea, privind-o. Era încordată, fierbinte. Dar o umbră de teamă tot îi întuneca chipul.

În timp ce el se cufunda mai adânc, ochii ei se deschiseră larg și buzele se deschiseseră. Se prinse de brațul lui și se împinse spre el.

— Sean...

— Lasă-mă pe mine...

El alunecă înainte și înapoi, înainte și înapoi, strângând din dinți, savurând tortura de a se abține cât mai mult de dragul ei.

Ea închise ochii și scoase un sunet slab din gât.

— Așa, Sophie. Încă un pic.

Simți un nod în gât când ea îl privi printre genele grele și își arcui gâtul gemând.

Nemaiputându-se abține, ejaculă, rugându-se să nu fi fost prea devreme, sperând să n-o fi speriat. Dar ea se agăță de el, lipindu-și trupul de al lui, storcând din el fiecare picătură de lichid și de vigoare.

Sean își sprijini fruntea pe umărul ei și gemu, iar ea își trecu mâinile prin părul lui.

Șopti ceva, prea încet pentru ca el să poată auzi. După câteva momente, își săltă capul. Ochii ei albaștri îl priveau. Gura ei părea moale și cărnoasă și, pentru prima dată, corpul nu-i mai era încordat sau rigid. Devenise suplu, relaxat și mulat complet, delicios pe trupul lui.

O sărută pe nas, apoi se întoarse pe spate, luând-o în adăpostul brațelor sale.

*

Sean pipăi noptiera cu palma pe măsură ce soneria telefonului mobil se auzea din ce în ce mai tare.

Nu-l găsi acolo.

Se ridică în capul oaselor și se uită la ceas. Cinci dimineața. Unde naiba era telefonul?

Blugii zăceau pe jos. Îi înhăță și căută telefonul în buzunar.

Era Kenner, bodyguardul în paza căruia îl lăsase pe Craig Johnson.

— Domnule Majors.

Kenner părea îngrozit. Sean auzea strigăte în fundal.

Alarma îi gonise orice urmă de somn și relaxare.

— Ce este?

— Domnule, s-a întâmplat ceva cu Johnson.

— Ce? Kenner!

— M-am dus doar puțin până la toaletă. Două minute, vă jur. Medicii sunt la el acum. Îl resuscitează.

Sea trase o înjurătură.

— Stai acolo! Nu-l pierde pe Johnson din ochi. Vin imediat.

Închise telefonul trântindu-l pe noptieră și se ridică.

— Ce s-a întâmplat?

Înmărmuri.

„La naiba! Sophie..."

Se dădu jos, își trase blugii și-i încheie.

Ea stătea în patul lui, cu mâna strângând cearșaful în jurul sânilor, cu părul auriu desfăcut și mătăsos în jurul feței.

Ochii ei scânteiară. De dragul aventurii? De dragul pericolului? I se făcu greață când își aminti cum își lingea Cindy buzele și cerea amănunte sângeroase despre fiecare incident ce i se părea interesant.

— Nimic. Ridică-te! izbucni el. Trebuie să plec.

Ochii ei se măriră și mâna începu să-i tremure. Cearșaful alunecă puțin, lăsând descoperită areola întunecată a unuia dintre sâni.

Un fulger de dorință sălbatică îl străpunse năucitor, dar strânse din dinți.

Îl distrăsese de la munca lui. Trase fermoarul blugilor și luă din dulap o cămașă cu mânecă scurtă.

— Am spus să te ridici.

— S-a întâmplat ceva cu Craig Johnson.

Ea îl distrăsese, iar el regreta asta, așa cum se și așteptase. Ar fi trebui să se ducă la spital noaptea trecută.

Sean își ridică privirea către ea.

— Pleacă de aici înainte să se trezească fata mea!

O umbră adâncă se ivi în ochii ei, dar ea clipi și se întoarse, luându-și hainele.

Privirea lui Sean se plimbă o secundă pe spatele cu cicatrice, iar compasiunea începu să i se cuibărească în inimă, așa că se feri să se mai uite la ea. Nu avea timp pentru asta. Johnson era în pericol.

— Vin la spital cu tine.

— Pe naiba. Întoarce-te la salonașul tău drăguț și stai dracului departe de mine!

Înșfăcă telefonul și cheile și se îndreptă către ușa dormitorului.

Când o deschise, Rosita era acolo. Ochii ei negri și ageri alunecară de la fața lui la dormitor, în spate, și iar înapoi.

— Nici să nu te aud, Rosita! Trebuie să plec. Scoate-o de aici!

Când trecu pe lângă ea, nu se putu abține să nu arunce o ultimă privire către Sophie. Părea mică și împietrită în mijlocul patului — ca și cum ar fi lovit-o.

Inima i se chirci de durere, dar strânse din dinți.

Nu-i păsa că-i rănise sentimentele.

Nu-i păsa. Nu-și putea permite asta.

Când el se lăsase pradă plăcerilor, cineva ajunsese la Johnson. Îi promisese lui Craig că o să aibă grijă de el și nu s-a ținut de cuvânt.

*

Sophie simți ochii Rositei cercetând-o în timp ce se îmbrăca repede. Fața îi ardea de rușine și se chinuia să stea cu spatele la perete. În nici un caz nu voia

ca Rosita să-i vadă cicatricile trădătoare. Și-așa menajera lui Sean o disprețuia deja prea mult.

Când termină de pus totul pe ea, inclusiv ciorapii, o privi pe Rosita. Femeia nu se clintise. Stătea la ușă ca o santinelă, cu brațele încrucișate.

— Îmi pare rău, șopti. O să plec. Vă rog, nu vă gândiți că...

Rosită îi făcu semn cu mâna.

— Nu vă cunosc. Nu am nici o părere despre dumneavoastră.

Întinse un deget amenințător către Sophie.

— Dar poți să mi-l rănești pe Sean și dacă faci asta o să ai de-a face cu mine.

Spre surpriza ei, Sophie zâmbi aproape imperceptibil.

— Este atât de norocos că vă are, spuse ea în spaniolă.

Rosita ridică din sprâncene.

Sophie își strecură picioarele în pantofi, apoi trecu pe lângă menajeră în sufragerie și își găsi poșeta și cheile pe măsuță.

— N-am vrut să..., începu, dar chipul Rositei o descurajă.

Își proptise mâinile în șolduri.

Tremurând, temându-se că în orice clipă tăcerea disprețuitoare a Rositei s-ar putea preschimba într-un scandal, Sophie se opri cu mâna pe clanță.

— Știu că o iubiți pe Michaela. Să fiți blândă cu ea, vă rog. Aveți grijă de ea. Și de el.

În drum spre spital o sună pe Rachel.

— Brennan.

Ca de obicei, imperturbabila directoare a agenției Confidential răspunse imediat. Probabil că dormea, dar nu ți-ai fi putut da seama de asta din vocea ei.

— Rachel, sunt Sophie. S-a întâmplat ceva cu Craig Johnson. Cred că iar a încercat cineva să-l omoare. Mă îndrept spre spital chiar acum.

— Detalii?

— N-am aflat mare lucru.

Îi ardea fața. Ieși de pe autostradă și o luă pe drumul spre spital.

— Sean Majors tocmai a fost sunat de bodyguardul care-l păzea pe Johnson.

— Și Majors te-a sunat pe tine?

Degetele Sophiei se încleștară pe volan. Deschise gura, dar nu putu să rostească nici un cuvânt.

— Înțeleg. O să-l anunț pe Rafe. Apoi o să vorbesc cu directorul spitalului. Cât de multe știe Majors despre Confidential?

Era o întrebare legitimă. O întrebare importantă.

— Nimic, spuse Sophie și respiră adânc. Deși a devenit cam suspicios. M-a văzut ieri, când m-am aruncat la pământ, că mi-am dus mâna la spate după pistol.

— Și ce i-ai spus?

— Că am crescut în New York. Dar nu cred că l-am convins.

— Sophie, cât de mult te-ai implicat în relația cu el?

Sophie intră în parcarea spitalului și își mușcă buza de jos.

— Nici un pic, spuse, remarcându-și ezitarea din voce. El crede că sunt o prostuță căreia îi plac senzațiile tari.

— Și cu toate astea și-a dat seama că știi să tragi cu arma.

În vocea lui Rachel se simțea o umbră de dezaprobare. Sophie aștepta, ținându-și răsuflarea.

— Sophie, știu că nu este nici momentul, nici locul potrivit, dar cred că trebuie să te avertizez într-o privință.

— Da?

Sophie parcă în fața intrării principale a spitalului, simțindu-și pulsul bubuindu-i în tâmple.

Își construise toată viața, de bine, de rău, în jurul agenției Confidential a lui Rachel. I se părea că tuturor celor din echipă le plăcea de ea.

Rafe își făcea griji pentru ea. Isabelle și Julia și celelalte o *tachinau* pentru felul în care se îmbrăca. Nimeni n-o mai tachinase înainte.

Dacă-și pierdea slujba de la Confidential, n-ar fi știut ce să facă.

— Îți cunosc trecutul.

Sophie gemu. Se așteptase la o predică despre pericolele implicării intime în timpul desfășurării unui caz. Rachel nu mai amintise niciodată de viața personală a Sophiei, nici măcar când aceasta dăduse interviul pentru post. Fusese prea încântată de experiența Sophiei în cadrul C.I.A.-ului.

— Și mai știu și că n-ai avut nici o relație de când ai venit în Miami.

— Știi...?

Sophie și-o imagină amuzată pe Rachel stând în fața unui perete de monitoare, supraveghindu-i pe toți cei din echipă.

— Nu înțeleg ce...

— Sophie, încerc să-ți dau un sfat. Un sfat... personal.

Sophie strânse din buze, închise ochii și aşteptă. Pentru a doua oară în ultimele douăzeci și patru de ore se simțea goală și vulnerabilă. După ani buni în care se ascunsese în spatele hainelor sofisticate și al înfățișării dure, era brusc rănită și expusă pericolelor. Fără nici o apărare.

— Sean Majors a avut o căsnicie nefericită. Soția lui se droga. Încă o mai face. E faimoasă în întregul Miami pentru excentricitățile ei. Și-a abandonat propriul copil.

Fiecare cuvânt tăia adânc în inima Sophiei. Nu-i de mirare că Sean o privise cu atâta dezgust când i-a spus că iubește pericolul. Nici nu-și putea imagina ce-ar crede despre ea dacă ar afla adevărul. Un lucru era sigur — n-o s-o mai lase niciodată în preajma copilului său, niciodată.

— Eu cred că el este foarte deprimat, foarte închis în sine. Trăiește doar pentru copil. Fii atentă, Sophie! Poate că el nu reprezintă... o alegere bună pentru tine.

Sophie își trecu mâna prin păr. Rachel părea jenată.

— Fii fără grijă, Rachel. Nu-mi fac iluzii.

Îi veni în minte fețișoara drăgălașă a Michaelei. Și zâmbetul larg, strengăresc al lui Sean în timp ce-și lua fetița în brațe și o săruta.

— Nici o iluzie, spuse apăsat. Am ajuns, sunt la spital. Mai bine mă duc să văd ce se întâmplă.

— Bine.

Vocea lui Rachel redeveni vioaie și oficială.

— Să mă ții la curent.

— Mulțumesc, Rachel.

Dar ultima ei replică se pierdu în aer. Rachel închisese.

Sophie se strădui să se concentreze asupra misiunii ei în timp ce intra pe ușa principală a spitalului și lua liftul către etajul lui Johnson

Dar mintea nu-i stătea decât la cuvintele lui Rachel. Parcă le auzea ecoul pe coridoarele pustii.

Soția lui se droga. Își abandonase copilul.

Genunchii îi începură brusc să tremure, atât de rău, încât fu nevoită să se sprijine de perete. De ce, oare, se dusese în apartamentul lui? De ce nu și-a continuat pur și simplu singură drumul?

Închise ochii și se sprijini cu ceafa de peretele liftului. Dacă n-ar fi rămas, ar fi pierdut cea mai cumplită, cea mai frumoasă noapte din viața ei. N-ar fi întâlnit-o pe superba fetiță a lui Sean. N-ar fi văzut niciodată minunatul zâmbet pe care el îl rezerva doar fiicei lui. N-ar fi aflat niciodată că poate exista o iubire atât de profundă.

Acum știa. Și știa chiar mai mult decât atât. Știa cât de tandru, cât de iubitor era el. Cât de dur și de atent. Cât de puternic. Și cât de grijuliu.

Vocea lui Rachel îi răsuna în urechi.

Nu reprezenta o alegere bună. Râse puțin. N-avea nevoie de Rachel să-i spună că Sean Majors nu era de nasul ei. Își dăduse seama de asta încă de la început.

Un bărbat ca Sean n-ar fi niciodată o alegere bună pentru ea. Un om bun ca el, un familist convins. În-

conjurat de oameni care îl iubeau. Ea nu avea nimic în comun cu astfel de lucruri și nici nu se putea compara cu ele.

Ușile liftului se deschiseră în haosul de la al patrulea etaj.

Trei tineri cu ochii obosiți, care, după halate, trebuie să fi fost studenți la medicină, intrară în lift după ce ieși ea. O femeie venea de după colț cu un electrocardiograf portabil și le strigă să-i țină ușa. Sophie păși pe coridor unde câteva asistente mergeau grăbite ducând fișe medicale, pungi pentru perfuzii și tuburi.

Doi pacienți stăteau în ușa salonului lor, ținându-se de stativele cu perfuzii. Un infirmier conduse un bătrân înapoi în cameră și închise ușa în urma lui.

O infirmieră puse un cărucior roșu într-un colț, lângă biroul asistentelor medicale, și ridică un receptor. Sophie o auzi cerând un cărucior de rezervă, apoi dincolo de toată agitația, o figură familiară îi atrase atenția.

Era Sean. Mergea către celălalt capăt al coridorului alături de un medic cu umeri încovoiați. În fața lor, un brancardier împingea o targă acoperită cu un cearșaf. Sean își frecă ceafa și dădu din cap preocupat în timp ce medicul îi tot explica ceva.

La capătul coridorului, brancardierul apăsă butonul ascensorului de serviciu și îndreptă targa spre ușă.

Temerile Sophiei se adeveriseră. Nu era nici o îndoială – cearșaful acoperea un cadavru.

Craig Johnson era mort.

Capitolul VI-lea

Bodyguardul și șoferul Sonyei Botero, pe care toată lumea îl suspectase că se prefăcea că este rănit la cap ca să scape de întrebări, murise.

Sophiei i se puse un nod în gât. Era atât de tânăr, probabil nu împlinise nici măcar 25 de ani. În timp ce brancardierul împingea targa în lift, ea își îndreptă atenția către Sean.

Lovea cu pumnul în palma celeilalte mâini în timp ce targa era împinsă în lift. Chiar și din îndepărtatul ei punct de observație, de la capătul opus al coridorului, Sophie putea să sesizeze tensiunea din umerii lui, mușchii încleștați ai maxilarelor. Îi putea vedea durerea. Știa că dădea vina pe el însuși. Și pe ea.

După ce Sean și medicul intrară și ei în ascensor, Sophie își mută privirile înapoi spre holul care începuse să se golească, acum că agitația luase sfârșit. Pacienții se întorceau în paturile lor. Angajații care răspunseseră la alarmă își strângeau echipamentul.

Sophie luă fișa unui bolnav de pe birou și o strânse la piept, ascunzându-și mica poșetă. Se apropie de un medic în halat bleu, cu o bonetă de chirurg și mască la gură care stătea lângă biroul asistentelor medicale.

— Acela era tânărul de la..., începu să-l întrebe, dar se opri.

Medicul tresărise speriat. N-o simțise când se apropiase de el. Dând cu ochii de ea, clătină din cap și-și încrucișă mâinile.

Sophie se prefăcea că cercetează fișa.

— Atac de cord?

Medicul mormăi ceva și se îndepărtă, privind spre camera pacientului unde un îngrijitor spăla podeaua.

Asistenta care părea a fi de serviciu verifica echipamentul de intervenție. Un bărbat între două vârste, vizibil de șocat, stătea lângă ea și îi vorbea.

Sophie rămase pe loc, privind coperta albă a fișei pe care o ținea în mână.

— ...pe tura *mea*. Bietul băiat. Cred că Majors o să mă concedieze pentru asta.

Asistenta dădu din cap compătimitor.

— Se mai întâmplă. Nici nu pot să-ți spun de câte ori cineva veghează ore întregi, apoi, când iese la o cafea, pacientul se duce.

Deschise un sertar al unuia dintre aparate și-l controlă, apoi notă ceva.

— Asta este viața.

— Ba nu, spuse bărbatul. Nu și când lucrezi pentru Carlos Botero. Nu când șeful tău este Sean Majors. Domnul Majors mi-a ordonat să am grijă de el. Am lipsit doar două minute. Ziceai că a activat alarma?

— Exact. Eu eram la celălalt capăt al coridorului, dădeam niște medicamente și am auzit alarma de la monitorul cardiac. Stop cardiac.

— Dar era doar un copil.

— A mai avut un atac săptămâna asta.

— A, da. Am auzit că a încercat cineva să-i înfigă un ac în inimă. Atunci mi-a spus domnul Majors că trebuie să-l păzesc.

— S-a întâmplat înainte ca eu să-mi încep turele în secția asta. Am văzut înregistrarea din fișa lui, dar nu erau prea multe amănunte. Era trecut la secret ca VIP.

Sophie se îndreptă încet către biroul asistentei și strecură fișa într-un mic dosar în timp ce trăgea cu urechea.

— VIP?

— *Very Important Patient*. Dosarul cu informațiile specifice este sub cheie și au acces la el doar medicii și asistenta șefă, nu e pentru toți muritorii de rând, dar am auzit...

Se opri din vorbă băgând de seamă că Sophie se afla lângă ei.

Paznicul se întoarse către ea:

— Aveți nevoie de ceva, doamnă?

Sophie schiță un zâmbet:

— O caut pe verișoara mea. A fost transferată la Ortopedie.

Asistenta se uită la Sophie pe deasupra ochelarilor:

— Este la etajul doi. Orele de vizită încep de-abia la șapte.

Sophie dădu din cap a nerăbdare:

— Trebuie să fiu la muncă la ora aceea, iar ea a vrut neapărat să-i aduc niște... gumă de mestecat. Arătă către poșetă.

— Etajul doi.

Sophie îi mulțumi și se îndreptă către liftul principal. Apăsă butonul de chemare, apoi se lipi de perete străduindu-se să mai audă câte ceva.

Paznicul și asistenta nu-și reluară conversația până când nu auziră clinchetul liftului. Sophie rămase nemișcată în timp ce ușile se deschiseră și se închiseră la loc.

— E-n regulă. Putem vorbi liniștiți.

Asistenta își coborâse vocea până când ajunse să șoptească.

— Am auzit că a încercat cineva să-l omoare cu o doză letală de potasiu. De asta a intrat în comă.

— Și crezi că asta s-a întâmplat și acum?

— Potasiul este în stare să oprească inima uite-așa, făcu asistenta și pocni din degete.

Paznicul șopti:

— Dar cine ar fi putut s-o facă? N-ai văzut pe nimeni? Jur că n-am lipsit decât două minute.

— Eh, suntem cam puțini în schimbul de noapte. Eu am șaptesprezece pacienți. Unii dintre medici își fac rondul înainte de intervențiile chirurgicale și-mi întrerup tura de medicamente de la ora cinci. Bine-înțeles că nu sunt niciodată în stare să-și găsească singuri fișele. Azi a venit un medic la mine și m-a întrebat de o fișă care era chiar sub nasul lui. Și îngrijitorul a întârziat azi noapte. De obicei, ajung pe la trei dimineața.

— Îngrijitorul? Era tipul care ștergea în camera lui Johnson acum câteva minute?

— Habar n-am. Nu mă ocup și de Întreținere.

Soneria liftului se auzi din nou și o femeie îmbrăcată în alb scoase un echipament de intervenție roșu aprins.

Cu un suspin, Sophie păși în lift. Tocmai când ușile se închideau, cineva le opri.

Era medicul cu care încercase să vorbească mai devreme. Intră în lift și se opri lângă ea.

Sophie se uita cum se schimbau numerele luminoase, supunându-se tacit regulii nescrise că în lift pasagerii trebuie să evite contactul vizual. Dar medicul își încrucișase mâinile la piept și o privea.

Ea îi simți ochii ațintiți asupra ei. Îndrăzni să-l privească. Sprâncenele groase și negre erau unite într-o încruntare. Oare, avea de gând s-o întrebe ce făcea la ora asta la etajul patru?

Ea înghiți în sec și se uită la numerele aprinse, simțind cum privirea lui întunecată o străpunge. O enerva. Se gândi că medicii nu prea merg cu măștile pe față. Îi observă mâinile încrucișate, negre și păroase, apoi pantofii, care erau acoperiți cu o îmbrăcăminte albastră de unică folosință.

Când ieși din lift, el o urmă îndeaproape — chiar prea aproape. O femeie trecu prin fața ei. Sophie se opri, iar el se lovi de ea.

Mormăi ceva și o împinse într-o parte brutal și îmbrânci un bătrân când o luă vijelios pe un coridor lateral.

Sophie își recăpătă echilibrul.

— De ce s-o grăbi? Sunteți bine?

Sophie încuviință din cap către omul care îi pusese întrebarea, apoi porni după medic.

El ajunsese deja la capătul coridorului, alergând. Vizitatorii și angajații se dădeau din calea lui — era un medic care se grăbea. Avea vieți de salvat.

La capătul coridorului lovi un disc de metal pe care scria *Accesul permis numai angajaților* și dispăru în spatele ușilor automate.

Când Sophie ajunse la uși și întinse mâna să apese discul, un bărbat masiv îmbrăcat în uniformă verde răsări în fața ei.

— Doamnă, aceasta este o zonă cu acces restricționat.

— Oh! Nu v-am observat. Trebuie neapărat să vorbesc cu acel medic.

Bărbatul se încruntă.

— Care medic?

— Cel cu halat bleu. Și mască. Tocmai a trecut de ușa asta.

— Îmi pare rău. Nu aveți voie acolo.

Ea privi prin micile geamuri rotunde ale ușilor. Nu se zăreau decât luminile slabe ale plafonului.

— Ce este acolo?

Bărbatul își încrucișă brațele.

— Dacă doriți vreo informație mergeți la recepție, în față, pe unde ați intrat. Ei îl pot contacta pe medicul pe care îl căutați.

— Dar nu-i știu numele. L-ați văzut?

Omul o prinse de braț.

— Doamnă, mi-ar părea rău să fie nevoie să chem paza.

— Dar...

El își ridică bărbia și o strânse de braț.

Sophie se trase înapoi.

— Bine.

Îi privi insigna. „Jimmy." Îl privi ca și cum voia să-i dea de înțeles că o să-i țină minte figura.

Dar Jimmy nu părea deloc intimidat.

Sophie renunță.

În timp ce făcea cale întoarsă îndreptându-se spre holul de la intrare, rememoră cele întâmplate.

Medicul mascat avea cam un metru șaptezeci înălțime, fiind puțin mai scund decât ea. Era hispanic, cu ochii apropiați și păr negru pe care boneta de chirurg nu-l acoperea în totalitate. Avea urme de păr grizonat la tâmple. O cicatrice micuță, ca o despicătură, la colțul uneia dintre sprâncene îl făcea să arate de parcă abia scăpase dintr-o încăierare de bodegă.

Își aminti descrierea pe care Samantha i-o făcuse omului care o atacase la ușa lui Johnson acum câteva săptămâni. Purta halat și mască chirurgicală, exact ca acesta. Dar Samantha insistase că nu era medic. Spusese că avea unghiile murdare.

Sophie își privi umărul acolo unde mâna neagră a bărbatului îi apucase bluza albă când o împinsese din fața lui. Zări o pată neagră pe materialul imaculat.

Putea să fie amprenta unui criminal.

*

Omul trecu repede printre ușile camerei de gardă și ieși în parcare. Își smulse boneta și masca și își scoase halatul, rămânând într-o cămașă fără mâneci. Ocoli zidul clădirii în fugă și se postă la colțul dinspre intrarea principală, învârtind între degete, în joacă, un pachet gol de țigări pe care-l luase din coșul de gunoi în care aruncase uniforma.

Un cuplu care mergea în lumina timpurie a răsăritului de soare îi aruncă priviri iscoditoare, dar el

stătea cu capul în piept, ținând sub observație pe sub gene intrarea.

Iat-o! Blonda înaltă care-l urmărise. A ieșit în fugă pe ușă, privind împrejur. Încă îl mai căuta.

Râse înfundat. Acum că-și dusese misiunea la bun sfârșit, simțea euforia amețitoare ce îl cuprindea de fiecare dată după o treabă bine făcută. Se străduise toată noaptea să găsească cel mai bun moment pentru a ajunge la șoferul lui Botero.

Din fericire, era un om răbdător, un om atent. Nu se grăbea niciodată. De-asta se dovedea foarte bun în tot ce-și propunea să facă.

În timp ce femeia își propti mâinile în șold, evident nemulțumită, o studie. Trebuia s-o recunoască atunci când o va vedea data viitoare, iar în câteva minute îi va identifica și mașina.

Era o tipă trăsnet, cu picioarele alea lungi și cu părul blond. Cum de se amestecase în treaba asta? Și, mai important, de ce îl urmărise? Ce văzuse, oare?

Poate pentru că s-a uitat la ea în lift? Dădu din cap. *Nu.* Femeile de genul ei l-ar fi ignorat și ar fi plecat cât mai repede. Dar ea a văzut ceva — și-a dat seama de ceva.

Sophie traversă parcarea.

El se strecură mai aproape de intrare, păstrând-o în raza vizuală până când ea se urcă într-un BMW decapotabil. La urcare i se văzu lungimea incredibilă a coapselor bine definite.

Pentru un moment, bărbatul se lăsă în voia plăcerii de a și-o imagina goală, la mila lui, cu ochii ei

albaștri și duri înfricoșați și pierduți. Îi lăsa gura apă, iar penisul i se încordă.

După ce ea se așeză pe locul șoferului, el formă un număr pe telefonul mobil și vorbi în spaniolă.

— Sunt Fuentes. Află cine e femeia asta. M-a văzut.

Dictă persoanei pe care o sunase numărul mașinii ei.

Ea părăsi parcarea, cu privirea trecând peste el, fără să-l observe, și se îndepărtă.

— Nu, nu știu. Tu ești ăla care are tot felul de contracte. Folosește-le!

Se uită la telefon câteva clipe, apoi închise.

La naiba! Asta trebuie să fi fost. Se îmbrăcase ca un medic, dar uitase de un lucru foarte important. Își strânse telefonul în pumn în timp ce-și privea mâna.

— *Qué ingeniosa!* Ce fată isteață.

Își vârî telefonul în buzunar și se întoarse către intrarea de la camera de gardă. Mai avea încă o oră până când i se termina schimbul.

Apoi trebuia să afle cine era și unde locuia. Va fi o adevărată plăcere să se ocupe de ea.

Avea să-i arate ce sunt în stare să facă niște unghii murdare.

*

După ce făcu un duș fierbinte și își schimbă hainele, Sophie își puse cu grijă bluza într-o pungă de hârtie și se duse la Nunta Perfectă. Din păcate, avea o întâlnire cu o viitoare mireasă la ora zece. Iar regula de aur a lui Rachel era ca echipa de la Confiden-

ital să nu-și dezvăluie niciodată acoperirea sub care lucra.

Când intrase în apartamentul ei, se oprise ca paralizată. Paradisul ei, în care se adăpostea departe de lume, i se părea diferit. Sean trecuse pe-acolo. Îi atinsese cărțile, se spălase în baia ei, o așteptase cât făcuse ea un duș.

Apoi, în dormitor, descoperi dosarul cazului Botero pe noptieră. Își dădu seama imediat că Sean îl atinsese. Colțul unei coli era ieșit, marginea ei albă acoperind coperta galbenă a dosarului.

Făcuse prea multe greșeli în ultimele douăzeci și patru de ore. Încălcase prea multe dintre regulile pe care și le impusese. Sacrificase prea mult din intimitatea pe care și-o câștigase cu greu.

Și toate astea pentru ce? Pentru o relație fugară cu o altă ființă umană? Pentru un sentiment efemer că exista cineva căruia îi păsa de siguranța ei mai mult decât de a lui însuși? Pentru un moment de contemplare a vieții acelei familii din care ea nu va face parte niciodată?

În timp ce gonea pe autostradă în căldura năucitoare și umiditatea sufocantă îi veni un gând cumplit. Privi dosarul de pe scaunul de alături imaginându-și-l pe Sean stând lângă patul ei și verificându-i conținutul.

A sedus-o doar pentru a obține informații de la ea? O cuprinse rușinea. Dacă ăsta era planul lui, atunci se complicase prea mult. Fusese în apartamentul ei. De ce s-o ducă în al lui? Mai ales când știa că are dreptate în privința lui. Nu credea că el ar fi dorit s-o lase să-i invadeze viața personală întâlnindu-i fiica.

Sau fusese și el copleșit de apropierea dintre ei, așa cum se întâmplase și cu ea? Pentru o clipă își aminti de trupul lui puternic acoperind-o și de buzele lui tandre atingând fiecare cicatrice trădătoare de pe spate și picioare.

— Gata!

Nu conta de ce o făcuse. Se terminase. O dăduse afară.

Trebuia să se concentreze asupra cazului. Trebuia să-l informeze pe Rafe în privința omului cu masca chirurgicală. Și în privința amprentei de pe bluză. Privi ceasul de bord, apoi formă numărul lui de telefon.

— Montoya, îi auzi slab vocea.

— Rafe, sunt Sophie.

— Ești bine?

— Da, bineînțeles, răspunse automat. Trebuie doar...

— Te sun eu mai târziu.

— Dar...

— Primim raportul autopsiei lui Johnson. Ești la birou?

— Pe drum.

Rafe închise.

Sophie oftă. Raportul autopsiei era cel mai important lucru. Urmau să primească dovada că Johnson fusese ucis. Informația ei putea să mai aștepte.

Trecu pe altă bandă, pregătindu-se să iasă de pe autostradă. În timp ce rotea volanul spre dreapta, o mașină neagră viră brusc spre ea.

— Ce naiba faci?! strigă Sophie în timp ce trase și mai mult spre dreapta, apropiindu-se de parapet și încetini. Dar mașina continua să se apropie.

Aripa mașinii a atins de BMW-ul ei scoțând un sunet metalic.

Disperată, Sophie privi în oglinda retrovizoare. Era un șir de mașini în spatele ei, numai nebunul ăsta lângă ea.

Frână din nou, temându-se să-și dezlipească ochii de parapet ca să se uite la cealaltă mașină. Aripa din dreapta a mașinii ei deja zgâria bordura.

Se auzeau claxoane, scrâșnete de roți, dar mașina neagră acceleră și îi tăie fața.

Strângând volanul ca pe un colac de salvare, Sophie frână, așteptând să simtă impactul mașinilor din spate în timp ce mașina neagră i se băgă în față.

Dar, brusc, mașina neagră acceleră, ieși de pe bandă și se întoarse pe autostradă, aproape ciocnindu-se de un Lexus.

Sophie se chinui să păstreze controlul asupra mașinii, dar și asupra ei în timp ce trase pe margine. Încetini și opri.

Rămase pe scaun, tremurând violent. Lacrimile i se prelinseră pe obraji când realiză ce i se întâmplase.

Un ciocănit în geam o făcu să tresară și să privească în sus speriată.

— Hei! Sunteți bine?

Era un om îmbrăcat în uniformă de mecanic. Privi în oglinda retrovizoare și zări o mașină de tractare.

Dădu din cap că da și coborî puțin geamul.

— Sunt..., spuse, apoi vocea i se frânse. Sunt bine.

— Ce nenorocit, continuă mecanicul, privind peste umăr în direcția în care dispăruse mașina. Nu i-am

văzut numărul de înmatriculare, dar era un Ford ultimul tip. Cu geamuri fumurii. Ar trebui să chemăm poliția.

— Nu, spuse Sophie repede. Serios, sunt bine. Oricum n-o să-l găsească niciodată, zise și zâmbi. Doar știți cum merg lucrurile...

Omul făcu un pas înapoi și îi inspectă mașina.

— V-a zgâriat-o destul de serios aici, constată el, băgându-și mâna în buzunar. Lucrez la un atelier foarte bun.

Îi întinse o carte de vizită.

Ea o luă fără s-o privească.

— Bănuiesc că n-ați apucat să zăriți fața șoferului.

Omul negă din cap.

— După cum spuneam: geamuri fumurii; chestiile astea ar trebui interzise. Sunteți sigură că n-aveți nimic?

Sophie îl asigură că da și îi mulțumi că s-a oprit ca s-o ajute.

Îl sună din nou pe Rafe, dar el nu răspunse.

Porni mașina și intră în trafic, cu mâinile încă tremurând, cu stomacul încordat.

— Când ai devenit atât de prăpăstioasă? se întrebă dezgustată.

N-ar fi trebuit să tragă pe dreapta. Ar fi trebuit să se țină după mașina aia.

Dar știa că n-ar fi avut nici un rost. Mașina aproape că ciocnise un Lexus ca să scape de ea. N-ar fi ajuns-o niciodată din urmă.

Dar nu încăpea nici o îndoială că pe ea a avut-o în vedere șoferul mașinii negre. Nu era un accident. Se uită la punga în care băgase bluza. Cineva își făcea griji pentru că ea văzuse ceva.

Dar cum o găsiseră?

Brusc, își dădu seama. Fusese urmărită de la spital.

Ucigașii știau unde locuiește.

*

Sean își petrecu următoarele ore vorbind cu medicul de gardă despre circumstanțele privind moartea lui Craig Johnson. Îi sună pe părinții lui Craig și le dădu vestea. De obicei se făceau autopsii în cazurile de moarte violentă, dar Sean nu le spusese că era posibil ca fiul lor să fi fost omorât.

Apoi vorbi pe larg cu Kenner și-i interogă pe angajații prezenți la serviciu în noaptea în care se declanșase alarma din salonul lui Johnson.

Exact când a terminat și cu ultimul angajat care declarase că fusese la etajul patru în acea noapte, apărură Rachel Brennan și Rafe Montoya însoțiți de un ofițer de la paza spitalului. Rachel vorbea la telefonul mobil.

Sean îl lăsase pe Kenner la ușa salonului lui Johnson pentru a-l păzi, dar Montoya îi spusese bodyguardului să plece și-i dăduse instrucțiuni ca ușa să fie încuiată.

Acum, Sean se îndreptă spre Montoya ca să-l înfrunte, făcându-i semn din cap lui Kenner să nu se amestece.

— Ce naiba se-ntâmplă aici, Montoya?

— Salut, Majors.

Rafe, îmbrăcat la costum și cravată, îi aruncă lui Sean, doar în blugi și tricou, o privire cu subînțeles.

În spatele lui, Rachel tocmai își închidea telefonul.

— Bună dimineața, domnule Majors. Îmi pare foarte rău pentru Craig Johnson. Vă rog să transmiteți condoleanțele mele familiei sale.

Sean se încruntă la ea. Îl lăsa rece atitudinea ei degajată și compătimirea condescendentă.

— Sunt sigur că asta o să-i facă să se simtă mult mai bine, îi aruncă sarcastic, apoi își îndreptă din nou atenția către Rafe. Bănuiesc că vă aflați aici pentru că v-a anunțat Sophie.

Montoya își ridică bărbia, cu ochii strălucind.

— Așa este, domnule Majors. Ne-a sunat pe *noi*. Dacă aș fi în locul tău...

— Domnule Majors, zise Rachel făcând un mic pas înainte. Poate că ar fi mai bine să ne lăsați pe noi să vorbim cu cei din conducerea spitalului.

— *Asta este o crimă*, doamnă Brennan. Nu o rochie de mireasă care s-a pierdut.

Montoya se pregăti să riposteze, dar Rachel ridică un deget cu manichiura impecabilă.

— De fapt, încă nu suntem siguri că domnul Johnson a fost omorât. Aș vrea să mă ocup de asta cu cât mai puțină publicitate, așa că haideți să ne întâlnim în biroul directorului peste... — își privi ceasul — zece minute?

— Publicitate, pufni Sean. Mda. Ăsta este lucrul cel mai important.

Rachel strânse din buze.

— Sunt sigură că nu vreți, cum nu vrem nici noi, să atrageți presa. Știu că domnul Botero n-are nevoie de un stres în plus.

Sean strânse din dinți. Nu putea s-o urască pe Rachel Brennan, dar i se păreau mult prea suspecte atitudinea ei extraordinară și instinctul, de netăgăduit, de a gestiona situațiile dificile.

Femeia aceasta știa foarte bine ce avea de făcut, iar ca și echipa ei erau mai mult decât lăsau să se vadă. Îl irita la culme că nu putea să-și dea seama ce era cu ea.

Sau cu Sophie.

Fără să mai aștepte un răspuns, Rachel îi zâmbi și se îndreptă către ascensor. Montoya merse alături de ea, iar ofițerul spitalului îi urmă tăcut.

Sean privi ușa încuiată, cu inima apăsată de frustrare și regret.

— Și cu asta basta, nu-i așa? îi vorbi din spate Kenner, gândindu-se la același lucru. Johnson ăsta a fost un băiat bun. Cunoștea sute de povești din misiunea lui în Irak. Mă mir că s-a băgat în toate astea.

Sean dădu din cap. Și el credea că Johnson a fost un băiat bun. Și mereu se mândrise cu faptul că se pricepe la oameni. Cum de se înșelase în privința lui Craig?

Nu-i veneau în minte decât două motive pentru care cineva ar risca să vină într-un spital ca să ucidă pe cineva. Johnson ori văzuse ceva, ori era implicat.

Dat fiind că a recunoscut că avea datorii la joc, Sean înclina spre a doua variantă.

— Îmi amintesc când a fost angajat. Nu-mi venea să cred că era suficient de mare încât să fi terminat facultatea, zise Kenner frecându-și bărbia. Când s-a întâmplat asta? Acum trei ani, nu-i așa?

Sean aprobă din cap.

— Toamna.

„Acum trei ani." Adică imediat după ce se născuse Michaela.

Ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă perioadă din viața lui, dar Cindy era nefericită și geloasă pe bebeluș. După doar câteva luni avea s-o părăsească pe Michaela și pe el.

Chiar în perioada în care îl angajase pe Johnson. Trase o înjurătură. Dacă n-ar fi fost distras de la muncă de plecarea lui Cindy și de grija pentru fiica lui, ar fi luat, oare, o altă decizie?

— Domnule?

— Nimic, Kenner. Întoarce-te la Carlos. Vreau să notezi fiecare lucru de care îți aduci aminte, nu contează cât de mărunt, cât de insignifiant pare.

— Domnule Majors, mă simt vinovat că...

— Nu trebuie. Este evident că cine a făcut asta a așteptat momentul potrivit. S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu. Dacă e vina cuiva, atunci este a mea. Ar fi trebuit să pun doi paznici.

Sean îl bătu pe umăr pe Kenner:

— Ai făcut o treabă bună. Iar acum aștept raportul tău. Observațiile tale ne vor ajuta să înțelegem cum s-au petrecut lucrurile.

— Da, domnule.

Kenner își mai veni un pic în fire pe măsură ce se îndreptă către lift.

Sean privi înapoi la ușa încuiată și dădu din cap a regret.

— A, domnule Majors, zise Kenner, apropiindu-se din nou de el. Mi-am amintit ceva. A fost o femeie pe aici, își tot băga nasul peste tot, când l-ați dus jos pe Johnson cu medicul. La început am crezut că este medic. Ținea o fișă în mână.

Sean aștepta.

— Dar nu purta halat sau ecuson.

— Ei bine, ce căuta? Venise în vizită?

Kenner se gândi o clipă.

— Nu, domnule. Nu cred. Trăgea cu urechea la noi.

— La care noi?

— Asistenta și cu mine. În timp ce se strângea echipamentul de resuscitare, asistenta de noapte mi-a explicat cum poate o doză de potasiu băgată în perfuzie să oprească inima.

„Trăgea cu urechea..." În mintea lui Sean începea să prindă contur o certitudine groaznică.

— Cum arăta?

Kenner zâmbi și clătină din cap:

— Trebuie să recunosc că arăta trăsnet. Înaltă și blondă, cu niște picioare...

Sean pufni enervat.

— Cum era îmbrăcată?

— Cu un fel de fustă scurtă și o bluză. Și cu ciorapi negri.

Sophie. Ea trebuia să fi fost. Nu se putea să existe două blonde în Miami care să poarte ciorapi negri dis-de-dimineață. Realiză cu surprindere că își aduce aminte de senzația pe care a avut-o atingând acel ciorapi cu palma, apoi cu obrazul. Îl străbătu un fior de dorință.

— Cât timp a stat aici?

— N-aș putea spune. Dar a plecat printre ultimii. Toți pacienții erau înapoi în saloane și un om de la Întreținere spăla pe jos în camera lui Johnson. Am întrebat-o dacă are nevoie de ajutor, iar ea a îndrugat o poveste cum că, vezi Doamne, își căuta verișoara.

— Mulțumesc, Kenner. Să pui neapărat și chestia asta în raport.

— Da, domnule.

După ce Kenner se îndepărtă, Sean scrâșni din dinți. La naiba! Când a lăsat-o în pat azi-dimineață i-a spus să plece. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea de gând să-l urmărească până aici.

Nu știa cine sau ce era, dar fără îndoială nu era o simplă desenatoare de invitații pentru o firmă simandicoasă de organizare a nunților.

Se vedea de la o poștă. L-a jucat pe degete până l-a convins s-o lase pe ea să ducă răscumpărarea. Și apoi s-a mai folosit puțin de el.

Îi îngăduise să-i afle prea multe dintre secretele sale. Fantezia lui tainică legată de ciorapii lungi și negri. Instinctul lui protector. Compasiunea care îl cuprindea atât de ușor în fața unei nedreptăți sau a vreunui abuz.

Și ea făcuse toate astea cu un singur scop. Să scoată de la el tot ce știa. Întrebarea era *de ce*?

Se lovi cu pumnul în palmă. Nu mai conta de ce. Îl distrăgea, iar lui nu-i ardea de așa ceva. Avea o obligație față de Carlos Botero, iar acum și față de Craig Johnson.

Nu voia să mai aibă de-a face cu Sophie Brooks. Nu voia să se mai gândească la ea, nici s-o mai vadă. Și, cu siguranță, nu voia să mai simtă ceva pentru ea. Avea nevoie de toată atenția, de toată concentrarea pentru a-i găsi pe răpitorii Sonyei și pe ucigașul lui Johnson.

*

Douăzeci de minute mai târziu, Sean stătea în biroul luxos al directorului spitalului. Se așteptase să-i vadă acolo pe Rachel Brennan și pe Rafe Montoya, dar îl luase prin surprindere prezența șefului Poliției.

Directorul îi asigură că spitalul se ocupă de autopsie și că-i va anunța imediat ce va fi identificată cauza morții.

Sean dădu din cap nervos și pufni:

— Vom fi anunțați! Acolo a murit unul dintre oamenii mei. Ăsta este cazul meu.

— Am avut ocazia să vorbesc cu șeful dumneavoastră azi-dimineață, domnule Majors, zise șeful Poliției.

— Ați vorbit cu domnul Botero?

Mânia fierbea în el. Făcea eforturi uriașe să-și păstreze calmul:

— Este un om foarte bolnav. Eu sunt șeful pazei sale și m-am străduit destul de mult să-l țin la curent

cu ce se întâmplă fără să-l supăr prea tare. De ce-ați apelat la mine?

— Vă asigur, domnule Majors, că n-a fost în intenția noastră să trecem peste dumneavoastră, dar trebuie să recunoașteți că aveam de-a face cu o problemă destul de complicată.

Sean izbucni:

— Sunt perfect conștient de *complexitatea acestei probleme*. Și sunt foarte conștient și de gravitatea ei. Cineva l-a omorât pe Craig Johnson, iar fiica șefului meu este încă dispărută.

Îl țintui cu privirea pe șeful Poliției.

— Domnul Botero m-a rugat în mod special să nu implic Poliția.

Își roti privirea prin încăpere.

— Și, totuși, iată-vă aici! Chiar ați trecut peste capul meu. Și acum aflu că o organizatoare de nunți și un polițist închiriat au mai multe informații despre cazul ăsta decât am eu.

De data aceasta nu se mai străduí să-și ascundă sarcasmul din voce.

Văzu fața lui Montoya cum se înnegrește de furie. Văzu și mâna îngrijită a lui Rachel Brennan cum se mișcă într-un gest aproape imperceptibil.

Montoya, ale cărui degete se încleștaseră pe mânerul scaunului, se relaxă brusc.

— Domnule Majors, avem nevoie de cooperarea dumneavoastră, zise Rachel Brennan.

Sean îi aruncă o privire ironică.

— Sigur că aveți. Iar eu am nevoie de niște explicații, doamnă Brennan.

Șeful Poliției își drese glasul.

— Mă tem că deocamdată va trebui să aveți încredere în noi. Sunt la mijloc niște probleme foarte sensibile de politică internațională care n-ar trebui răscolite chiar acum. N-avem de ales decât să păstrăm discreția.

Sean se ridică, zgâriind podeaua cu scaunul.

— Sunt la curent cu situația din Ladera și cu implicarea lui Juan DeLeon. N-am nici cea mai mică intenție să mă amestec în astfel de probleme. Dar voi păstra discreția. Am de prins un ucigaș și un răpitor. O să fac asta și fără ajutorul cuiva dacă e nevoie. Dar o să vă dați seama că mai bine mă aveți drept prieten decât inamic.

— Mă amenințați, domnule Majors? se încruntă șeful Poliției.

— Nicidecum. Doar vă informez în legătură cu planurile *mele*. O să-mi continui singur investigația în problemele care îl privesc pe domnul Botero.

Rămase nemișcat câteva secunde, pe când ceilalți schimbară priviri fugare. Apoi, îndreptându-și spatele, se întoarse pe călcâie și plecă.

Pe coridor, lovi cu palma o ușă din față, durerea din mână făcându-l să se simtă ceva mai ușurat. Se dădu în spate să repete mișcarea, dar o stagiară care trecea întâmplător îl privi alarmată, așa că se răzgândi și se lovi cu pumnul în palmă.

Se duse la mașină și se îndreptă către reședința Botero, sunându-l de pe drum pe adjunctul său, Al Lopez.

— Lopez. Totul este în regulă acolo?

— Da. Am auzit de Johnson.

Lopez nu făcea risipă de cuvinte. Era cea mai mare calitate a lui.

— Mda. Kenner e cam șocat. O să-mi întocmească un raport. Să mă anunți când este gata, da? Și dă-i ceva de lucru. I-a intrat în cap că a fost vina lui.

— A fost?

— Nu. Ar fi trebuit să pun doi oameni de pază.

— Poate.

Sean știa că Lopez nu credea că doi paznici ar fi putut, mai bine decât unul, să-l protejeze pe Johnson. Nici el nu credea asta. Dar tot se simțea responsabil.

— Am înțeles că șeful Poliției l-a sunat pe Carlos. Cum a primit vestea?

— Nu prea bine. Credea că vrea să-i spună ceva despre Sonya. Javier mi-a mărturisit că era cât pe ce să leșine.

— La naiba!

Simțea că se sufocă din pricina neputinței.

— Vin și eu acolo. Vreau o ședință cu echipa.

— Două.

— Așa e. Jumătate din echipă să asigure paza cât timp mă văd cu restul. Apoi facem schimbul și vorbesc și cu ceilalți. Lopez, mă bazez pe tine. Vreau ca toată lumea să fie în alertă până când o găsim pe Sonya. Din punctul de vedere al echipei de pază, reședința este sub asediu.

Se uită la ceas.

— Ajung în zece minute. Prima echipă să fie gata. Și, Lopez, vreau să interceptezi personal toate apelurile telefonice către reședință. Vreau să răspunzi tu

la telefon dacă sună răpitorii. Am sentimentul că apelul ăla n-o să mai întârzie.

Sean închise. Putea să se bazeze pe Lopez. Lucra pentru Carlos încă din vremea când omul de afaceri se mutase în Statele Unite. Lopez ar fi putut să aibă postul lui Sean, dar nu l-a vrut. Era născut să conducă, fusese luptător de gherilă în tinerețe. Cei din echipa de pază îl respectau pe Sean, dar erau foarte buni la ce făceau dintr-o loialitate absolută față de Lopez.

Privi ceasul de la bord. Îi va lua cam o oră să informeze echipa, să-l vadă pe Carlos și să discute cu Lopez despre ce să le spună răpitorilor când vor suna.

Apoi, oricât de mult ura asta, va trebui să stea de vorbă cu Sophie. Bombăni dezgustat în timp ce trupul lui reacționă la speranța de a o vedea. Își șterse din minte imaginea ei stând pe pat și o înlocui cu zâmbetul lasciv pe care i-l aruncase când vorbea înflăcărat despre cât de mult îi place pericolul.

Mânia purificatoare îndepărtă excitarea trădătoare a corpului. Îl mințise, trecuse dincolo de toate scuturile lui.

Cum de putuse să fie atât de slab? Niciodată nu fusese genul de bărbat care-și pierde mințile din cauza unei femei. Nici măcar pentru fosta soție. Oricât de mult o iubise pe Cindy, știuse tot timpul cum era ea de fapt.

Dar ochii triști ai Sophiei îl dăduseră gata.

Îl urmărise la spital azi-dimineață și știa deja că acei ochi albaștri nu scapă nimic. Trebuia să afle ce văzuse ea.

Capitolul VII

Sean parcă în față la Nunta Perfectă, chiar lângă micul BMW al Sophiei. Când coborî din mașină, își împinse ochelarii pe frunte și privi portiera din dreapta șoferului.

— Ce naiba?

O zgârietură profundă marca vopseaua roșie metalizată.

Îngrijorarea îi stârni un val de adrenalină. Ocoli mașina până în cealaltă parte. Aripa din față era înfundată și urme de vopsea neagră erau încrustate în metalul îndoit.

— Sophie.

Privi ușile mari de la intrarea în firmă. Din câteva salturi, traversă curtea și urcă treptele. Deschise ușa și se trezi față în față cu Montoya.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă, fulgerându-l pe Rafe cu privirea.

Cu coada ochiului o zări pe Sophie în fundul încăperii. Ea se întoarse, ducându-și mâna la gât.

— Vine imediat o CSU ca să analizeze mașina, spuse Rafe.

— Să analizeze... Ce s-a întâmplat?

Îl dădu într-o parte pe Rafe și se îndreptă către Sophie care stătea lângă o tânără firavă cu ochelari cu ramă elegantă.

Văzându-l că se apropie, tânăra se postă în fața Sophiei. Probabil că arăta ca un taur furios, dar lui nu-i păsa. Singura lui grijă era Sophie.

O ignoră pe mica ei protectoare.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Ochii ei albaștri erau plini de neliniște și de încă ceva pe care el nu-l putea defini. Sophie o atinse pe umăr pe mica femeie.

— Este în regulă, Samantha, îi spuse blând.

Samantha îi privi pe rând, apoi o mângâie pe mână pe Sophie și se îndepărtă.

— Majors.

Montoya era în spatele lui. Sean se întoarse.

— Aș fi încântat să te pun la curent cu cele întâmplate.

— Zău?

Sean își strânse pumnii.

— Așa cum m-ai pus la curent cu implicarea șefului Poliției? Prefer să aflu de la Sophie.

O sclipire ironică aprinse ochii negri ai lui Montoya.

— Sunt sigur.

Sean se înfurie și făcu un pas către el.

— Rafe, te rog.

Vocea Sophiei atenuă furia lui Sean.

— Voi doi vă bateți cap în cap ca doi berbeci. Vorbesc eu cu Sean.

Montoya o cercetă cu privirea. Îi făcu semn cu mâna, ridicând una dintre sprâncenele lui negre.

— Bine, dacă ești sigură.

Sophie îi aruncă o privire lui Sean.

— Sunt sigură.

— Îți duc bluza la C.S.U., deși nu cred că vor putea identifica vreo amprentă. Măcar să analizeze substanța.

Sophie îl aprobă din cap și evită privirea lui Sean.

Imediat ce Montoya traversă încăperea, Sean își lăsă capul în jos și-i spuse cu blândețe:

— Vreau să vorbim siguri. Unde putem merge?

Când Sophie își ridică ochii spre el, neliniștea de pe chipul ei, din înfățișarea ei, îl făcu să se simtă ca un agresor. Respiră adânc și încercă să-și relaxeze mușchii încordați.

— Nu te mai uita așa la mine. Nu vreau să te rănesc. Vreau doar să aflu ce s-a petrecut.

Expresia ei îi dădu de înțeles că încă nu avea încredere în el. Bineînțeles că nu. Abia dacă se cunoșteau.

La naiba, cum de reușise să-l facă să-și piardă autocontrolul? Chiar în momentul în care își punea întrebarea, știa deja răspunsul. Ea îl fascina ca nimeni altcineva întâlnit până atunci. Nu mai conta că tânjea după aventură și pericol, ca și fosta lui soție. Nu mai conta că îi ascundea ceva.

Făcuse o mare greșeală când o invitase în casa lui și încă una — și mai mare — când o invitase în patul lui.

Când a descoperit că fusese maltratată i s-a frânt inima. Iar acest lucru, combinat cu vulnerabilitatea ei sexuală, constituise un amestec căruia nu-i putuse rezista. Amintirea extazului îi tăie respirația.

Ea își umezi buzele.

— Putem merge afară la piscină. E cam cald, dar..., vocea i se curmă și își coborî privirea asupra mâinilor.

— Este bine.

Deci nici ea nu știa cum să reacționeze după noaptea trecută. Ei bine, nici el. Singurul lucru pe care îl știa era că trebuia să îndrepte greșeala de a fi cedat în fața atracției exercitate de Sophie. Trebuia să-și reprime sentimentele intime. Ea nu avea nevoie de protecția lui. Îl avea pe Montoya pentru asta.

Restul era doar o problemă de autocontrol.

Se aflau prea multe în joc pentru ca el să mai adauge și alte greșeli. În plus, așa cum își reamintea întruna, n-avea nici timp, nici disponibilitate pentru o relație.

Urmând-o pe Sophie, trecu de niște uși din sticlă spre piscina aflată în curtea din spate a firmei Nunta Perfectă. Ziua era înnăbușitoare, cu doar câțiva norișori albi plutind leneș pe cerul profund albastru.

În spatele piscinei luxoase se zărea panorama magnifică a oceanului. Mirosul răcoros de apă sărată umplea aerul, iar soarele strălucea pe suprafața oceanului care parcă era acoperit cu diamante.

Sophie îl conduse în jurul piscinei până la o masă și niște scaune din fier forjat alb acoperite de un baldachin cu voal.

Când se așezară, privirea lui se opri asupra picioarelor ei și compasiunea i se strecură în inimă. Își scutură capul ca să scape de amintirea cicatricelor pale care îi traversau coapsele, apoi își ridică ochii către ea.

Ea clipi și se uită în jos, jucându-se cu un nasture al cămășii.

— Voiai să mă întrebi ceva?

El își sprijini o mână de masă. Și-o privi, apoi o strânse pumn și și-o așeză încet pe suprafața mesei. Ceasul de mână ticăia ritmic.

La naiba, trebuia să facă ceva ca să risipească frustrarea și tensiunea. Ar fi vrut să se ridice, dar n-ar mai fi putut să-i studieze privirea.

— Să vedem. Cu ce să încep? Ce-ar fi să-mi spui de ce m-ai urmărit la spital? Sau de ce te-ai prefăcut că-ți vizitezi verișoara atunci când te-a luat la întrebări omul meu?

El își dezdoi degetele, apoi începu să bată cu ele în masă.

— Și, ce naiba s-a întâmplat cu mașina ta? Și când? Și de ce bluza ta este dusă la analize?

Își simțea vocea devenind din ce în ce mai dură și mai puternică. Înghiți și-și îndreptă spatele, încercând să scape de tensiunea din umeri.

Ochii Sophiei se deschiseseră din ce în ce mai mult cu fiecare întrebare pusă. O pală de vânt îi ridică o șuviță de păr și i-o răsfiră pe obraji. Ea scutură din cap și-și umezi buzele. Apoi își împreună mâinile pe masă și le privi câteva clipe.

Când își înălță capul, avea gura strânsă într-o linie subțire. Se înclină puțin în față și respiră adânc.

— Te-am urmărit pentru că știam că Rachel ar fi vrut să afle ce s-a întâmplat cu Craig Johnson. Am inventat povestea cu verișoara deoarece aveam nevoie să justific prezența mea acolo. Era înaintea orelor de vizită. Nu-mi permiteam să fiu oprită și luată la întrebări.

El deveni palid.

— S-a dovedit o idee bună. Un bărbat în halat bleu de chirurg și cu mască s-a urcat în lift cu mine.

Începu să tremure.

— M-a privit tot timpul până am ajuns jos. Apoi l-a împins la o parte pe toți din drumul lui și a fugit pe un coridor lateral. Am încercat să-l urmăresc, dar a dispărut într-o zonă marcată cu semnul de Acces interzis.

— Te-a împins?

Dădu din cap afirmativ.

— Așa a ajuns pata pe bluza mea. Individul nu era medic. Avea unghiile și mâinile murdare.

— A spus ceva?

— Nu. Dar arăta fioros. Nu și-a luat nici un moment ochii de la mine.

— Și tu crezi că...

— Cred că ar putea fi ucigașul lui Johnson.

Sean o privi lung străduindu-se să înțeleagă.

— Dacă avea mâinile murdare, atunci precis că a lăsat amprente.

Își încleștă frustrat maxilarele.

— Sper că oamenii lui Montoya n-au distrus probele.

— Echipa noastră este foarte bună.

Ochii lui Sean se îngustară.

— Echipa noastră?

Sophie își coborî pleoapele

— A lui Rachel.

— Da, sigur. Mi se par foarte interesante resursele umane și financiare alocate securității la o simplă firmă de organizat nunți.

Ea strânse din buze și îi evită privirea.

— Poți să-l descrii?

— I-am spus lui Rafe tot ce-mi amintesc. Noi credem că a fost același om care a încercat s-o înțepe pe Samantha cu un ac acum câteva săptămâni. Și ea i-a observat unghiile murdare.

— Spui că tipul ăsta s-a urcat în lift în același timp cu tine. Asta înseamnă că încă mai era la etajul patru când am plecat eu. Dar nu l-am văzut.

Sophie ridică din umeri.

— Ar fi putut urca pe trepte ori și-a schimbat hainele.

Sean se gândi să-i spună lui Montoya să-i găsească pe toți angajații spitalului care corespundeau descrierii făcute de Sophie și să-i ia la întrebări încă o dată.

Se lăsă pe spate, prea înfuriat și dornic de acțiune ca să se relaxeze.

— Asta explică povestea cu bluza. Dar mașina?

— M-am dus acasă să fac un duș...

Se opri. Obrajii i se înroșiră când îi întâlni privirea.

Pentru o clipă, amintirea nopții și a intimității de care se bucuraseră pluti în aer între ei, palpabilă, concretă ca o ființă vie. Ochii ei sclipiră.

Sean ar fi vrut să aibă curajul s-o atingă, să-i mângâie obrazul îmbujorat și să-i spună că totul era în regulă. Că secretul ei n-avea să fie dezvăluit de el. *Nici unul dintre secretele ei.* Dar asta l-ar fi legat prea mult de ea.

Intruziunea ei în casa lui, în viața lui, era prea recentă, prea devastatoare. Acum simțea nevoia să păstreze distanța. Și nici măcar nu avea curajul să-i explice de ce.

Privi în jos.

După o clipă, Sophie continuă:

— M-am schimbat și am pornit încoace. La ieșirea de pe autostradă o mașină a încercat să mă împingă peste parapet.

Vocea ei suna calm, dar chipul îi era în continuare alb, iar colțurile gurii i se strânseră.

— La naiba, Sophie, ești bine?

O imagine îngrozitoare i se născu în minte. Micul BMW roșu al Sophiei zdrobit între o mașină neagră monstruos de mare și metalul contorsionat al parapetului.

O durere ascuțită îi străpunse inima, speriindu-l îngrozitor. Ideea că Sophie putea fi rănită i se părea insuportabilă.

Sophie dădu din cap.

El își puse mâna peste mâinile ei strânse.

— Ai reușit să-i vezi numărul? Ai chemat Poliția? Ești sigură că nu te-ai rănit?

— Sunt bine. N-am văzut numărul și nu, n-am chemat Poliția.

Expresia de pe chipul ei îl opri.

— În schimb i-ai raportat totul lui Rachel Brennan.

Privi către birourile somptuoase ale firmei Nunta Perfectă. Totul era o fațadă, o iluzie. Acolo se petrecea altceva de fapt. Ceva care, dacă nu era sinistru, era cel puțin învăluit în mister, vreun secret dintre cele pe care numai guvernul le putea gestiona.

Sophie rosti câteva cuvinte, aproape în șoaptă.

— Poftim?

Ea se foi pe scaun.

— Nimic.

Dar el repetă ce auzise.

— Să fi urmărit mașina? Glumești? întrebă și clătină din cap către ea. Nu. N-ar fi trebuit. Puteau să fie înarmați. Sophie, tu crezi că șoferul a vrut să te omoare?

Ea nici măcar nu clipi auzind întrebarea care în mod normal ar fi zdruncinat pe oricine.

— Nu cred. Era o mașină mare. Dacă șoferul ar fi plănuit să mă omoare, mașina lui ar fi putut s-o zdrobească pe-a mea fără nici un efort. Cred că a fost doar un avertisment.

— Ai fost urmărită.

Sophie se uită la ceas și se ridică.

— Îmi pare rău, Sean... domnule Majors. Am o întâlnire cu un client.

Sean se ridică și el. „Domnule Majors." Se părea că ea regreta noaptea trecută la fel de mult ca și el. Ciudat, dar gândul acesta nu-l făcu să se simtă mai bine.

— Sophie...

Îi puse mâna pe umăr.

— Cineva te-a urmărit până acasă. Știi ce înseamnă asta...

Ea își ridică privirea către el.

— Viața ta este în pericol.

— Pot să-mi port singură de grijă, spuse ea chiar în momentul în care Montoya se apropie de ei. Scuză-mă, adăugă ea repede. Sunt sigură că mă așteaptă clientul.

Conștient de privirea stăruitoare a lui Montoya, Sean se uită după Sophie, care se îndrepta spre clădire. Fusta neagră și bluza gri pal îi îmbrățișau trupul zvelt. Era frumoasă, elegantă și stăpână pe sine.

Sean se întrebă dacă oamenii pentru care lucra ea știau prin ce trecuse, ce sacrificase. Se întrebă dacă ei realizau cât de greu îi fusese să-și păstreze masca de persoană dură.

Nu se putu împiedica să se întrebe care Sophie era cea adevărată. Doamna sofisticată ce tocmai îl părăsise sau tânăra înfricoșată care se abandonase în brațele lui în noaptea trecută.

— Ești pregătit pentru un rezumat? îl întrebă Montoya.

Sean nu-l privi.

— Știi că incidentul cu mașina n-a fost o simplă întâmplare.

Montoya nu răspunse.

— Sophie este în pericol. Ei știu unde locuiește.

— O să am eu grijă de ea.

Sean se uită drept în ochii lui Rafe.

— Aș fi mai liniștit dacă aș avea eu grijă de ea.

Montoya râse.

— Nu mă îndoiesc.

— Montoya, nu mă subestima. După cum spuneam, mai bine suntem prieteni, decât dușmani. Și-acum, vreau să văd raportul criminaliștilor despre probele găsite în camera lui Johnson.

*

Jose Fuentes stătea în mașină în fața clădirii unde locuia Sophie Brooks și o aștepta. Fredona o melodie latino și bătea un ritm de salsa cu degetele pe volan. Avea la dispoziție tot timpul din lume.

Câteva minute îi fuseseră de-ajuns ca să se ocupe de treaba pentru care venise. Demontase boilerul, găsise conexiunile electrice, le scosese și le aranjase. Asta i-a lăsat suficient timp să-i exploreze apartamentul. Se gândi că asta reprezenta una dintre plăcerile slujbei lui.

Se adânci în scaun și-și închise ochii amintindu-și încântarea cu care și-a plimbat degetele aspre pe lenjeria intimă delicată, cum a dat la o parte cuvertura de pe pat și i-a mirosit cearșafurile.

Îi plăcea la nebunie să se apropie atât de mult de victimele sale femei. Mai ales după felul în care îl privise ea.

Doamne, chestia asta îl scosese din sărite. Îl privise suspicioasă, dar pe fața i se citea și dezgustul, și frica.

Și, cu toate astea, părea că nu era genul care să se sperie ușor pentru că, chiar și după ce i-au zgâriat mașina, ea n-a avut nici o reținere în a oferi poliției descrierea lui.

El și fiecare bărbat hispanic care lucra la spital fuseseră cercetați toată ziua. Și li se luaseră probe de sub unghii. Fusese umilitor. Din fericire, sterilizarea mâinilor era o regulă de fier în spital. Se prea poate ca unghiile lui să pară mereu murdare, dar, de data asta, n-aveau cum să găsească ceva sub ele.

Se uită la ceasul din mașină. În curând, ea va ajunge acasă. Va intra în apartament, fără să-și imagineze că el a trecut pe-acolo și i-a umblat prin lucruri. Apoi, încetul cu încetul, își va da seama că i-a atins cineva lucrurile, i-a violat intimitatea.

Avea de gând să stea chiar acolo, în mașină, și să i privească ferestrele în timp ce ea va aprinde luminile în fiecare încăpere.

Abia aștepta să savureze fiecare fărâmă de îndoială pe care ea o va simți pe măsură ce va realiza că lucrurile ei nu erau exact așa cum le lăsase.

După aceea o să creadă că se înșală. Apoi se va răzgândi. El fusese foarte atent, foarte meticulos. Le pusese pe toate la loc exact așa cum le găsise.

Cunoștea bine genul ei de femeie. Știa că o să-și dea seama. Dar știa și că o să se răzgândească. Dacă a intuit-o corect, ea se va convinge în cele din urmă că nu avea nici o dovadă că intrase cineva în apartamentul ei. Își va spune că imaginația îi juca feste, din cauza stresului.

Se va simți incomod, dar se va relaxa. Se va asigura că ușa este bine încuiată și că ferestrele sunt închise. Își va da seama că era foarte obosită. Va încerca să se destindă, poate-și va turna un pahar din vinul pe care el îl văzuse în frigider.

După ziua lungă și obositoare, se va hotărî probabil să facă un duș.

Apoi va muri.

*

Sophie parcă Prius-ul lui Rachel în fața apartamentului ei și suspină. Slavă cerului că ajunsese acasă în cele din urmă. Rachel fusese foarte amabilă că-i împrumutase una dintre mașinile ei și că o scosese la cină, dar conversația nu s-a îndepărtat nici un moment de două subiecte: ce își mai amintea Sophie despre evenimentele din timpul zilei și din ce motive susținea Rachel că Sean Majors nu reprezintă bărbatul potrivit pentru Sophie.

O asigurase pe Rachel de o sută de ori că nu era interesată de Sean, dar extraordinara intuiție a șefei sale, ce făcea din ea un investigator de excepție, nu se limita doar la cazurile de infracțiune.

Sophie știa că ochii de-un albastru intens ai lui Rachel puteau răzbate dincolo de minciunile ei.

Fericită că măcar ajunsese acasă, Sophie ieși din mașină și se îndreptă către apartament. Voia să facă un duș.

Bluza îi era deja pe jumătate descheiată când încuie ușa în urma ei. Suspinând de ușurare că, în sfârșit, ziua se încheiase, auzi cum sună telefonul mobil.

— Sophie, n-am apucat să mai vorbesc cu tine. Ești bine?

Sophie zâmbi în timp ce-și puse jos poșeta. Era Samantha.

— Sunt bine. Mulțumesc pentru întrebare. Ai mai aflat ceva despre moartea lui Johnson?

— Echipa de criminaliști a mai luat o dată la mână probele adunate din cameră. Nu au descoperit urme sau amprente pe tubul de perfuzii, dar Rafe zice că au găsit o pereche de mănuși cu o pată minusculă pe *dinăuntru*. Era în toboganul cu rufe pentru spălat, îndesate într-un sac cu prosoape și cearșafuri.

— Este logic. Nu înțelegeam de ce tipul era îmbrăcat ca un chirurg, dar nu poartă mănuși. Au reușit să găsească vreo amprentă sau vreo urmă din pata de pe bluza mea?

— N-am aflat. Chiar aveam de gând să te întreb același lucru. Am auzit că ai luat cina cu Rachel.

— A fost foarte drăguță. Nu cum este de obicei la birou.

Sophie nu voia să-i dezvăluie Samanthei sfaturile mămoase ale lui Rachel în legătură cu Sean.

— Își face griji pentru tine.

Sophie își mută telefonul în cealaltă mână în timp ce termină de descheiat bluza.

— Pentru mine?

— Haide, Soph. Nu e nici un secret că în patru ani de când te afli aici n-ai avut nici măcar o aventură.

— Nu-i adevărat. Am avut ceva întâlniri.

— Sigur. La o plimbare. Poate de două ori. Toți cei din Confidential ne facem griji pentru tine.

O senzație plăcută, nouă, îi învălui Sophiei inima. Sentimentul că aparține cuiva. Se concentrase asupra muncii, abținându-se să se apropie prea mult de cei-

lalți membri din agenția Confidential. Dar, de când fusese ținta împușcăturilor și aproape strivită de o mașină necunoscută, simți temerile lui Rachel, atitudinea protectoare a lui Rafe și, acum, îngrijorarea prietenoasă a Samanthei.

— Vă faceți griji pentru mine? întrebă râzând Sophie, dar simțind cum îi ard obrajii. Te rog, nu-mi spune că stați cu toții la taclale, discutând despre viața mea jalnică.

Samantha râse:

— Ba chiar așa. În nici un caz nu ești jalnică. Ești superbă. Ești deșteaptă. Ai nevoie de un bărbat. Apropo, voiai să-mi spui ceva despre Sean Majors. E tare tipul. Ar trebui să pui mâna pe el.

Fața Sophiei se înfierbântă.

— Doar pentru că tu ți-ai găsit în Alex iubirea vieții tale nu înseamnă că trebuie să combini fiecare femeie și bărbat pe care îi cunoști. Te pomenești că data viitoare o s-o combini pe Isabelle cu... cu Rafe.

— Nu e imposibil. Și, apropo, puteai să nimerești și mai rău decât cu Sean Majors. Dar, vorbind serios, Sophie, te simți bine? Unde ești?

— Sunt acasă, tocmai mă pregăteam să fac un duș. M-am trezit la cinci dimineața.

— Parcă Rafe spunea că tipul care ți-a lovit mașina te-a urmărit de la spital și știe unde locuiești. N-ar fi trebuit să te duci singură acolo. De ce nu stai la firmă în noaptea asta?

Sophie își alungă o vagă undă de neliniște cauzată de grija ce i-o purta Samantha. Trăia pe cont pro-

priu încă de la 17 ani. Își purtase singură de grijă toată viața.

— Am un pistol, am încuietori duble la ușă și în mod sigur n-o să las pe nimeni să intre. O să fie bine.

— Totuși...

— Samantha, tu ai fost în F.B.I. Ai îndoieli în privința ta că nu te poți apăra singură?

— Nu, dar...

— Ei bine, eu am fost în C.I.A. Ai încredere! Știu cum să-mi port singură de grijă.

— Bine, atunci. Deci ne vedem mâine dimineață.

Sophie închise, puțin surprinsă, dar și ușurată că Samantha cedase atât de repede. Își lăsă telefonul mobil în baie, apoi se duse în dormitor să se dezbrace.

Deschise sertarul cu lenjerie intimă și căută o pereche de chiloți din mătase roz. Mâna i se opri. Cele trei perechi de chiloți pe care le cumpărase cu două săptămâni în urmă erau sub un sutien.

Se încruntă. Se grăbise de dimineață când trecuse pe acasă pentru ca să se spele și să-și pună haine curate după aventura de la spital și după noaptea petrecută cu Sean. Probabil că mutase sutienul fără să-și dea seama.

Închise sertarul, apoi îl deschise pe cel de dedesubt pentru a-și lua pijamalele. Erau împăturite ordonat, exact așa cum le lăsase. Când le ridică, privirea îi căzuse pe furoul de mătase de culoarea piersicii. Avea câteva adâncituri în el.

Netezi cu mâna materialul fin. Oare, de la spălat? Nu observase asta până acum.

— Este numai vina ta, Samantha, mormăi. M-ai făcut să-mi imaginez tot felul de prostii.

Cercetă din ochi întreg dormitorul să se asigure că fiecare lucru era la locul lui. Neliniștea pe care i-o stârnise Samantha se preschimbase într-un fior de teamă. Nu se mai simțise atât de înfricoșată de când avea 17 ani. Își petrecuse ultimii doisprezece ani construindu-și împrejur un zid invulnerabil. Nimeni și nimic nu avea s-o mai facă să se simtă îngrozită și lipsită de apărare.

Închise sertarul, strângând în pumn pijamaua satinată. Era obosită, iar emoțiile i se învălmășeau în suflet din cauza întâmplărilor prin care trecuse în ultimele două zile.

Pentru orice eventualitate, își descuie noptiera, își scoase Glock-ul și îi verifică încărcătorul. N-ar fi o idee rea să-l poarte tot timpul până se termină acest caz. Apoi mai controlă o dată încuietoarea dublă a ușii de la intrare.

Alungându-și temerile cu o lungă răsuflare, puse Glock-ul pe capacul toaletei, lângă telefon, și își scoase fusta și ciorapii.

Trase într-o parte draperia dușului, suficient cât să poată da drumul la apa fierbinte, apoi închise ochii cu gândul la baia plăcută în timp ce apa caldă îi curgea zgomotos pe mână.

Își scoase repede și restul hainelor, iar încăperea se umplu de aburi.

Mai potrivi un pic temperatura apei și intră sub duș chiar când soneria răsună prelung.

Ieși de sub duș de parcă o împinse cineva. Apa se scurgea pe podea. Sophie încremeni, cu auzul încordat.

Soneria se auzi din nou.

Își apucă pantalonii de pijama și bluza, se îmbrăcă repede, apoi își băgă telefonul în buzunarul pantalonilor și înhăță Glock-ul.

Își dădu de pe față părul ud cu brațul în timp ce se apropia încet de ușa de la intrare, cu arma pregătită.

— Sophie!

Simți că se sufocă. Parcă era...

— Cine este?! strigă, lipindu-se cu spatele de peretele de lângă ușă, ținând arma cu ambele mâini.

— Sophie, sunt Sean. Deschide!

Sean. I se opri respirația.

— Ce faci aici?

— Deschide naibii ușa asta.

Se întâmplase ceva? Își lăsă jos arma și răsuci cheia în cele două încuietori, apoi apăsă clanța.

El se năpusti înăuntru fără să aștepte ca ea să-i deschidă ușa mai larg.

Fu nevoită să se ferească din calea lui.

— Sean, ce s-a întâmplat? Ce faci aici?

Ochii lui de un albastru închis o măsurară rapid din cap până-n picioare înainte să închidă și să încuie el însuși ușa.

— Întrebarea este *ce faci tu aici*?

Fața lui era întunecată și schimonosită de furie.

Sophie făcu un pas înapoi.

— Ce-i cu tine? Doar locuiesc aici, îi răspunse.

Privirea lui o cercetă din nou și se opri asupra armei. Un licăr de surpriză îi lumină fața.

Ea își dădu seama că încă mai ținea arma cu ambele mâini, cu țeava îndreptată către tavan.

Apoi privirea lui coborî spre sânii ei.

Sophie privi în jos. Bluzița satinată era udă și lipită de piele, conturându-i sfârcurile atât de pregnant de parcă rozul aprins i-ar fi fost pictat direct pe piele.

Privirea lui îi ardea pielea, amintindu-i că el îi mai văzuse sânii, că i-a atins și i-a sărutat, apoi i-a lins și i-a supt.

Sânii și coapsele i se încordară când retrăi senzația gurii și a mâinilor lui atingând-o în locuri unde nu mai îngăduise nici unui bărbat să ajungă.

„La naiba!" Furia că se mai lăsa impresionată de prezența lui îi sporea supărarea că dăduse buzna peste ea.

El încercă să se apropie, dar Sophie se retrase.

— N-are nici o importanță pentru tine că oamenii care te-au băgat în parapet știu unde locuiești? Că te-ar fi putut aștepta aici? Cum de-ai avut ideea cretină să vii aici singură noaptea?

— Cretină? *Cretină?*

Sophie puse pistolul pe o măsuță, sperând ca Sean să uite de prezența lui.

— Asta este casa mea. Este sigură. Chiar dacă incidentul cu mașina ar avea legătură cu moartea lui Johnson, lucru pentru care n-aș băga mâna-n foc, de ce ar veni ei tocmai după mine? Doar nu pot să-l identific pe tipul pe care l-am văzut.

— Atunci de ce ar vrea cineva să-ți distrugă mașina?

— Poate că i-am tăiat fața în trafic. Cine știe?

Sean dădu din cap, evident nemulțumit:

— Ei bine, ne bazăm deocamdată pe ipoteza că, oricine ar fi omul pe care l-ai urmărit la spital, el te consideră o amenințare. Te-a urmărit, iar *incidentul cu mașina* avea drept scop să te sperie sau să te omoare. Așa că nu ești în siguranță aici. Trebuie să stai în altă parte până se termină povestea asta.

— Încep să înțeleg. Te-a sunat Samantha, nu-i așa?

— Nu, de ce?

Sophie își puse mâinile în șold.

Sean își frecă fața.

— De fapt, m-a sunat Rachel Brennan. Își făcea griji pentru siguranța ta.

Ea se gândi la sfaturile lui Rachel.

— Rachel te-a sunat *pe tine* și nu pe Rafe? Nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi!

Privirea lui se intensificase până când ea crezu c-o să i străpungă bluza. Sânii ei tânjeau după degetele lui fierbinți, după gura lui. Își înăbuși un geamăt slab.

El clipi, apoi își ridică ochii spre ea.

— Se pare că Montoya lucrează *cu Poliția* în noaptea asta. Ce bine că el are voie să facă asta!

— Rafe își face foarte bine treaba.

— Ai mai spus asta. Mă întreb doar *care este mai precis treaba lui*. Și, dacă tot veni vorba, care este treaba ta?

Intrase pe un teren periculos. Îi suspectase încă de la început. Se vedea că Rachel nu-i spusese nimic, așa că Sophie trebuia să-i distragă atenția de la adevăratul scop al agenției Confidential.

Își deschise mai larg ochii și își plimbă limba pe buza de jos, străduindu-se să arate excitată de perspectiva că o spionează cineva.

— Și chiar crezi că e cineva acolo, afară, și mă urmărește?

Ochii lui Sean se îngustară pentru o clipă, iar maxilarul i se încordă. Probabil că îl dezgusta.

În cele din urmă, dădu din cap.

— M-am uitat prin împrejurimi. N-am zărit nici o mașină suspectă, dar asta nu înseamnă că nu este nimeni acolo. Ai observat ceva ciudat de când ai ajuns aici? Te-a urmărit cineva? Ai găsit ceva deranjat prin apartament?

Ea ezită o clipă, dar el se agăță de asta ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea scutură din cap, dar el îi prinse brațul deasupra cotului.

— Haide, Sophie. Nu mai face pe nevinovata. Crezi că n-am băgat de seamă că țineai un Glock? Tu chiar crezi că eu am înghițit povestea cu rostogolirea învățată la cursurile de autoapărare?

Pentru o clipă, Sophie dori să aibă încredere în el, să se bizuie pe el. Dar nu putea. Dacă Rachel ar fi vrut ca Sean să știe de agenție, i-ar fi spus ea însăși.

— Nu știu ce ascunzi, continuă el. Este adevărat că ai tot dreptul să nu te încrezi în nimeni. Dar încerc

să am grijă de tine. Eu nu... — se opri și se strâmbă. Nu vreau să ți se întâmple ceva, murmură.

Sophie își simți pulsul accelerându-se. Nu știa cum să reacționeze la mărturisirea lui. Simțea cum atracția dintre ei creștea de fiecare dată când se întâlneau.

Dar el simțea? Dacă da, se lupta și el la fel de mult ca ea cu acest sentiment? Ea nu s-ar potrivi niciodată în lumea lui, și el știa prea bine asta.

— Fie. Am avut impresia că a trecut cineva pe aici. Nu pot să spun exact de ce. Mi s-a părut că lucrurile nu sunt chiar așa cum le-am lăsat.

Realiză îngrozită că vocea îi tremura. Spera ca el să nu sesizeze.

Dar el sesizase și duse mâna de-a lungul brațului ei până la gât și, o fracțiune de secundă, degetele lui alunecară ușor pe obrazul ei ca mângâierea unui amant.

Pentru o secundă, ea se simți prețuită, iubită.

— Ești sigură? Nu este nimic schimbat?

El își îndepărtă mâna.

Sophie i-o urmări cu privirea. Avea mâini frumoase. Puternice. Tandre. Îi adora mâinile.

— Sophie?

— Mi s-a părut că ceva din lenjeria mea nu era la loc, dar eu nu sunt foarte ordonată. Poate că eu am deranjat-o fără să-mi dau seama.

— Arată-mi!

Sophie ridică din umeri și se întoarse către dormitor, dar auzi apa curgând.

— Oh, am lăsat robinetul deschis.

Se îndreptă către baie, conștientă de prezența lui Sean în urma ei. Pantalonii de pijama îi erau la fel de uzi ca bluza și nu avusese timp să-și pună chiloți. Simțea materialul lipindu-i-se de fiecare curbă a trupului. Nu îndrăznea să și-l dezlipească de piele.

Înainte de a intra în aburul băii, Sean o opri punându-i mâna pe umăr. Se strecură pe lângă ea ca să oprească el dușul.

Mușchii spatelui se conturau pe sub tricoul alb. Îi simțise acești mușchi cu palma. Știa că pielea ce-i acoperă era fierbinte și fină, nu cum erau cicatricele ei. Doar la asta se putea gândi pentru a-și inhiba pornirea de a-și plimba degetele pe spatele lui.

— Ce-i asta?

Vocea lui părea alarmată când zgomotul apei încetă.

— Ce să fie?

— Dă-te înapoi, îi spuse autoritar, întorcându-și capul spre ea. Ieși din baie.

Ea deschise gura să întrebe ceva.

— Fugi!

În timp ce ea se supuse și ieși în hol, el trase perdeaua de la duș și scoase din buzunar o lanternă miniaturală. Îndreptă raza către tavan și, din locul pe care îl ocupa la ușa băii, Sophie zări și ea ce văzuse el.

— Ce este acolo?

El urmări cu raza lanternei firele negre care atârnau în spatele cabinei de duș.

— Fire electrice. Neizolate.

Groaza o paralizează. Intrase sub duș cu apa curgând la maximum. Dacă s-ar fi întins după săpun sau șampon ar fi fost electrocutată.

— Ai avut dreptate că a fost cineva aici. Sun la Poliție.

Sean se întoarse în dormitor și își scoase telefonul.

Sophie își puse mâna peste a lui.

El o privi, iar frica și mânia i se citeau pe fiecare cută a feței.

— Sună-l pe Rafe.

Un val de furie îl cuprinse, dar se stăpâni, apoi aprobă din cap.

— Bine. Bănuiesc că n-are rost să te întreb de ce.

Nu-i mai aşteptă răspunsul. Formă numărul lui Rafe și vorbi cu el.

— Este bine, îi zise Sean. Da. Chiar asta am de gând să fac. Stai fără grijă. O să am.

Închise.

— Pune-ți niște haine pe tine. Trebuie să te scot de-aici. Te duc la reședința lui Carlos în noaptea asta.

„Nu în apartamentul lui."

Era șocată de ea însăși. Cum de-i trecuse una ca asta prin minte? Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că a venit aici. Că a sosit exact la momentul potrivit. O scuturară fiorii când se gândi la ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi atins acele fire.

Dar faptul că Sean plănuia s-o ducă la reședința lui Botero și nu la el acasă a lovit-o ca un trăsnet.

N-o voia în preajma fiicei lui. Lângă el.

N-ar fi trebuit să-i pese, își zicea, n-ar trebui să conteze. Își petrecuse cea mai mare parte din viață asigurându-se că nimeni n-avea s-o facă să sufere. Dar, din anumite motive, regretul lui Sean că a dus-o

la el acasă i se înfipse adânc în suflet, pricinuindu-i o suferință de care se ferise ani de zile.

Își ridică bărbia.

— Am Prius-ul lui Rachel. Mă duc la firmă. Avem acolo apartamente.

— Te duc eu.

— Nu. Rămâi aici și așteaptă-l pe Rafe!

Sean strânse din pumni, iar fața i se întunecă.

— De locul crimei se ocupă Montoya. M-a rugat pe mine să am grijă de tine.

— Se pare că toată lumea te împovărează cu sarcina asta azi. Ei bine, îți garantez că nu este nevoie. Nunta Perfectă reprezintă un loc destul de sigur.

— Tu chiar nu-ți dai seama că puteai să fii ucisă în seara asta?

Vocea lui Sean era sugrumată de emoție. Pe fața lui se mai citea mânia și, atunci când a vorbit cu Rafe, Sophie observase că îi tremura mâna.

Tot ce se petrecuse în ultimele două zile i se derulă rapid în minte. Împușcăturile de la livrarea răscumpărării, întâlnirea emoționantă cu fiica lui Sean și experiența devastatoare a nopții de dragoste. Întâlnirea cu presupusul ucigaș al lui Johnson, apoi mașina care o împinsese în parapet.

Acum, pericolul ajunsese în propria ei casă. Cineva a încercat s-o omoare. Începu să tremure.

— Ba da, îmi dau seama, mersi, spuse ea rece. O să-mi fie bine la firmă. Nu trebuie să te agiți atâta pentru mine.

— O să te însoțesc, insistă el.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă. Să-mi iau geanta.

Spre surprinderea ei, fața lui Sean se relaxă într-un zâmbet ironic.

— Ar fi indicat să-ți pui și niște haine pe tine.

Fața îi luă foc și încercă să-și acopere sânii cu mâinile.

— Da. Bineînțeles. Chiar acum.

Intră în fugă în dormitor.

*

Fuentes fu surprins s-o vadă pe Sophie ieșind din apartament. Când îl zărise mai devreme pe șeful pazei lui Botero venind, se cufundase în scaun, sperând să nu fie văzut. În caz contrar ar fi fost nevoit să-l omoare și pe el.

Dar acesta, după ce supraveghe parcarea pentru câteva momente, bătu la ușa Sophiei. Fuentes zâmbi. Știa că nimeni n-ar fi făcut legătura între el și firele neizolate din cabina de duș și, cine știe, poate că avea noroc să împuște doi iepuri dintr-o lovitură. Poate că Sophie și iubitul ei vor face duș împreună.

Dar acum Sophie se îndrepta vie și nevătămată către micul Prius, iar șeful pazei lui Botero se ducea spre mașina lui.

Ei bine, existau mai multe căi pentru a rezolva problema blondei curioase. De fapt, nu-i păsa dacă era moartă sau doar speriată de moarte atâta timp cât nu mai era capabilă să-l identifice.

Își luă telefonul și vorbi cu un complice, dându-i indicații și o descriere a mașinii Sophiei. Apoi demară și porni după șeful pazei lui Botero, având grijă să păstreze suficientă distanță încât omul să nu remarce că este urmărit.

Atenție și răbdare. Asta era soluția. Spera ca prietenul lui să se dovedească la fel de atent. Cu puțin noroc, Sophie va dispărea în seara asta. Dar, chiar dacă planul acesta eșua, mai există și ziua de mâine. Sophie se va mai întoarce la apartament pentru vreun duș.

Capitolul VIII

Sean se ținea după Sophie, boscorodind-o în sinea lui pentru că mergea cu viteză. Voia să scape de el? Doar nu intenționa să-i tragă clapa și să se îndrepte spre alt loc, nu spre Nunta Perfectă.

Acceleră, ocolind restul mașinilor până ajunse în spatele ei. Traficul nu era prea aglomerat acum. Mai devreme, către apartamentul lui Sophie, după ce l-a sunat Rachel Brennan, fusese catastrofal.

Se uită la ceasul de la bord. Ora zece. Rachel îl sunase pe la opt și jumătate. Avusese cel puțin timp să se joace cu Michaela și să-i citească o poveste la culcare. Și slavă cerului că exista Rosita. Se plânge ea tot timpul, mereu făcuse asta, chiar și atunci când era doica lui, dar o adora pe Michaela și știa că serviciul lui Sean presupunea ore târzii de întoarcere. Nu se supăra niciodată când trebuia să rămână peste noapte cu fiica lui.

Sophie o luă din nou înainte. Mai erau două ieșiri de pe autostradă până la cea spre Nunta Perfectă. Sean îi văzu conturul frumos al siluetei pe fundalul luminilor șoselei. Era minunată.

De fapt, în seara asta, fără machiaj, cu părul și în pijamalele acelea îmbietoare lipite de trupul gol,

era cea mai sexi, cea mai superbă ființă din câte cunoscuse. Înlăturase masca de persoană sofisticată și părea vulnerabilă și fragilă, așa cum fusese în patul lui.

Contrastul dintre trupul ei ud și tremurător și acel Glock, pe care îl ținea de parcă se născuse cu el mână, îl excitase într-un fel chinuitor.

Enervarea că fusese sunat de Rachel, care-l rugase s-o verifice, și supărarea pe Sophie că s-a întors la ea acasă, deși *știa* că fusese urmărită, totul se preschimbase în dorință chiar din momentul în care ea îi deschisese ușa.

Pe fața ei putuse citi uimire pură, și acei ochi albaștri și mari îl sorbiseră ca de fiecare dată.

O mașină neagră i se băgă în față, separându-l de Sophie și trezindu-l la realitate. Se mută pe banda din stânga, dar mașina i se băgă din nou în față.

— Ce naiba?

Încercă să-i vadă numărul de înmatriculare, dar lumina era stinsă, iar plăcuța era acoperită cu noroi.

În fața lui, Prius-ul gonea la fel de tare.

Sean răsuci volanul și trecu din nou pe prima bandă din dreapta, accelerând.

Mașina neagră veni lângă el, atât de aproape încât era cât pe ce să-l lovească. Privi mașina, dar geamurile erau fumurii. O luă înainte, apăsând la maximum accelerația.

Unde era Sophie? Dintr-o dată, autostrada i se păru prea aglomerată.

Iat-o, cu trei mașini înainte. Un Ford albastru închis mergea în paralel cu ea și, la un moment dat, vira exact către mașina ei.

Sean înjură și se uită în oglinda laterală. Mașina neagră îl ajungea din urmă. Își păstră piciorul apăsat pe pedală, până la podea.

Fordul zgârie lateral Prius-ul.

Inima lui Sean bătea să-i spargă pieptul.

„Haide", își imploră mașina. „Mai repede!" Se apropiase de cele două mașini.

Fordul coti într-o parte, apoi reveni.

Sean tresări îngrozit când Sophie trase Prius-ul pe banda din dreapta, apoi pe banda de avarie.

Sean se aplecă peste volan în timp ce depăși un SUV.

Prius-ul mergea zdruncinându-se pe asfaltul rugos. Văzu luminile de frână aprinse în timp ce Sophie încerca să scape de sedan încetinind.

— Bună mișcare, Sophie.

Dar inutilă. Și Fordul încetinise și continua să înghesuie micul Prius.

Apoi aripa din dreapta a mașinii Sophiei agăță parapetul și se răsuci înspre stânga, în trafic.

Se auziră claxoane și scrâșnete de roți în timp ce mașinile loveau micul automobil. Fordul dispăru accelerând.

Sean privea îngrozit cum micul Prius se răsucea ca un titirez, cu roțile scrâșnind și derapând pe asfalt.

Încetini, apropiindu-se de mașina care se răsucea haotic, sperând să găsească o soluție ca să oprească inevitabila prăbușire.

Timpul parcă se oprise pentru el. Mai târziu, avea să-și amintească o vagă îngrijorare că mașina neagră dispăruse. Dar singurul lucru care conta acum

era că Sophie se afla în Prius-ul scăpat de sub control. Putea fi omorâtă sau rănită grav, iar el n-avea ce altceva să facă decât să privească neputincios cum se produce dezastrul, ca într-un film derulat cu încetinitorul.

Prius-ul se opri în cele din urmă din rotire, cu faţa spre contrasens, şi se izbi într-o parte de parapet, cu un zgomot asurzitor de metal zdrobit.

— Nu!

Lui Sean i se opri respiraţia. Inima nu-i mai bătea.

Apăsă frâna. Maşina i se opri scrâşnind la câţiva metri de caroseria deformată a Prius-ului.

— Oh, nu! Te rog, Dumnezeule, te rog...

Sări de pe scaun şi alergă spre Sophie. Prius-ul se răsucise complet, sfărâmându-şi în întregime partea din dreapta de zidul de metal şi beton al parapetului. De sub capotă ieşea abur.

Se îmbărbătă. Mai văzuse morţi şi răniţi cu alte ocazii. Îngenunchease odată lângă un coleg soldat încercând să-i oprească hemoragia din piept cu mâinile goale. Soldatul nu supravieţuise. Sean rămăsese tot restul zilei plin de sângele băiatului.

Dar dacă Sophie era moartă... dacă trupul ei frumos, acoperit cu cicatrice era strivit...

Sean scutură din cap ca să-şi elibereze ochii de şuvoiul lacrimilor. Inima îi bubuia în piept, ceea ce îl surprinse. Crezuse că s-a oprit.

Singurul lucru pe care îl văzu pe geamul dinspre şofer era airbagul. Îşi şterse ochii cu palmele şi strânse din dinţi, apoi căută şi încercă portiera.

Se deschise.

Respiră adânc și suspină. Scoase din buzunar un briceag și înțepă airbagul.

Pe măsură ce acesta se dezumfla ca un balon, îl împinse într-o parte.

Sophie. Era prăbușită peste centura de siguranță care o ținuse pe scaun. Avea ochii închiși, iar capul îi atârna pe piept.

— Sophie!

Buzele lui se mișcară, dar groaza îi înțepenise mușchii gâtului. Nu reuși să scoată nici un sunet.

— Sophie, zise din nou, sugrumat.

Nimic.

Își duse degetele tremurânde la gâtul ei, verificându-i pulsul, rugându-se să simtă zvâcnetul sângelui pe sub pielea delicată.

Ea gemu.

Sean respiră ușurat. Începu să râdă sacadat, nervos, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Era vie.

— Sophie, spune-mi ceva! Ești rănită?

Îi cercetă corpul, dând la o parte restul airbagului, căutând urme de sânge. Nu părea rănită la picioare.

Îi ridică bărbia și văzu un semn imens pe sprânceana stângă. Pleoapele ei se mișcară și își înălță privirea către el, cu ochii larg deschiși.

— Sean, am ieșit de pe șosea, șopti ea. Mă dor mâinile.

— Sophie, poți să te ții dacă îți scot centura de siguranță?

Ea nu-și dezlipi ochii de el.

— Nu știu. Sângerez?

El îi sprijini capul, observând că părul îi era încă ud.

— Nu cred, dar o să vedem. Unde te doare?

Ea se încruntă, închizând ochii.

— Capul. Mâna. Totul.

Sean se aplecă și îi desfăcu centura.

— Hai să te scoatem de aici.

O mașină se oprise în spatele lor. Sean se încordă, și își duse mâna la spate, apucând strâns patul pistolului.

Omul veni alergând.

— Sunteți bine? Aveți nevoie de ajutor?

— Cred că suntem bine, răspunse Sean, relaxându-și mâna. Puteți suna la 911?

— Bineînțeles.

Omul se uită în interiorul Prius-ului.

— Mai este cineva înăuntru?

Sean scutură din cap.

— Cred că are răni minore, dar spuneți-le totuși să trimită și o ambulanță.

— Nici o problemă, amice, zise omul punând mâna pe telefonul său mobil.

Sean observă că și alte mașini începeau și opreau, dar se bază pe faptul că bunul samaritean îi va informa că accidentul nu era foarte grav.

Când se întoarse la Sophie, ea începuse deja să se miște ușor.

— Stai, îi zise. Lasă-mă să te ajut.

— Nu, sunt bine.

Vru să-și ridice mâna dreaptă, dar scoase un strigăt ascuțit și înlemni. Fața i se goli de sânge.

— Ce este?

— M... mâna..., gemu ea.

Sean îi privi mâna. Avea o umflătură ciudată care devenea vineție. O atinse blând cu un deget, dar ea țipă din nou așa că Sean renunță.

— Cred că este ruptă.

Ea aprobă încet din cap, cu buzele strânse, palidă.

— Mi-e rău.

— Lasă-te pe spate. O să vină imediat o ambulanță.

Chiar în timp ce-i spunea asta, se auziră sirenele în depărtare.

— Imediat.

Sophie își rezemă ascultătoare capul pe tetieră.

— Ce s-a întâmplat?

— Exact ce mă așteptam. O mașină te-a scos de pe șosea.

Sophie întredeschise ușor un ochi.

— Mă crezi sau nu, dar știu asta. Când aripa a lovit parapetul, s-a deschis airbagul. Cred că m-a izbit destul de tare, pentru că ăsta este ultimul lucru de care îmi aduc aminte.

— Te-ai rotit de vreo patru ori înainte să nimerești în parapet.

— Nu-i de mirare că mă simt ametită.

Sean îi dădu părul de pe față, cu grijă, să nu-i atingă vânătaia întunecată de la sprânceană.

— Te simți ametită pentru că airbagul ți-a învinețit un ochi.

Sophie deschise ochii și își duse încet mâna la frunte. Se lăsă pe spate.

— Trebuie să ies de aici.

Încercă să se ridice, dar Sean o opri punându-i mâna pe umăr.

— Stai. A sosit ambulanța.

În același moment, ambulanța opri în fața Prius-ului și un om îmbrăcat în alb coborî în grabă cu o trusă de prim ajutor.

— Avem un rănit aici?

Sean strânse umărul Sophiei și se dădu din calea lui. O mașină a poliției venea către ei, așa că Sean își scoase repede telefonul și-l sună pe Montoya.

— N-am timp să vorbesc, spuse imediat ce Montoya răspunse. Cineva a scos-o pe Sophie de pe șosea. Este rănită ușor și în stare de șoc. Au sosit și polițiștii.

Spre binele lui, Montoya nu pierdu vremea cu vorbe fără rost.

— Poți să-i faci să creadă că a fost un accident?

— Cu o singură condiție.

— Zău?

— Să-mi spui ce se întâmplă.

— Uite ce e, Majors...

Un ofițer între două vârste se apropie de Sean. Chiar dacă luminile șoselei erau puternice, ofițerul își ținea laterna aprinsă la nivelul umerilor.

— Trebuie să închid. A venit poliția.

Sean puse capăt convorbirii.

— Ce s-a întâmplat aici? Șoferul este în regulă?

Sean o privi pe Sophie, pe care medicul o ajuta să iasă din mașină. Își ținea mâna dreaptă pe piept și se clătina încercând să stea în picioare. Medicul de la ambulanță o sprijinea de mâna stângă. Ea își

găsi echilibrul în cele din urmă și cei doi se îndreptară către ușile deschise ale ambulanței.

Telefonul lui mobil, pe care îl ținea încă în mână, sună. Îl deschise și se uită să vadă cine îl caută. Era Montoya. Nu răspunse.

Ofițerul îndreptă lumina lanternei către fața lui Sean.

— Domnule, v-am întrebat ce s-a întâmplat.

Sean era conștient că ceea ce avea să facă el în următoarele câteva secunde o să-i afecteze planurile lui Rachel Brennan. Fără îndoială că lucra mână în mână cu șeful Poliției. Sean nu uitase cuvintele lui.

„Aveți încredere în noi. Sunt niște probleme foarte sensibile... Nu avem încotro: trebuie să păstrăm discreția."

Respiră adânc și întâlni privirea nerăbdătoare a polițistului.

— O urmam pe doamna Brooks în mașina mea când a acroșat-o un Ford negru. Ea a pierdut controlul. Cealaltă mașină nici măcar n-a încetinit. Poate că șoferul nici nu a observat că a agățat-o.

Sean înghiți gustul amar al minciunii.

— A fost un accident.

*

— Mai ai nevoie de ceva?

Sean stătea în ușa unuia dintre apartamentele pentru oaspeți din vila lui Carlos Botero, încercând să se țină tare și să nu cedeze din cauza stării Sophiei. Părea atât de mică și de vulnerabilă îmbrăcată cu

unul dintre tricourile lui albe care abia îi ajungeau până la jumătatea coapsei!

Era în picioarele goale, iar un bandaj îi acoperea încheietura mâinii drepte. Vânătaia de la ochi căpătase o culoare albastru închis.

Ea scutură din cap.

— Al cui este tricoul?

— Al meu. Țin aici haine de schimb în caz că trebuie să rămân peste noapte.

Își privi ceasul. În ultimele două ore dăduse o declarație la poliție care conținea atâtea minciuni și omisiuni că era bun de închisoare.

O sunase pe Rosita să vadă ce face Michaela, îl informase pe Montoya cu privire la încercarea bine pusă la punct de a o ucide pe Sophie, pe care o luase de la Urgență și o adusese la reședința lui Carlos, în ciuda protestelor ei.

Era obosit. Avea nevoie de somn. Și ea la fel.

— Rămâi aici peste noapte?

— Nu.

— Mă lași singură la Botero? Măcar el știe că mă aflu aici? Știe cineva?

— Nu-l deranjez pe domnul Botero cu probleme mărunte. Infirmierul lui și echipa de pază știu că ești aici. O să fii în siguranță și cineva o să aibă grijă de tine.

— Probleme mărunte! Înțeleg.

Sean tresări. Nu intenționase să spună asta.

— Domnul Botero este foarte bolnav. Așteaptă vești despre fiica lui. Nu vreau să știe că și alți oameni au devenit ținte...

Sophie își duse mâna stângă la frunte.

— Cred că este mai bine să mă întind puțin.

Sean ajunse la ea din două salturi și îi înconjură cu brațul talia.

— Nu ți-au dat calmante la Urgență?

— Doar o injecție. Mi-e rău.

Corpul îi tremura, iar pielea ei era rece.

— Probabil vreo formă de codeină sau morfină. Când ai mâncat ultima oară?

Ea nu răspunse imediat.

— Cred că la prânz.

— Atunci nu-i de mirare că nu te poți ține pe picioare.

Cu mâna rămasă liberă, Sean dădu la o parte cuvertura patului imens. Nu-i spusese că acesta era apartamentul pe care el obișnuia să-l folosească când înnopta aici. Asta nu se întâmplase de prea multe ori? Iar ultima oară fusese în ziua răpirii Sonyei.

O ajută să se așeze, apoi o supraveghe când se culcă și își întinse picioarele lungi, subțiri. I le acoperi, fără tragere de inimă.

Ea gemu și își închise ochii.

Sean ridică telefonul.

— Ce vrei să mănânci?

— Nimic. Nu-mi vine să mănânc.

Vocea somnoroasă a bucătăresei se auzi în receptor.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar poți să pregătești o farfurie cu brânză și biscuiți și o cană cu ceai de plante și să le aduci în camera mea? Mulțumesc. Sophie, trebuie să-ți pun câteva întrebări până

sosește bucătăreasa. Poliția te-a interogat pe șosea. Ce le-ai spus?

— Că a fost un accident. Nimic altceva.

— Ai menționat Fordul albastru?

— M-a întrebat polițistul despre el, așa că am susținut că m-a acroșat. Asta-i tot.

— Bine. Asta am declarat și eu. Acum... — se așează pe marginea patului, cu fața la ea — i-ai zărit numărul? I-ai văzut fața? Ai observat ceva?

Îl întrerupse soneria telefonului mobil. Era Montoya.

— Da, Montoya.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Cum e Sophie? Cum v-ați descurcat cu poliția?

— Sophie este bine. Are o încheietură luxată serios, dar nu ruptă, așa cum crezusem eu, și o vânătaie urâtă pe frunte. Și un ochi vânăt. Tocmai ne-am întors de la Urgență.

— Unde sunteți?

— La reședința lui Carlos. O să stea aici peste noapte.

— Dar cu poliția cum a rămas?

— Ei cred că șoferul vinovat a fugit de la locul accidentului. Că mașina a agățat-o pe Sophie și a mers mai departe.

— Dă-mi-o să vorbesc cu ea!

Sean privi fața palidă și umbrele din jurul ochilor Sophiei.

— E destul de amețită. I-au dat niște calmante.

— Atunci spune-i să mă sune dimineață. Și, Majors...

— Mda.

— Vezi să fie în siguranță.

— Nu-ți face griji. E primul lucru pe lista mea de priorități.

— Apropo de priorități, au mai dat vreun semn răpitorii?

— Nu și chestia asta nu-mi miroase a bine. A trecut prea mult timp.

Un ciocănit discret în ușă anunță sosirea bucătăresei. Femeia intră și puse tava la picioarele patului.

Sean îi mulțumi din cap, iar ea se retrase.

— Doar nu crezi că Botero a aflat ceva și nu ți-a spus, nu-i așa?

— Imposibil. Javier, infirmierul lui, stă cu el douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. În plus, Carlos nu are telefon mobil. Mi se face legătura cu orice apel către această casă. Oamenii mei au instrucțiuni precise cum să procedeze dacă sună răpitorii. Ai încredere în mine. Nu s-a aflat absolut nimic.

Montoya rămase tăcut câteva secunde.

— Atunci ce crezi că înseamnă asta?

Sean observă îngrijorarea din vocea lui Montoya. Aceeași îngrijorare care îl chinuise și pe el de-a lungul întregii zile. De ce nu sunau răpitorii? Se ruga, de dragul șefului său, ca Sonya să mai fie în viață.

— Tare aș vrea să știu.

Trase mai aproape tava și turnă în cană ceai aromat și fierbinte pentru Sophie, care îl luă recunoscătoare, înconjurând cu degetele mâinii stângi cana fierbinte.

— Hai să ne vedem mâine să discutăm strategia pe care s-o aplicăm în continuare.

Sean se încruntă.

— Hai să ne vedem mâine ca să discutăm despre cine este cu adevărat Rachel Brennan și pentru cine lucrați voi, de fapt.

Sophie îi trimise o privire lungă în timp ce întinse după un biscuit mâna bandajată.

Râsul disprețuitor al lui Montoya se auzi în telefon.

— O să vorbesc cu Rachel despre asta, dar ea nu reacționează prea bine la amenințări.

— Nu este o amenințare. Credeam că avem o înțelegere.

— Tu ți-ai spus condiția. Eu n-am zis niciodată nimic.

— Las-o baltă, Montoya! Doar suntem în aceeași barcă.

— Vorbim mâine.

Când Sean termină de vorbit, Sophie ajunsese la al doilea biscuit.

— Te duci acasă? îl întrebă.

— Da. Fata mea se așteaptă să mă vadă când se trezește dimineața.

— Michaela..., zâmbi Sophie. E atât de norocoasă că ești tatăl ei.

— Eu sunt norocos pentru că o am, spuse el, simțind tristețea din vocea ei și imaginându-și cicatricele de pe spate și picioare.

Îl cuprinse iar mânia. Dacă s-ar fi putut întoarce în timp l-ar fi învățat minte pe ticălosul care i-a produs Sophiei atâta suferință.

— Are ochii tăi și bărbia ta hotărâtă.

De data asta îl străbătu un alt fel de furie.

— Mda. Păi, asta nu-i prea sigur.

Luă cuvertura și o așeză încet peste formele zvelte ale Sophiei.

— Trebuie să te odihnești.

— Nu vrei să vorbești cu mine despre ea.

Vocea Sophiei era ezitantă, ca a unui om ce moțăie.

Când îi căută privirea, Sean observă că ochii ei erau deja închiși.

— Îmi pare rău, Sean. Ar fi trebuit să-mi continui drumul. N-ar fi trebuit să vin la tine acasă. N-am vrut să-ți violez intimitatea.

Întredeschise ochii ei și un mic zâmbet îi lumină fața.

— Dar n-aș da nici toată lumea pentru șansa de a o fi întâlnit pe Michaela. Este atât de frumoasă. Cum ar putea cineva s-o părăsească? Cel puțin știe că tu vei fi mereu lângă ea.

Sean studie fața Sophiei. Avea o expresie blândă, umbrită de singurătate și tristețe.

— Cum de-a putut cineva să te părăsească pe tine?

Îi scăpase fără să vrea. Dar el, chiar dacă mintea îi trimitea semnale de alarmă, se aplecă și îi sărută ușor fruntea vânătă.

Ea își întoarse capul, iar lui îi era imposibil să-i ignore buzele voluptuoase, pline. Își coborî gura pe tâmpla ei, pe obraz, pe bărbie, până când îi găsi buzele.

Respirația lui Sophie deveni sacadată când buzele lor se întâlniră. Sean înțelese că săruturile lui o excitau și asta îl făcu să se excite și el încordat, pulsând.

Îi atinse gâtul și maxilarul adâncindu-și sărutul, gustându-i buzele, despărțindu-le ca să-și strecoare limba înăuntru. Ea gemu și își deschise gura, acceptându-i pătrunderea intimă.

O dorea disperat, total. Mintea lui era învăluită de pasiune. Erecția îi pulsa dureros în strânsoarea blugilor.

Își duse mâna în jos către sâni, îi simți întăriți sub materialul subțire al tricoului. Îi atinse și îi strânse fiecare sfârc și se simți răsplătit când spatele ei se arcui, împingând sânii în mâna lui.

O îmbrățișă, în timp ce-i prinse gura într-un sărut adânc, copleșitor, apoi își plimbă limba de-a lungul gâtului ei. Își coborî capul pentru a găsi vârful dur al unuia dintre sâni. Îl linse și își strecură o mână până la marginea de jos a tricoului. Ea își plimbă mâna pe spatele lui, îl zgârie cu plasticul aspru al bandajului.

Sean încremeni. Ce naiba îl apucase? Își închipuia că poate face dragoste cu ea în locuința lui Carlos, în timp ce fiica lui dormea liniștită convinsă că tatăl ei este acasă? Crezuse, oare, că Sophie se schimbase doar pentru că fusese rănită? Tot nu putea avea încredere în ea — nici profesional, nici personal.

Dacă era exact ca fosta lui soție...

Sophie își deschise ochii cu gene lungi și îl privi îndurerată.

— Sean..., șopti.

El se ridică, dorindu-și să se poată preface că nu s-a întâmplat nimic. Dorindu-și să se poată întoarce în timp cu două minute și să reziste în fața frumuseții ei vulnerabile.

— Presupun că ți-ai făcut plinul de aventură pe ziua de azi, spuse el glacial în timp ce-și privea ceasul. Eu mă duc acasă. Dacă ai nevoie de ceva în cursul nopții, apasă tastele „steluță" și „patru" pe telefon! O să-ți răspundă paznicul de noapte. El îl poate chema pe Javier, infirmierul.

Se întoarse către ușă.

— Sean?

Vocea ei avea același timbru seducător care îl impresionase de fiecare dată.

— Mda?

— Mulțumesc. Îți sunt recunoscătoare că m-ai însoțit.

O privi.

— Chiar dacă ai încercat să scapi de mine în trafic?

Ea roși.

— Poate că într-o zi îmi vei fi suficient de recunoscătoare ca să-mi spui adevărul.

Ea se strădui din greu să nu reacționeze.

— Adevărul?

— Cine ești și ce organizație lucrează sub acoperirea firmei Nunta Perfectă.

Plecă, satisfăcut de expresia de uimire vinovată de pe chipul ei.

Capitolul IX

În dimineața următoare, Sophie se trezi când auzi deschizându-se ușa dormitorului ei. Se întinse automat către noptiera în care își ținea pistolul, dar durerea ascuțită din încheietură o opri.

Nu era în apartamentul ei. Sean o adusese în casa lui Carlos Botero.

— Mă scuzați, doamnă, dar domnul Majors a lăsat vorbă să fiți trezită la ora nouă. Bucătăreasa v-a trimis micul dejun.

Sophie căscă în timp ce camerista puse o tavă mare pe partea nedesfăcută a patului. Aromele combinate de cafea, cornuri și șuncă proaspăt preparate o îmbiau, ajutând-o să se trezească. Privi spre capătul patului. Cealaltă tavă fusese luată.

— Mi-a mai spus să vă găsesc și ceva de îmbrăcat.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— Domnul Majors a zis să le curățăm. V-am spălat lenjeria de corp. Este aici, cu rochia. Domnul Majors a spus să vă caut una lungă.

Camerista ridică o rochie largă, mătăsoasă, de un blând albastru pal.

O rochie lungă. Inima îi era plină de recunoștință. Știuse că o să vrea ceva care să-i acopere picioarele.

— Mulțumesc. Este o rochie foarte frumoasă.

— A fost... este... a domnișoarei Sonya.

Sophie se uită la tânăra cameristă. Referirea la Sonya fusese doar o gafă? Sau ceva mult mai sinistru?

Ochii fetei se umplură cu lacrimi:

— Scuzați-mă, doamnă.

Îi tremura buza de jos.

— Îți faci griji pentru Sonya?

— Da, doamnă. Întotdeauna a fost foarte bună cu mine. Cu toți. Sper..., dar nu mai putu să continue.

Sophie nu credea că joacă teatru. Tânăra cameristă chiar se temea că Sonya putea fi deja moartă.

— Cum te cheamă?

— Amelia, doamnă.

— Amelia, domnul Majors și oamenii pentru care lucrez eu fac totul pentru a o aduce pe Sonya înapoi nevătămată. Dacă auzi sau vezi ceva care ne-ar putea ajuta să-i spui domnului Majors, da?

— Da. Bine. Mulțumesc, doamnă.

După ce camerista plecă, Sophie se îmbrăcă atât cât putu de repede, având în vedere bandajul de la mână.

Rochia îi era puțin largă la piept, dar altfel i se potrivea, deși abia dacă îi depășea genunchii. Cu siguranță că Sonyei îi venea cel puțin până la jumătatea pulpei sau chiar mai jos.

Cu gândul la niște ciorapi, își strecură picioarele în sandalele negre cu tocuri medii pe care le purtase în noaptea precedentă.

Se așeză pe pat, își turnă o cană de cafea și unse cu unt un corn. Își dădu seama că îi este foarte foame. După ce termină cornul din câteva înghițituri, turnă cu greutate încă o cană de cafea cu mâna stângă și se duse la fereastră, admirând pajiștile întreținute impecabil.

Aceasta era reședința lui Carlos Botero. Se gândi la bătrânul bolnav și copleșit de frică pentru viața fiicei lui. Se gândi la toți oamenii care lucrează pentru a o găsi pe Sonya.

Dacă ea, Sophie, ar fi fost răpită, nimeni nu i-ar fi plătit răscumpărarea. Nimeni n-ar aștepta tremurând, plin de speranță, să afle dacă mai este sau nu în viață.

— Gata, își șopti. Aluneci în melodramă. Doar știi că nu ești făcută pentru viața de familie.

Mintea îi oferi o imagine cu Sean și fiica lui, râzând împreună.

Zâmbi, dar ochii i se umplură cu lacrimi.

Un ciocănit în ușă o făcu să tresară speriată. Se întoarse și puse cana pe masa de lângă fereastră în timp ce ușa se deschise.

Era Sean. Îmbrăcat într-un costum ușor de vară, albastru, arăta ca un tânăr om de afaceri.

Sprâncenele lui se ridicară a surpriză când o văzu.

— Uau! Arăți... diferit.

— Mersi. Este noul meu stil — fără machiaj, cu rochie împrumutată și încălțăminte neasortată.

El o privi până când ea se întoarse jenată într-o parte.

— Ei bine, merge. Îmi place culoarea.

— Serios? întrebă ea uitându-se spre rochie. De obicei nu port albastru.

— Îți.... Îți scoate în evidență culoarea ochilor.

Brusc jenată, Sophie își încrucișă brațele.

— Voiam să cer un pulover.

— Un pulover? De ce?

— N-am mâneci.

Își frecă brațele, cu fața înroșindu-i-se de rușine.

— A, da, spuse Sean în timp ce în ochi i se putea citi că înțelesese. Ia să văd.

Veni în spatele ei și o așeză astfel încât soarele să i lumineze mâna dreaptă. Sophie stătea nemișcată în timp ce el își trecu ușor un deget de-a lungul răscroielii rochiei. Îi examină umărul dezgolit, atingându-l din loc în loc. Apoi o întoarse, aducându-i în lumina soarelui brațul stâng și făcu același lucru.

Când atinse cicatricea mare făcută de cataramă, pielea i se înfioră.

— Este singura vizibilă, murmură el, mângâind cu vârful degetului mica protuberanță.

Întregul corp al Sophiei se încordă când își aminti de senzația trupului lui apăsând-o și a buzelor atingând cicatricea.

— Mie mi se pare chiar frumoasă. Dar putem pune un plasture pe ea sau le-ai putea spune oamenilor că ai fost lovită cu un băț la școală.

Sophie strânse din buze și clipi rapid pentru a opri lacrimile care amenințau să-i umple ochii. Nimeni nu se mai purtase atât de gentil cu ea. Nu permisese nimănui să se apropie de ea într-atât.

Și nu știa ce să mai creadă. A fost o greșeală să-l lase să facă dragoste cu ea, să-l lase în ea.

„Nu sunt făcută pentru viața de familie." Se desprinse din strânsoarea lui.

— Mersi, zise repede. Povestea cu bățul ar trebui să țină.

Sean își coborî brațele fără să încerce s-o mai rețină. Dacă Sophie nu s-ar fi mișcat, s-ar fi aplecat și i-ar fi sărutat umărul. Nu-i venea să creadă cât îi era de greu să-și țină mâinile departe de ea. Aproape la fel de greu pe cât îi era să nu renunțe la părerea că ea semăna prea mult cu fosta lui soție.

— Ești gata de plecare? o întrebă.

— Mergem la Nunta Perfectă? Nu vreau să pierd nimic. A descoperit Rafe ceva în apartamentul meu? Au găsit ceva probe pe Prius?

El își ridică mâinile.

— Hei! Să le luăm pe rând. Da, mergem la Nunta Perfectă. Și eu vreau să fiu pus la curent cu tot ce s-a mai întâmplat. Ești pregătită?

Îi sună telefonul. Se uită la număr. Era Kenner, agentul lui de pază.

— Ce e, Kenner?

— Răpitorii sunt pe fir, domnule.

— Unde e Carlos?

— În birou.

— Vin și eu. Dă-mi legătura.

Se răsuci brusc și ieși în fugă pe ușă, coborî în hol și se îndreptă către birou. În urma lui tocurile ei răsunau pe marmura italiană.

Se auzi un bâzâit pe fir, apoi vocea lui Carlos.

— Te implor, spune-mi că fata mea este în viață.

— Taci și ascultă, moșule, sau n-o mai vezi niciodată!

Sean se năpusti în birou și flutură o mână către Carlos, indicându-i să se oprească din vorbit.

— Aici este Sean Majors, șef de pază al domnului Botero. Domnul Botero este prea bolnav ca să poată discuta cu voi.

— Ce dracu'? Doar adineaori am vorbit cu el.

Sean mimă cuvântul „tușiți" către Carlos, apoi întâlni privirea lui Javier. Acesta făcu semn că a înțeles și se aplecă la urechea lui Carlos șoptindu-i ceva.

Carlos începu să tușească.

— Va trebui să vorbiți cu mine.

Sean aștepta. Oare, răpitorii erau suficient de nerăbdători încât să negocieze, mai degrabă cu el decât cu Botero?

Cu coada ochiului o zări pe Sophie mergând către birou și întrebându-l ceva pe Carlos. Bătrânul își ridică privirea către ea pentru o clipă, apoi dădu din cap. Ea îi luă receptorul și-l duse la ureche.

Sean se încruntă.

— Ar fi cazul ca Botero să se facă bine mai repede, spuse vocea în telefon. Pentru că, dacă nu ne dă personal banii de data asta, o să-i trimitem acasă fata lui drăguță într-o cutie sau în două, sau în trei. Bărbatul începu să râdă.

— O să fie acolo. Când? Peste două ore începând de-acum?

— Oh, nu. Nu, nu, nu. S-au schimbat planurile. Vă mai sun eu. Între timp treceți la treabă pentru că și

prețul s-a schimbat. S-a dublat. De data asta vrem patru milioane.

Sean se strâmbă, cu pulsul accelerându-i-se.

— Stai. Trebuie să ne lași ceva timp ca să strângem banii.

— Ar fi trebuit să vă gândiți deja la asta, domnule șef de pază. Ar fi trebuit să vă așteptați că o să urce prețul din moment ce nu ne-ați respectat instrucțiunile ultima dată.

Sean întâlni privirea Sophiei.

— Cum adică nu le-am respectat? Doar am fost acolo la timp. Am lăsat banii la locul stabilit. Nici măcar nu i-ați luat.

— Am fost prea ocupat să număr trăgătorii cu care m-ați înconjurat. Când spunem singuri, domnule Majors, înseamnă singuri.

— Înțeleg.

— Și puteți înțelegeți și că sunt un om care se ține de cuvânt? V-am promis că Botero o să-și aibă fata înapoi, poate vie, poate moartă. Ar vrea cumva vreo bucățică din ea ca dovadă a sincerității mele? Un deget, de exemplu?

Vorbitorul râse din nou.

— Nu! răspunse Sean inspirând adânc. Nu va fi nevoie. Vă voi respecta întocmai instrucțiunile. Când o să ne mai contactați?

— Când o să vreau. La revedere, domnule Sean Majors, șef de pază.

Sean își ținea respirația, dar nu se mai auzi nimic.

— Au închis, spuse Sophie, lăsând receptorul pe biroul lui Carlos. Chiar crezi că...

— Javier, o întrerupse Sean înainte ca ea să dea glas sugestiei sinistre pe care o formulaseră răpitorii.

Îi trimise o privire mustrătoare în timp ce-și băgă telefonul mobil în buzunar.

— Trebuie să fim pregătiți în caz că domnul Botero va fi nevoit să iasă în această după-amiază.

Se lăsă pe vine în fața lui Carlos.

— Domnule, credeți că puteți să mergeți să le dați răscumpărarea? Azi sau mâine. Nu mi-au zis exact când.

— Fac orice. Fac orice pentru scumpa mea Sonya, spuse el, iar mâinile lui se încleștară pe mânerele scaunului cu rotile. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă Sonya m-ar fi ascultat. Unde o fi ticălosul ăla de DeLeon? Este numai vina lui. Ar trebui să le servesc răpitorilor capul lui pe tavă.

Carlos începu să tușească. Sean îi făcu semn cu capul lui Javier, care se apucă să pregătească un sedativ.

— Fac tot ce-mi stă în putere ca s-o găsesc pe Sonya. Imediat ce primim vești de la răpitori, o să fim gata. Facem orice ne-ar cere și nu vom chema poliția.

Carlos îl aprobă din cap.

Sean se ridică și îi făcu semn Sophiei să-l urmeze afară din cameră. Îl enervase la culme faptul că ea ascultase convorbirea cu răpitorii. Dar îl enerva și mai mult motivul pentru care se simțea iritat.

Înlăuntrul lui se dădea o bătălie cumplită. Voia să creadă că ea era exact ca fosta lui soție. O dependentă de senzații tari. În felul acesta i-ar fi ușor să

rupă vraja ce-l ținea legat de ea. Sau cât de cât ușor. Ar fi trebuit, de asemenea, să-și înăbușe dorința de a o proteja și de a-i fi scut împotriva pericolelor.

Pe de altă parte, voia să creadă că era diferită. Că declarația ei cum că-i place pericolul era doar praf în ochi pentru a-i ascunde adevăratele intenții. Că tristețea din ochii ei era reală.

Ori căuta senzații tari, ori îl mințea. Nici o variantă nu-i convenea. Și atunci, de ce nu se putea abține să se gândească la ea?

— Sean, stai!

Privi în sus și o văzu grăbindu-se pe treptele de la intrare ca să-l prindă din urmă. Cu rochia albastru pal și datorită părului ei blond arăta de parcă tocmai coborâse dintr-o acuarelă.

El continuă să meargă de-a lungul foaierului imens și ieși afară, la mașină, aproape automat.

„La naiba!" Era numai vina ei. Îl distrăgea. Prezența ei interfera cu capacitatea lui de a-și face treaba. Ar trebui să-i stea mintea la răpitori și să încerce să găsească o modalitate de a fi cu un pas înaintea lor, nu să-și piardă timpul plimbând-o pe Sophie prin tot orașul.

Se urcă în mașina lui și o porni. Sophie se îndreptă spre portiera din dreapta și apucă mânerul portierei. Era blocată.

Sean o deblocă, indispus.

Ea se urcă.

Nici unul nu scoase vreun cuvânt în timp ce Sean trecu pe lângă ghereta paznicului și o luă spre autostradă. Își scoase telefonul.

Sophie îi privi mâna în timp ce el formă numărul și își duse telefonul la ureche.

— Winstead, avem probleme. Mda. Ne mai trebuie două milioane.

Se încruntă pe măsură ce asculta.

— Știu. Dar descurcă-te cumva. Pot să sune în orice moment. De două ori mai greu. Știu. Doar fă rost de ei! Orice valoare. Sună-mă când termini!

Închise telefonul și se uită la Sophie.

— Contabilul lui Botero, spuse fără să fie nevoie.

Dar comentariul lui rupse tăcerea dintre ei și stabilise o legătură. Sophie se întoarse puțin spre el.

— Îți mulțumesc că te-ai gândit la hainele mele.

El dădu indiferent din umeri.

— Vorbesc serios. A fost foarte drăguț din partea ta. Rochia lungă, vreau să spun. Doar ai atâtea pe cap și s-au întâmplat atâtea în ultimele douăzeci și patru de ore. Moartea lui Johnson, două atacuri pe autostradă, apartamentul meu cu capcane. Of, Doamne! spuse simțind stomacul că i se face ghem.

— N-am realizat că... de când a murit Johnson eu am devenit o nouă țintă.

— Eh, în sfârșit ți-ai dat și tu seama! Cel puțin ți se îndeplinește dorința. Oricine *altcineva* în locul tău și ar fi făcut deja plinul de aventură până acum.

Tonul lui ironic îi răni sensibilitatea. Ar fi vrut să-l scuture, să-l sărute, să-i înconjoare gâtul cu brațele și să-i jure că nimic din toate astea nu erau adevărate. Dar asta nu i-ar fi schimbat părerea despre ea.

Și, oricum, ar fi fost o minciună.

Așa că se sprijini la loc de spătar și scoase un mic chicotit.

— Aseară am avut parte din plin de amândouă. Dar de ce? De ce am devenit eu ținta?

Ochii lui albaștri îi trimiseră o privire neîncrezătoare.

— Pentru că ai mers în același lift cu omul care l-a ucis pe Johnson? Tu ești singura care îl cunoaște.

— Păi, tocmai, că nu așa stau lucrurile. Eu chiar *nu știu* cine este. Nu știu nimic. Purta o mască pe față.

— Dar l-ai urmărit. El a văzut că îl suspectezi de ceva. Așa că s-a hotărât să te reducă la tăcere.

Sophie dădu din cap, cu gâtul sugrumat de rezonanța cuvântului „tăcere". Înghiți în sec.

— Dar nu înțeleg de ce. Dacă ar sta ascuns, probabil că n-ar fi niciodată prins.

— Bănuiesc că nu-și permite să stea ascuns. Aș zice că este un personaj important în povestea cu răscumpărarea.

— Crezi că Sonya se află la el?

Sean negă din cap.

— Nu, dar presupun că el știe unde este ținută.

— Sean, mă îndoiesc de faptul că aș putea să-l identific, chiar dacă am sta față în față.

— Ai spus că avea o cicatrice.

— Pe sprânceană. Semăna cu un semn rămas de pe urma unei bătăi. Părea veche.

— Poftim: un indiciu pentru identificare. Le-ai pomenit de asta lui Montoya și polițiștilor, nu-i așa?

Sean intră în parcarea firmei Nunta Perfectă și opri motorul.

— Bineînțeles. De fapt, chiar mă întrebam de ce nu m-au chemat pentru o identificare de suspecți.

— Bună întrebare!

Ieși din mașină, o ocoli și îi deschise portiera.

Ea își trase rochia Sonyei în jos, peste genunchii dezgoliți, și ieși.

Mâna lui Sean rămase pe talia ei până când au intrat pe ușă. Era caldă, puternică, protectoare.

Ce ironie că în ultimele douăzeci și patru de ore viața îi fusese în pericol de trei ori, dar în aceleași douăzeci și patru de ore cu Sean alături s-a simțit cel mai în siguranță. Avea încredere în el — știa că și ar pune în pericol propria lui viață pentru a o salva pe a ei.

Ce păcat că nu avea să dureze. Când toată povestea aceasta se va termina, Sean se va întoarce la fetița lui, iar ea în apartamentul ei pustiu.

Sophie Brooks, fată bătrână... Asta era viața ei. Așa trebuia să fie. Chiar dacă exista ceva între ea și Sean, niciodată nu-i va putea spune totul. El oricum nu avea încredere în ea, n-o voia în preajma Michaelei, pentru că era convins că seamănă prea mult cu fosta lui soție.

Un zâmbet acru îi deformă gura. Nici nu știa câtă dreptate are.

Când intră în salonul principal al firmei Nunta Perfectă, Vicki, recepționera, și Julia Garcia, care îi arăta unei cliente o gamă largă de accesorii pentru rochia de mireasă, scoaseră un strigăt de uimire.

— Sophie, ce s-a întâmplat? șopti apoi Vicki.

Julia făcu un pas înainte.

— Cum arăți! Ești bine?

Sophie făcu semn din cap că da.

— Dacă știam că te putem scoate din fustele și ciorapii tăi doar șifonându-ți aripa mașinii, am fi făcut asta de mult.

Julia zâmbi și o îmbrățișă.

Mirată, Sophie o îmbrățișă la rându-i. Încă o premieră. Nimeni n-o mai îmbrățișase în mod spontan până acum.

— Arăți fabulos în albastrul ăsta, spuse Julia în timp ce privirea ei ageră observă bandajul de la mână și coloratia vinetie a frunții. Ești sigură că te simți bine?

Sophie își atinse vânătaia.

— Sunt bine. Am avut o dispută cu un airbag și am pierdut.

Zâmbi ironic către cele două femei.

— Oh, doamna Brennan vă așteaptă, pe tine și pe domnul Majors, zise Vicki. Mi-a spus s-o anunț imediat ce ajungeți aici.

— O să mergem sus chiar acum, spuse Sean grăbind-o pe Sophie către scară. Își ținea în continuare protector mâna pe mijlocul ei.

Sophie privi înapoi către Julia, care îi făcu imediat cu ochiul și mimă că-și face vânt cu evantaiul. Mesajul era clar. „Ce tip bine!"

Sophie îi răspunse cu un zâmbet aprobator și începu să urce treptele.

Ușa biroului lui Rachel Brennan era deschisă, iar ea mărșăluia de colo colo, vorbind la telefonul mobil. Le făcu semn să intre și le arătă masa mare la care stătea Rafe Montoya.

— Dar asta nu este problema mea, spunea Rachel în telefon. Dacă nu puteți organiza o identificare de suspecți, atunci dați-mi măcar o colecție de fotografii. Trebuie să-l identificăm pe acest om care mi-a atacat un angajat.

Întrucât Rachel se pregătea să-și încheie convorbirea, Rafe o privi pe Sophie.

— Ce mai faci? Arăți *fantastic* în rochia asta. Are aceeași culoare cu a ochilor tăi.

— Mulțumesc, Rafe. Dar nu prea se potrivește cu fruntea, nu-i așa?

— Te simți bine? Unde ai fost toată noaptea?

Ochii negri ai lui Rafe se mutară pe Sean.

— La reședința domnului Botero. Am stat acolo peste noapte. Sean s-a gândit că este cel mai sigur loc.

Sophie nu aminti de telefonul răpitorilor. Socoti că era treaba lui Sean să dea această veste.

— Ce a găsit poliția în apartamentul Sophiei? întrebă Sean.

Rafe se lăsă pe spate și scoase din buzunar un carnețel.

— Nici un semn de intrare forțată. Câteva zgârieturi proaspete pe încuietoare ne arată cum a intrat. Este foarte priceput. Ți-a încuiat ușa pe dinafară când a plecat.

— Dar firele?

Vocea lui Sean părea nerăbdătoare.

— Absolut neizolate, răspunse Rafe, întorcându-și privirea către ea. Este o minune că n-ai fost electrocutată.

Sean inspiră adânc și trase o înjurătură.

Sophie își ridică privirea și îi observă în ochi o expresie pe care nu știa cum s-o interpreteze. Părea furios, dar nu din cauza ei. Era palid, ca și cum l-ar fi îngrozit ceva.

Gândindu-se la noaptea precedentă, îi venea greu să realizeze că fusese la doar o fracțiune de secundă depărtare de moarte.

— Abia intrasem la duș când a sunat Sean.

Sean aprobă din cap, cu gura strânsă într-o linie subțire, cu buzele palide.

— Dar amprente? întrebă el.

Rafe dădu din cap că nu.

— Nici o amprentă, decât ale Sophiei... și ale tale.

Fața Sophiei se înroși. „Ce jalnic!" Nu existau alte amprente pentru că nu avea niciodată musafiri. Își frecă locul dureros de pe frunte cu mâna. Toată viața se străduise să nu depindă de nimeni. Și se pare că reușise.

— De fapt, ale tale erau în tot apartamentul.

Vocea lui Rafe suna acuzator:

— În living, în frigider, pe noptiera din dormitor.

Sean își ridică bărbia și îi înfruntă privirea lui Rafe, strângând din dinți.

Sophie aștepta, cu respirația tăiată.

Rachel își termină convorbirea și li se alătură la masă, diminuând tensiunea dintre cei doi bărbați. Le aruncă fiecăruia câte o privire cruntă. În timp ce ei se calmau și își lăsau ochii în pământ, Rachel i se adresă Sophiei:

— Trebuie să te uiți la niște fotografii. Nu știu cât de mult o să ne ajute. Sunt fotografii cu angajații spitalului și se pare că nu le-au actualizat. Așa că unele vor fi cam vechi.

Sophie dădu din cap.

— O să mă străduiesc. Și, *dacă reușesc să-l identific pe acest om*, ce-o să-i faceți? O să-l arestați?

— Nu, se auzi prompt răspunsul lui Sean.

Sophie îl privi lung, la fel ca Rachel și Rafe.

— Bănuiesc că omul pe care l-a văzut Sophie este un personaj important în jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. El a identificat-o și a pus să fie urmărită.

— Crezi că el organizează totul? mormăi Rafe.

— Este logic. S-a urcat în lift la etajul patru purtând o mască chirurgicală imediat după ce Johnson a murit. A scăpat de Sophie, trecând de intrarea cu acces limitat de la camera de gardă. După aceea, Sophie a plecat imediat. Probabil că el a urmărit-o până la mașină. Apoi ori s-a ținut după ea până acasă, ori, mai probabil, a pus pe altcineva s-o facă.

Rachel clătină scurt din cap. Îi captase întreaga atenție.

— Continuă, îl îndemnă ea.

— Nu încape îndoială că se pricepe foarte bine la tot felul de treburi murdare. A reușit să intre cu o seringă în camera lui Johnson și să-l omoare într-o

fracțiune de secundă. A deschis încuietoarea dublă a Sophiei. Apoi, firele electrice...

Rafe se enervă!

— Și atunci de ce nu vrei să-l prindem?

— Ia gândește-te! Dacă este implicat în răpirea Sonyei, iar noi îl arestăm, lucrul ăsta îi va alerta pe oamenii care o țin pe Sonya și ar putea pune în și mai mare pericol viața Sophiei.

Rafe dădu din cap fără să fie convins.

Rachel se întoarse către Sophie:

— Eu zic că e mai bine să stai într-o casă sigură până se termină toate astea.

— Nu, te rog!

Sophie își simți inima bătând cu putere.

— Trebuie să rămân aici. Trebuie să vă ajut.

— Și încă ceva, interveni Sean. Carlos a primit un telefon azi-dimineață.

Tensiunea din atmosferă crescu instantaneu.

— De la răpitori? De ce n-ai spus de la-nceput? Ce au zis? Avem timp?

— N-au vrut să ne spună când... Au precizat c-o să mai sune. Răscumpărarea s-a dublat, e de patru milioane. Au amenințat că-i vor trimite lui Carlos degetul fetei lui ca să-i demonstreze că vorbesc serios. Și vor ca el să le aducă banii personal.

— Și Carlos poate să facă asta? întrebă Rachel. Este încă foarte slăbit, nu-i așa?

Sean se aplecă înainte:

— O va face. Iar eu voi fi acolo cu el.

Rafe își lipi palmele de masă.

— Încă nu știm dacă Sonya se află în țară sau în Cadera. Dacă răpitorii amenință că îi vor tăia degetul și i-l vor trimite lui Botero într-un timp rezonabil, asta ar putea însemna că ea este încă în Statele Unite.

— S-ar putea, îl aprobă Sean, dar s-ar putea la fel de bine să fie o simplă amenințare.

— Eu tot nu înțeleg ce legătură au toate astea cu Sophie. De ce nu putem s-o ținem ascunsă până se termină totul?

Vocea lui Rafe era severă. Sophie îi înțelese nemulțumirea.

Sean îl privi lung pe Rafe, apoi pe Rachel.

— Eu cred că tipul cu mască pe care l-a văzut Sophie este cel care conduce această operațiune. Se teme că ea îl poate identifica.

— Dacă el este șeful, atunci de ce ar risca să-l omoare el însuși pe Johnson? De ce nu l-ar însărcina cu asta pe unul dintre oamenii lui?

Sean enumeră motivele:

— Știm că are o slujbă la spital, pentru că a intrat în zona permisă numai angajaților. Știm că este un tip foarte hotărât — îi place să se ocupe singur de treburile importante. Își lasă subordonații să facă chestii precum urmărirea Sophiei de noaptea trecută. Unul dintre complicii lui îmi distrăgea mie atenția, dar pun pariu pe oricât că tipul care a fost la Sophie era cel care conducea mașina care a scos-o pe ea de pe șosea. Dacă el își dă seama că i-am luat urma, s-ar putea să ne scape din mâini.

Rachel se ridică în picioare.

— În acest caz, ar trebui să-i dăm de înțeles că nu-l avem cu nimic la mână.

— Exact. Dar oricum aș vrea ca Sophie să se uite la fotografii. Am avea un avantaj dacă știm pe cine trebuie să căutăm. I-am putea verifica antecedentele. Și dacă am obține înregistrările lui telefonice, am putea afla cu cine are legături.

— Mă ocup eu de asta.

Privirile lui Sean și Rachel se întâlniră.

— Sigur, am observat că vă ocupați de tot felul de lucruri. Și cum anume o să procedeze, stimată doamnă organizatoare de nunți?

Rafe își împinse scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice, dar Rachel îi făcu semn cu mâna.

— Este o întrebare legitimă, domnule Majors. Din nefericire, nu vă pot răspunde la ea chiar acum. Aveți încredere în mine dacă vă spun că am relații și că mă folosesc de ele? Suntem la fel de hotărâți ca și dumneavoastră s-o aducem înapoi vie și nevătămată pe fiica lui Botero.

Sean era încordat, fierbea de furie și toți mușchii i se încordaseră.

— Nu-mi place chestia asta.

— Îmi dau seama că nu. Dar vă garantez că Rafe vă va ține la curent permanent și în amănunt. Și acum, ce ne facem cu Sophie?

— Rămâne cu mine, rosti, prompt, Sean.

Din nou, toți ochii se ațintiră asupra lui.

— Dacă tot s-au ținut după ea pas cu pas, înseamnă că au motive să-și închipuie...

Se opri percepând un mic geamăt venind dinspre Sophie.

Ea roșise, dar lui nu-i păsa că ei îi era rușine. Scopul lui era s-o țină departe de pericole.

— Au motive întemeiate să-și închipuie că noi doi suntem împreună.

Două perechi de sprâncene se ridicară a uimire în același timp. Ale Sophiei se plecară jenate.

— Trebuie să le întreținem această părere. Repet, dacă se schimbă ceva — dacă Sophie dispare inexplicabil —, or să devină suspicioși.

Rachel își încrucișă brațele.

— Altceva, domnule Majors?

— Se impune să fim atenți la detalii. Dacă nu mă înșel, livrarea va avea loc în seara asta. Și vă garantez că locul ales nu va fi pe undeva prin apropiere.

Capitolul X

În timp ce Sean și Rafe lucrau la un plan de rezervă, Sophie isprăvi niște comenzi pentru invitații și se văzu nevoită să răspundă la întrebările colegilor.

Încerca un sentiment straniu să fie mereu întrebată de oameni cum se simte, dacă are nevoie de ceva. Descoperi că îi place să i se acorde atenție, că îi place sentimentul de a face parte dintr-un grup.

De când se știa, privise mereu lucrurile din afară. Crescută de o familie de hispanici, ea fusese mereu ciudata familiei. Se obișnuise greu cu ideea că e diferită. Primele ei amintiri erau despre faptul că se deosebea de ceilalți copii din cartierul în care locuia.

În cele din urmă, arătând diferit și fiind tratată diferit, a devenit o rebelă și a ajuns până în locul în care se afla acum. Dar asta se putea schimba.

Când Julia și Isabelle o invitară la prânz, Sophie își dădu seama că ele mai făcuseră lucrul acesta și în trecut, dar ea nu le spusese niciodată da. În cele din urmă, colegele ei se lăsaseră păgubașe.

De data aceasta, le zâmbi și acceptă, bucurându-se când le văzu surprinderea.

Prânzul cu ele a fost unul dintre cele mai distractive lucruri pe care le trăise în ultima vreme.

Nici una n-a adus vorba despre caz sau despre rănile ei. Dimpotrivă, au vorbit despre modă, mâncare, yoga, filme — ca fetele.

Când s-au întors la Nunta Perfectă, Sean se plimba furios de colo-colo.

Sophie le mulțumi Juliei și Isabellei pentru invitația la prânz și trecu pe lângă Sean către biroul ei.

El o urmă.

— Unde ai fost?

În ochii lui se citeau semne prevestitoare de furtună.

Sophie se așeză și îl privi.

— Am fost la masă.

El își dădu la o parte poalele sacoului și își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— N-am căzut toți de acord să stai cu mine?

Era euforică după prânzul lipsit de griji și era într-o dispoziție jucăușă. Făcu ochii mari.

— Adică douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de ore și șapte zile din șapte? Cred că n-am fost atentă la partea asta.

El se încruntă:

— Se pare că n-ai fost atentă la partea aia cu viața ta care este în pericol. Mi se pare că încă mai tânjești după marea aventură.

Ea bătu în retragere observând unda de dispreț din ochii lui.

— Îmi pare rău. N-am crezut că prânzul cu alte două...

Se opri. Fusese cât pe ce să spună: „alte două agente de la Confidential".

— Cu alte două persoane ar fi o problemă, termină ea fraza.

Sean își scoase mâinile din buzunare și își îndreptă sacoul.

— Am primit fotografiile. Trebuie să te uiți la ele.

Sophie se ridică.

— Bineînțeles. Unde sunt?

— Sus, în biroul lui Rachel. Abia au fost aduse.

Le cercetă numai câteva minute cu lupa și-l identifică fără greutate pe bărbatul din lift.

— El este. Sunt sigură. Vezi cicatricea? Trece exact prin sprânceana dreaptă.

Sean stătea într-o parte, iar Rachel în cealaltă.

— Ești absolut sigură? întrebă Sean.

Sophie privi din nou fotografia.

— Îi recunosc și privirea.

Se înfioră.

Sean luă fotografiile și le aranjă în teanc, în timp ce Rafe împinse în fața lor un alt dosar.

— Bine, Soph, spuse Rafe. Acum urmează ce e mai greu.

Împrăștie vreo duzină de fotografii, multe dintre ele de dimensiuni mici. Fiecare dintre subiecți avea o cicatrice în partea dreaptă a frunții.

Ea privi lung grămada.

— Cred că vă bateți joc de mine. De unde au apărut toate astea?

Sean îi puse o mână pe umăr.

— Este o identificare de suspecți prin intermediul fotografiilor. Nu ne putem permite să greșim.

Mâna lui se simțea caldă. Și-ar fi dorit să-și sprijine obrazul pe ea; să-i absoarbă puterea și grija. Dar el o strânse ușor de umăr și își retrase mâna.

Ea respiră adânc.

— Deci vreți să spuneți că toți oamenii ăștia mai puțin unul sunt de umplutură, ca într-o identificare obișnuită. Bine. Stați să-mi iau lupa.

Mâna îi tremura în timp ce și-o plimba pe deasupra fiecărei fotografii. Și dacă nu reușea să-l identifice? N-avea rost să-și pună această întrebare; știa răspunsul. Trebuia să facă identificarea corect. Ei contau pe ea să le ofere un punct de plecare.

Cu ajutorul ei, puteau să-i verifice bărbatului actele de identitate, înregistrările telefonice, cumpărăturile recente și călătoriile făcute.

În timp ce Sophie privea imagine după imagine, sună telefonul lui Sean.

— Ce? Când?

Vocea lui trăda îngrijorarea. Se uită la Sophie și Rafe, apoi ieși pe coridor. Erau răpitorii? Ea privi spre ușă.

— O să aflăm în curând, zise Rafe. În momentul ăsta trebuie să te concentrezi asupra fotografiilor.

Până acum, nici unul dintre subiecți nu semăna cu tipul alături de care petrecuse câteva clipe în lift. Cicatricea unuia era prea sus. Părul altuia era prea deschis la culoare. O altă fotografie părea a fi retușată pentru a da impresia unei cicatrici. Apoi îl văzu din nou. Omul cu masca chirurgicală.

— El este, spuse ea punând degetul pe ultima fotografie.

O ridică și o apropie de lupă.

— El este. N-am dubii.

Rafe se aplecă și o sărută pe obraz.

— Bună treabă, Soph. Acum trebuie să întocmesc documentația ca să primim informațiile despre el.

Ea se lăsă pe spătar tremurând.

— Slavă cerului! Mă cam speriasem când am văzut toate acele imagini cu oameni cu cicatrice pe frunte.

Sean se întoarse, băgându-și telefonul în buzunar.

— Sean? Ce s-a întâmplat? Domnul Botero a fost contactat de răpitori?

El neagă din cap.

— Nu. Nu asta. Trebuie să plecăm. Chiar acum.

— Majors, care-i problema? întrebă Rafe, ridicându-se de pe scaun.

Sean îi întâlni privirea.

— E un apel personal.

Se întoarse către Sophie.

— Trebuie să plecăm.

— Sophie poate rămâne, zise Rafe. O să fiu pe-aici toată după-amiaza.

Sean dădu din cap.

Purtarea lui o îngrijoră pe Sophie. Se ridică și ea.

— S-a întâmplat ceva cu Michaela? Cu Rosita?

Apucând-o cu mâna de mijloc, Sean o ghidă blând către ieșirea din biroul lui Rachel și apoi spre trepte.

— Sean? Tot mai ești supărat pe mine pentru că am ieșit din clădire la prânz? Despre asta este vorba? Doar mi-am cerut scuze. De-acum înainte o să stau lipită de tine.

Dar vorbele ei îi accentuau încruntarea.

— O să mă duci înapoi acasă la mine?

— Aș vrea eu. Apartamentul tău a fost izolat pentru cercetare.

Vocea lui era morocănoasă.

— Aha.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Pentru moment rămăsese fără casă, iar singurele ei lucruri se aflau la reședința lui Botero.

— Asta mă pune într-o situație delicată. Nu mai am haine.

În timp ce treceau pe lângă biroul recepționerei, Vicki îi întinse lui Sean, cu un zâmbet seducător, o pungă fantezi alb cu roz. Sean ignoră zâmbetul, luă punga și i-o dădu Sophiei.

— Ba ai. S-a ocupat Rachel de asta. A trimis-o pe Vicki la cumpărături în timp ce tu iroseai două ore pentru masa de prânz.

Se opri iritată. Era încăpățânat ca un măgar.

— Crezi că o să depășești vreodată momentul — să zicem — în următorii cinci ani?

El îi aruncă o privire severă și ieși în arșița specifică Miami-ului. Se strângeau nori deasupra oceanului.

— Dacă trebuie să te ocupi de o problemă personală, de ce să nu rămân aici? O să fiu în siguranță. Nu este nevoie să faci cu mine pe dădaca.

El se întoarse către ea.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să te las aici cu prietenii tăi secretoși. Dar nu pot. Nu vreau să se ocupe altcineva de siguranța ta. Am nevoie de tine în viață.

Pe Sophie o răni privirea lui aprigă.

— Deci și tu ești foarte hotărât, ca omul cu masca chirurgicală. Îți imaginezi că ești singurul care se poate ocupa de treaba asta.

Încruntarea lui se adânci.

— Asta înseamnă să fii pregătit. Persoana dispărută este fiica șefului meu, iar tu ai singurul indiciu legat de identitatea răpitorilor.

Apăsă pe telecomanda mașinii sale și se urcă. Ea se așeză pe locul din dreapta. În timp ce-și punea centura, Sean continuă:

— De câte ori te pierd din ochi ți se întâmplă ceva.

— Deci unde mergem?

— Am o problemă de rezolvat.

După câteva tentative eșuate de a lega o conversație, Sophie închise ochii și lăsă soarele fierbinte să-i mângâie fruntea.

Se ridică puțin când un viraj la dreapta duse mașina într-un loc întunecos.

— Deci te-ai hotărât să te trezești?

— Nu dormeam. Unde suntem? clipi Sophie, așteptând să i se obișnuiască ochii cu întunericul.

— Acasă la mine.

— Oh, nu. De ce m-ai adus din nou aici?

Doar n-o voia acasă la el, lângă fiica lui. Oare, ce intenții avea?

Ieșiră din mașină și urcară cu ascensorul spre apartamentul lui Sean.

— Era Rosita la telefon. Unul dintre nepoții ei și-a rupt piciorul.

Deci nu avusese de ales. A trebuit s-o aducă aici.

— Este bine?

El dădu din cap că da în timp ce deschise ușa de la apartament și se trase puțin în spate ca să-i facă ei loc să intre.

— Nu cred că este grav. Dar Rosita dorește să meargă să-l vadă.

Sophie voia să-l mai întrebe ceva când fetița se năpusti în cameră.

— Ta-tiii!

Un zâmbet minunat lumină fața lui Sean, iar el îngenunche la timp pentru ca Michaela să i se arunce în brațe. O ridică de la pământ, îmbrățișând-o și primind sărutarea ei zgomotoasă.

Sophie făcu un pas înapoi, ca să nu tulbure regăsirea dureros de dulce dintre tată și fiică. Clipi ca să îndepărteze o lacrimă ce se năștea în colțul ochiului.

— Tati. De ce ai venit acasă așa repede? Nu e prea devreme?

— Am venit să-mi văd bobocelul. Mi-ai văzut pe undeva bobocelul? O sărută pe frunte.

Michaela își propti un deget în piept.

— Eu sunt. Eu sunt bobocelul.

El râse și o strânse din nou în brațe.

— Așa este! Uitasem.

Văzându-i pe amândoi, Sophie simți cum i se deschide o rană adâncă și bine ascunsă. Trăia un sentiment de emoție internă. Îi venea să plângă și să râdă în același timp. Dar se simțea și ca o străină acolo.

Când făcu încă un pas înapoi, ochii albaștri-verzui ai Michaelei o descoperiră.

— Tati! Uite-o pe So-phieee. Ai adus-o pe Sophie.

Se zbătu în brațele lui și se întinse către Sophie.

— Sophie, ai venit la mine!

Sean o ținu mai bine în timp ce ea se întindea către Sophie. Ridică întrebător din sprâncene.

— Nu vrei s-o iei în brațe?

— Eu...

Cum ar fi putut să-i spună lui sau fiicei lui că nu știa nimic despre copii? Că o speriau și o întristau, că, mai degrabă, ar merge la război decât să aibă grijă de un preșcolar.

— Sophie... Tati, vreau la Sophie în brațe.

Vocea Michaelei anunța lacrimi.

— Bine. Haide, spuse Sophie încordată, întinzându-și mâinile și dezechilibrându-se puțin când Michaela i se lăsă cu toată greutatea în brațe.

Își strânse mâinile în jurul trupușorului viguros.

Era cald și viu și plin de energie. Mirosea a proaspăt! cu o aromă vagă de gumă de mestecat, iar părul îi era moale ca al unui înger. Sophie simți un nod în gât. În acel moment, dacă ar fi încercat să vorbească, ar fi izbucnit în plâns. Așa că se limită la îmbrățișare.

— Ah, în sfârșit! zise Rosita, apărând cu poșeta în mână. N-o să lipsesc prea mult. Vreau doar să fiu sigură că micuțul Joaquin e îngrijit cum trebuie. Bună ziua, domnișoară Sophie!

— Bună, Rosita, îi răspunse Sophie surprinsă de căldura cu care o întâmpină Rosita. Sper ca nepotul să se facă bine cât mai repede.

— Eh, *muchacho*[1] ăla... O să fie bine. Dar *su abuela*[2] trebuie să fie lângă el, zâmbi Rosita.

— *La abuela sabe la mejor medicina*, spuse Sophie.

Rosita chicoti.

— *Y usted es muy inteligente*.[3]

După ce plecă Rosita, Sean întinse brațele după Michaela.

— Ce-a fost asta?

— Tu nu știi spaniolă?

El ridică din umeri.

— Am înțeles „bunică" și „medicament" și „foarte inteligentă".

— I-am spus că „Bunicile sunt cel mai bun medicament".

O privi uimit preț de o clipă.

— Rosita zice mereu că este bunica mea. Așa îmi spunea și când eram copil.

Sophie zâmbi.

— Haide, bobocel, spuse el, întinzând din nou mâinile către Michaela. Sunt sigur că domnișoara Sophie a obosit să te țină în brațe.

Mânuțele Michaelei se strânseră în jurul gâtului Sophiei.

— Nu. Sophie, hai să ne jucăm jocul meu.

— Michaela, spuse Sophie, cred că tatăl tău vrea să te duci cu el.

---

[1] „Băiat" (în limba spaniolă în original). (n. red.)

[2] „Bunica sa" (în limba spaniolă în original). (n. red.)

[3] „Iar dumneavoastră sunteți foarte inteligentă" (în limba spaniolă în original). (n. red.)

Sean își ridică mâinile.

— Ba nu. Eu cunosc jocul, l-am jucat ore întregi. Meriți această onoare. Cât voi vă jucați, eu o să fac un duș, apoi poți să-ți faci și tu baie și să-ți schimbi hainele dacă vrei.

Sophie îi privi fața zâmbitoare în timp ce micuța se agăța de gâtul ei. Era înconjurată de toate lucrurile pe care și le dorise dintotdeauna, dar nici unul nu-i aparținea. Știa că în secret fura aceste momente de tandrețe de la Sean, dar el avea parte de atât de multă dragoste — a Michaelei, a Rositei — încât nu va simți lipsa părții infime pe care voia s-o păstreze pentru ea însăși. Oricum, totul se va termina în curând.

*

Când ieși de la duș după vreo jumătate de oră, cu bustul gol și încheindu-se la blugi, Sean își strecură capul în sufragerie să vadă cum se descurcă Sophie cu fata lui, care era mereu plină de energie.

Priveliștea care îl întâmpină îi fisură scutul ce îi apăra inima. Sophie era ghemuită pe canapeaua de piele, iar Michaela adormise cuibărită în brațele ei.

Se temuse că micul lui bobocel avea să se atașeze de Sophie atât de repede. Michaela se înșela rareori în privința oamenilor. Ori îi iubea, ori îi respingea definitiv. El se așteptase să nu-i placă de Sophie, așa că îl surprinse și îl deranjă faptul că micuța îl întrebase toată ziua de ea.

Iar acum stătea în brațele ei, cu un aer liniștit și încrezător, amorțită de somn.

Sean își ridică privirea către Sophie. Capul i se odihnea deasupra tâmplelor Michaelei, iar ochii îi erau închiși.

Se apropie. Dar ceva i se părea schimbat. Mai făcu un pas.

Obrajii Sophiei erau umezi. Plânsese. Sean simți o durere necunoscută în piept. Simțea nevoia să-i șteargă lacrimile. Nu. *Voia să i le sărute*. Strânse din dinți în timp ce gândul i se mută rapid de la sărutul tandru, platonic, la pasiunea dezlănțuită pe care o împărtășiseră în pat.

Membrul i se trezi la viață, pulsând în materialul strâmt al blugilor.

„Seamănă prea mult cu Cindy", își reaminti, dar nici asta nu-l ajută prea mult. Era doar a doua ocazie în care Sophie o întâlnea pe Michaela și deja trăiseră împreună un moment cu mult mai tandru decât cele petrecute de Michaela cu mama ei.

Își mută greutatea pe celălalt picior, încercând să și înăbușe dorința față de ea, dar nici măcar amintirile despre fosta lui soție nu-l mai puteau face să-i ignore trăsăturile delicate, grația și sexualitatea inconștiente.

Ea deschise ochii. Se priviră unul pe altul câteva clipe. Sean nu știa ce gândea ea, dar mintea lui nu voia să renunțe la imaginea ei așezată pe pat cu fața în jos, goală sub privirile sale, pe când se străduia să șteargă prin sărutări durerea de pe fiecare dintre micile și chinuitoarele cicatrice care îi marcau încântătorul trup.

— Vrei s-o duci în pat?

Vocea Sophiei abia se auzi.

El dădu din cap că da, dar nu reuși să se clintească timp de câteva secunde, până își recăpătă controlul asupra corpului. Din roșeața care înflori în obrajii Sophiei înțelese că ea știe ce luptă se dă în el.

Când Sean traversă camera, privirea Sophiei coborî de pe fața lui către pieptul dezgolit și mai jos.

El mormăi ceva.

— Am înțeles ce voiai să spui despre jocul Michaelei, îi șopti Sophie în timp ce el își ridica fata adormită din îmbrățișarea ei. Ar fi trebuit să mă avertizezi că înseamnă să alerge prin cameră și să sară în brațele mele de o mie de ori.

Sean zâmbi.

— Și să-ți răpesc plăcerea de a afla singură? N-aveam de ce.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet, unul pur, spontan, iar el aproape că gemu contemplând frumusețea ei fără pereche.

— Poți să te duci să te speli. Baia îți aparține. Folosește-o pe cea de lângă dormitorul meu. Eu o pun pe Michaela în pat.

Sophie se ridică, iar când trecu pe lângă ei, mângâie ușor spatele Michaelei.

Sean se uită atent la ea și îi observă urmele lacrimilor pe obraji.

— De ce ai plâns? murmură el.

Sophie scutură din cap.

— Este perfectă. Atât de minunată...

Vocea i se frânse. Strânse din buze.

În acel moment, Sean realiză că lucrul pe care îl ascundea Sophie avea de-a face cu un copil. Nu știa sigur dacă era vorba de frică și neîncredere din cauza propriei copilării sau despre ceva mult mai recent. Dar tristețea pe care ea căuta mereu s-o țină ascunsă îl stârnea într-un fel cu totul diferit, netrupesc.

Strângându-și copilul în brațe, își dădu seama pentru prima dată cu câtă disperare voia să afle totul despre Sophie Brooks. Voia să-i cunoască temerile, gândurile, dorințele.

— Sophie? buzele lui îi rostiră numele foarte încet.

O scânteie de teamă se aprinse o clipă în ochii ei, apoi își coborî privirea către buzele lui.

Aplecându-se, el o sărută ușor pe gură. Ea își depărtă buzele și suspină. Cu Michaela încă în brațe, el se aplecă iar și o sărută mai profund.

Nu se atingeau deloc, cu excepția buzelor, dar Sean o simțea lipită de el, în el, învăluindu-l. În acel moment, sufletele lor erau înlănțuite.

Contactul inocent al buzelor lor fusese mai intim decât orice altă experiență pe care o trăise el, pentru că nu era doar contact fizic, ci și afectiv.

Sophie îi puse capăt. Se trase înapoi și își lăsă capul în jos.

— Mai bine mă duc la duș, spuse, privind în jur după punga roz cu alb cu îmbrăcăminte. Găsind-o, o apucă și aproape că fugi din încăpere.

Sean rămase nemișcat, mângâind distrat spatele Michaelei și retrăi acele câteva secunde de dinainte ca Sophie să evadeze.

Și ea simțise la fel. Era sigur. Oricât de puține știa despre ea, oricât de suspicios ar fi fost în privința motivelor ei, era sigur de un lucru. Și ea îl dorea. Tânjea după atingerea lui la fel de mult pe cât tânjea și el după atingerea ei.

Și, ca și el, se împotrivea cu toate puterile.

*

Până când Sophie ieși de la duș purtând frumoasa lenjerie de corp din mătase, pantalonii bej din in și bluza fără mâneci pe care i le cumpărase Vicki, Rosita se întorsese, iar Sean era îmbrăcat și mergea agitat de colo colo prin încăpere.

Își ridică privirea când ea intră în sufragerie, cu un licăr de mulțumire strălucindu-i în ochi.

— Bine. Ești gata.

— Asta o să fie o noapte lungă. Pot să-ți zic de pe-acum, bodogănea Rosita. Ai lăsat-o pe Michaela să doarmă prea mult. O să stea trează toată noaptea.

— Las-o să doarmă până plecăm noi, zise el ridicând un deget. Apoi să-i spui că tăticul o să fie înapoi mâine dimineață. A avut o după-amiază plină, tot țopăind și sărind în brațe la Sophie.

Rosita își mută privirea neagră asupra Sophiei și dădu din cap:

— *Bueno*.

Înainte ca Sophie să se întrebe ce-o fi însemnând acel comentariu scurt, Sean se uită la ceas și îi făcu semn Sophiei.

— Haide! Trebuie să ajungem la Carlos. A trecut prea mult timp. Trebuie să văd ce-mi fac oamenii și să mă asigur că bătrânul este bine.

— Aș putea să rămân aici cu Rosita și Michaela...

— Nu, izbucni el. Ți-am mai spus. Stai cu mine.

Sophie întâlni privirea Rositei și văzu pe chipul femeii o expresie ce părea a fi de satisfacție. Își ridică sprâncenele nedumerită.

Sean își îmbrăcă sacoul și îi întinse mâna. Sophie îl lăsă s-o conducă spre ușă și, apoi, cu liftul până la mașina lui.

Ajunseră la reședința lui Carlos în timp record. La poartă, Sean îi adresă câteva întrebări paznicului și află că nu se întâmplase nimic neobișnuit, dar înainte de a parcurge cei câțiva metri până la vilă, îi sună telefonul.

— Fă-mi legătura chiar acum!

Erau răpitorii! Sophie simți că i se oprește inima. Sean scoase cheile din contact și coborî grăbit din mașină, traversă în fugă aleea și intră în casă, lăsând-o în urmă pe Sophie.

Când ajunse și ea în biroul lui Botero, Sean asculta la un receptor și îi dădea indicații lui Carlos ce să răspundă.

Bătrânul părea și mai fragil decât ultima dată când îl văzuse. Incertitudinea privind starea fiicei lui îl secătuia de puteri.

— Vreau să știu dacă fata mea este bine, spuse el, cu vocea sugrumată de suferință și emoție.

Ochii lui Sean păreau ca niște nori aducători de furtună când auzi răspunsul. Dădu din cap către Botero.

Bătrânul îi făcu semn că înțelesese. Respirația i se preschimbă într-un șuierat.

— Nu! Nu voi coopera decât dacă îmi dovediți că Sonya este în viață.

Javier, infirmierul lui Carlos, îi ținea de încheietura mâinii, verificându-i pulsul cu o expresie de îngrijorare.

Sophie își încrucișă brațele, abia respirând.

— Asta nu este suficient. Ori mă lăsați să vorbesc cu fata mea, ori puteți să vă duceți la dracu'!

Mâna slăbită a lui Carlos scăpă receptorul în poală.

Sean scoase un sunet adânc.

— Nu cred că asta a fost o idee foarte bună, domnule Botero, zise el încet.

Sophie îi vedea tensiunea acumulată din umeri. Se temea de reacția răpitorilor.

Ochii negri ai lui Carlos se ridicară spre ochii șefului lui de pază.

— Știu ce fac, Sean. O să mai sune. O să mi-o dea la telefon sau n-o să primească nici un bănuț, iar ei știu asta.

Javier privi în sus.

— Trebuie să-i dau domnului Botero medicamentele.

Sean clătină din cap.

— Vino, Sophie. Să facem rost de niște cafea.

O dată ieșiți din birou, ea îl opri.

— Tu nu crezi că Sonya mai trăiește, nu-i așa?

Sean își frecă fața.

— Nu știu. Totul depinde de scopul ultim al răpitorilor. Dacă au nevoie de bani, atunci stăm bine,

iar Sonya este aproape sigur nevătămată. Dacă nu urmăresc altceva decât să-i distragă atenția lui Juan DeLeon de la sesiunea legislativă, atunci avem o mare problemă.

— Dacă îi interesează DeLeon, atunci de ce îi trimit cererea de răscumpărare domnului Botero?

— E o întrebare bună. Teoria mea este că țintindu-l pe Carlos, și nu pe DeLeon, totul se joacă aici, în State. DeLeon poate călători fără probleme între cele două țări. Nu și Botero.

Sophie privi jocul emoțiilor pe chipul lui Sean.

— Ții foarte mult la domnul Botero, nu-i așa?

— Lucrez pentru el peste zece ani. El are încredere în mine. Crede că pot să fac orice.

Sean clătină din cap și-și frecă ceafa.

— Și așa este, nu? întrebă Sophie.

Sean privi în sus și zâmbi.

Trăsăturile i se îmblânziseră.

— Ai impresionat-o destul de mult pe Michaela, spuse.

Schimbarea subiectului o surprinse și, spre disperarea ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Este atât de minunată.

— De ce plângeai, de fapt?

Pulsul se acceleră.

— Ți-am spus, murmură, evitându-i privirea.

— Sophie?

Ea își mușca buza, apoi gemu.

— Îmi pare rău, Sean. N-am vrut s-o las să observe, dar cum fugea și sărea mi-a văzut cicatricea de pe spate.

Mâna ei se îndreptă către excrescența pe care bluza fără mâneci abia o acoperea.

— Și Michaela...

Vocea i se frânse.

Înghiți cu greu și trase aer în piept, încercând să-și domolească bătăile inimii. Privi în jos.

— M-a întrebat cine m-a rănit și...

Sean îi atinse bărbia.

Împotriva propriei voințe, Sophie își ridică privirea și simți cum o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— ... și a sărutat-o.

Ochii lui Sean deveniseră de un albastru profund. Își trecu vârfurile degetelor peste colțurile gurii ei și apoi în sus mângâindu-i obrajii. Cu un deget îi șterse lacrima.

— Fetița mea este foarte miloasă.

„Ca tine." În ciuda hotărârii de a nu se mai gândi la noaptea pe care o petrecuseră împreună, Sophiei își aminti sărutările lui atente, dezmierdând fiecare cicatrice. Apoi peste acestea se suprapuse imaginea erotică a lui Sean stând deasupra ei, privind-o blând cu ochii lui albaștri în timp ce o ducea pe culmile voluptății, senzații pe care nu le mai experimentase niciodată până atunci.

Simți cum încă o lacrimă se adună în colțul ochiului și cade.

Telefonul lui Sean sună.

„Răpitorii."

El se răsuci pe călcâie și intră în birou.

Sophie își șterse ochii și îl urmă.

Carlos arăta mai bine. Un pahar de apă golit pe jumătate îi stătea la îndemână. Degetele scheletice ridicară receptorul.

Sean apăsă pe un buton aproape în același timp.

Sophie aștepta, cu mâinile duse la gură.

Fața lui Carlos se contorsionă.

— Sonya! *Mi corazón! Cómo estás?* Ți-au făcut vreun rău?

În timp ce Sean asculta vocea slabă și speriată a Sonyei Botero, maxilarele i se încordară de emoție, iar degetele i se încleștară pe telefon.

— *Papá*, spuse ea. Sunt bine. Mi-e foarte foame. Aș vrea o pizza...

— Ajunge! o întrerupse vocea aspră pe care Sean o mai auzise.

— Sonya! Sonya!

Vocea lui Carlos răsună ca un ecou al durerii în urechile lui Sean.

„La naiba! Ticăloșii!"

— Gata, moșule! Acum ți-ai auzit fata.

Carlos își duse o mână tremurând la ochi.

— *Sí*. Da. Am auzit-o.

Și trase câteva înjurături în spaniolă. Cu coada ochiului, Sean o văzu pe Sophie cum se înroșește.

Înaintă, puse o mână pe umărul lui Carlos și îl strânse ușor. Trebuia să-și păstreze calmul. Sean nu voia să se întâmple ceva care să le compromită întâlnirea. Își mușca limba abținându-se să întrebe unde este Sonya. Judecând după calitatea proastă a legăturii telefonice, nu credea că se afla în același loc cu răpitorii.

Era din ce în ce mai sigur că Sonya nu se afla în Statele Unite. Se temea că fusese dusă în Ladera, ceea ce însemna că răpitorii voiau doar banii lui Botero. Șeful lui nu avea să-și vadă fiica. Cel puțin nu astăzi.

Carlos dădu din cap înspre Sean și-și opri tirada.

— Ce vreți? întrebă obosit.

— Să te punem la încercare, moșulică. Ai cele patru milioane de dolari?

Sean îi făcu semn lui Carlos că da.

— Bineînțeles. Eu mă țin de cuvânt.

— Atunci ne vedem în două ore.

— Unde?

Mâinile lui Carlos tremurau așa de tare încât de-abia mai țineau receptorul.

Sean apucă un creion și un carnețel în timp ce răpitorul vorbea.

— E un depozit gol lângă docurile de pe West Street. Ușa pentru marfă va fi deschisă. Mergi cu mașina înăuntru și așteaptă. Vino singur.

Sean îl prinse pe Carlos pe umăr și scutură din cap că nu. Vorbiseră deja despre asta. Spera ca el să nu fi uitat să le spună răpitorilor că avea nevoie de un șofer, că nu putea să conducă.

— Sunt paralizat. Nu pot să merg sau să conduc. O să mă însoțească șoferul meu. Eu o să stau în spate cu banii.

— Minți! Nici un șofer. O să-ți omorâm fata.

Carlos se încordă brusc. Fața i se goli de sânge.

— *Senor*, eu nu mint niciodată. Nu-mi pasă decât de fata mea.

Inima lui Sean bătea să-i spargă pieptul. Ținea telefonul atât de strâns încât se temu să nu-l rupă.

— O să vă întâlniți cu mine și cu șoferul meu sau nu ne mai vedem deloc. Numai așa puteți obține banii.

După o pauză, vocea spuse:

— Bine. Tu și șoferul. Nimeni altcineva.

Sean nu surprinse nici un schimb de cuvinte în timpul acelei pauze. Era numai de efect. Oare, vocea îi aparținea omului cu mască pe care îl văzuse Sophie?

— Aveți cuvântul meu de onoare. Nu vom fi decât noi doi.

— Două ore. Patru milioane de dolari. Dacă ceva nu merge bine, în aceeași clipă fata ta va înceta să mai respire.

— O s-o aduceți...?

Dar telefonul amuțise.

Capitolul XI

Sophie merse cu Sean să ridice banii. Luaseră limuzina pentru ca angajații băncii să bage în portbagajul ei cele două valize mari.

Sophie rămase lângă Sean în timp ce doi gardieni vânjoși împinseră căruciorul cu valizele de metal până în spatele limuzinei ca să le așeze în portbagaj.

— Domnul Botero părea destul de epuizat după convorbire. Nu cred că rezistă să treacă prin experiența asta, spuse Sophie.

Sean clătină din cap.

— Nici nu va fi nevoie. Javier îi dă un sedativ. Unul dintre oamenii mei, expert în trageri, este pregătit să vină cu mine. O să poarte haina și pălăria lui Carlos și o să stea în spate. O să-l iau când te duc pe tine înapoi la reședință.

Sophie remarcase deja haina închisă la culoare și pălăria de pe bancheta din spate a limuzinei.

— Dar nu vor intra la bănuieli văzând haina și pălăria în mijlocul verii?

Sean făcu semn din cap că nu.

— De când a suferit atacul cerebral, Carlos n-a mai ieșit nicăieri fără ele. Doar îi cunoști reputația. Este aproape la fel de cunoscut ca și fiica lui, Sonya,

în comunitatea hispanică și în înalta societate din Miami. Este un om mândru. Nu vrea să fie văzut în starea de slăbiciune de acum. Așa că, chiar și atunci când se duce la medic, poartă lucrurile astea.

Angajații băncii mutară în cele din urmă și cea de-a doua valiză în limuzină și îi făcură semn lui Sean că poate pleca.

— Crezi că vor veni și cu Sonya?

Sean nu răspunse, dar strânse din dinți în timp ce se duse în spatele mașinii să verifice valizele și să închidă portbagajul. Apoi ocoli mașina pentru a-i deschide Sophiei portiera. Când întinse mâna spre ea, îi sună telefonul.

Răspunse.

Sophie nu-și putea da seama ce îi spunea vocea, dar observă că Sean devenise palid.

Sophie îl apucă de braț, dar el n-o privi.

— Când? Chiar acum? Cum se simte? întrebă precipitat, apoi trase o înjurătură. Cheamă o ambulanță! Fără sirenă. Du-l neapărat la spital!

Ascultă câteva secunde.

— Bine. Deci sunt pe drum. Spune-i că mă ocup eu de asta.

Își închise repede telefonul și lovi cu cealaltă mână stâlpul lângă care parcaseră.

— Sean, ce s-a întâmplat? se neliniști Sophie

El îi aruncă o privire reținută în timp ce fața lui își recăpăta culoarea. Se uită la ceas și înjură cu sete:

— Au sunat din nou răpitorii. S-au răzgândit. Avem la dispoziție doar o oră.

— Bineînțeles. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta.

Se încruntă.

— Poftim?

— Nu contează. Dar ce era cu ambulanța? Carlos a pățit ceva?

— A mai avut un atac, chiar imediat după ce a închis.

Pe fața lui Sean se citea îngrijorarea.

— Javier spune că n-a fost unul foarte grav, dar și-a pierdut orice control asupra jumătății stângi a corpului. Nu poate să ducă el răscumpărarea. La naiba, nici nu mai avem timp acum, chiar dacă ar putea. Dumnezeule, o vor ucide pe Sonya!

Sophie își aduse aminte de haina și pălăria lui Carlos.

— Am s-o fac eu.

Sean o fulgeră cu privire.

— Ba nu, la naiba.

— Au spus doar o oră? Cât mai e până la întâlnire? Putem ajunge în timp util la depozit?

— Nici măcar cu avionul cu reacție. Mai avem doar zece minute. Las-o baltă, Sophie! Mă duc singur.

Își trecu o mână peste față nemulțumit.

— N-are cum să meargă. Domnul Botero este slăbit și incapabil de orice acum. O să-i port eu haina și pălăria și o să mă fac mică pe scaunul din spate.

Sean o apucă de braț, destul de tare.

— Iar începi cu poezia aia cu „îmi place pericolul"? Ascultă-mă bine, Sophie, acum nu este cel mai potrivit moment!

Ea își puse o mână peste a lui.

— Ascultă-mă. Pot s-o fac. Sunt agent într-o divizie secretă din Departamentul pentru Siguranță Publică. I se spune Confidential. Nunta Perfectă este doar o acoperire pentru operațiuni.

Capul lui Sean se trase înapoi de parcă ar fi fost lovit. Apoi izbucni:

— Ai înnebunit? Despre ce naiba vorbești?

— Trebuie să ai încredere în mine. Sunt antrenată pentru astfel de lucruri. Înainte să devin agent la Confidential, am lucrat pentru C.I.A. în New York.

El plesni capota limuzinei cu palma.

— La naiba, nu-ți mai bate joc de mine! Asta e o problemă de viață și de moarte, nu...

— Sean! îl întrerupse ea brutal. Nu pot să-ți dovedesc chiar acum, dar dacă vrei s-o salvăm pe Sonya, atunci trebuie să mă crezi. Hai să mergem!

Sean o privi pe blonda înaltă și drăguță încercând să înțeleagă ce-i spusese. Dar nu putea. Auzise cuvintele. Unele dintre ele chiar aveau logică. De exemplu, „agent la Confidential." Nunta Perfectă „este o acoperire." „C.I.A." Dar, fiind rostite de Sophie, îi venea greu să le creadă.

Ea îi susținu privirea fără să clipească, cu bărbia ridicată în acel fel hotărât pe care el începuse să-l recunoască.

Nu avea de ales. Miza era prea mare. Viața Sonyei. Și a lui Carlos, pentru că Sean știa cu siguranță că dacă Sonya ar muri, atunci și Carlos ar muri.

Iar el se simțea răspunzător. Nu trebuia să lase să se întâmple așa ceva.

Va face tot ce trebuie pentru a proteja viețile șefului său și a fiicei lui, dacă e nevoie va crede chiar și povestea incredibilă a acestei femei pe care o cunoștea de foartă puțină vreme și de care nu-și permitea să se îndoiască.

Îi studie fața Sophiei timp de câteva secunde prețioase.

— Urcă.

Sophia răsuflă ușurată. Știa că Sean n-o credea. Dar asta nu era atât de important. S-o fi gândit că nu are încotro decât să pună în aplicare planul ei.

Își va face griji mai târziu în privința lucrurilor pe care el le-a crezut sau nu. O să se ocupe de consecințe după ce amenințarea pericolului va trece.

Se așeză pe bancheta din spate a limuzinei și își trase haina pe ea.

— Mai ai încă o armă? întrebă ea, împingând pe spate borul pălăriei pentru a putea vedea în timp ce el porni limuzina și ieși din parcarea acoperită a băncii.

— O armă?

Privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

— Da, Sean, o armă. O să ne întâlnim cu niște oameni foarte periculoși într-un depozit părăsit. Cred că ar trebui să fim amândoi înarmați.

— Dar încheietura ta este luxată.

Îi trimise un zâmbet tăios.

— Pot să trag cu ambele mâini.

Îi părea rău pentru el. Părea năucit. Era o victimă a PMI — prea multă informație în prea puțin timp.

— Uită-te în cotieră, spuse el în cele din urmă.

Ea trase cotiera retractabilă și o deschise.

— Nu-i rău, comentă în timp ce luă din compartiment un revolver de nouă milimetri. Fără nici cel mai mic zgomot, scoase încărcătorul, îl verifică și îl vârâ la loc în armă, simțind în fiecare secundă privirile lui Sean ațintite asupra ei.

— Cât mai avem până la depozit?

— Vreo patru kilometri și jumătate, o lămuri el, încruntându-se, apoi își scoase celularul. Îl sun pe Montoya. Avem nevoie de întăriri.

— Spune-i că ți-am zis de Confidential. Să plaseze polițiști în jurul depozitului. Dar s-ar putea ca și răpitorii să aibă întăriri. Să-l avertizezi.

Sean formase deja numărul.

— Montoya. Ducem chiar acum răscumpărarea. Nu, n-avem timp. Sophie mi-a spus de Confidential. Poți să trimiți întăriri pe West Street la numărul 2497? Mda. Un depozit gol.

Ascultă.

— Cine știe. Poate e înconjurat. Doar eu și Sophie. Carlos a mai avut un atac. La naiba, amice, avem mai puțin de cinci minute! Deja suntem în întârziere. Fă rost de întăriri și ține-ți oamenii afară! Suntem cu limuzina lui Botero. Să nu faci nimic decât dacă auzi împușcături. Altfel așteaptă că te sun eu. Nu vreau să-i pierd pe tipii ăștia. Da, o să am grijă de ea.

Sean își închise telefonul și viră pe strada pe care se afla depozitul. „Ai grijă de Sophie."

Dar se părea că Sophie își putea purta singură de grijă.

N-avea timp să se gândească la ce simțea în legătură cu minciunile pe care i le tot turnaseră ea și toți ceilalți afurisiți de la firma de organizare a nunților. Își dăduse seama de la bun început că era ceva necurat la mijloc.

O divizie a Departamentului pentru Siguranța Publică. Destul de vag... Cine știe ce înseamnă.

O privi prin oglinda retrovizoare. Părea mărunță și vulnerabilă în haina și cu pălăria lui Carlos. Mâneca hainei îi ascundea pistolul.

Privirile lor se întâlniră, iar ea zâmbi încordată și dădu din cap, uitându-se la el cu ochi pătrunzători și hotărâți.

În acel moment, o văzu într-o cu totul altă lumină. Era o profesionistă, o agentă antrenată. Nu era blonda înfiptă care tânjea după aventură și pericol.

Îi reveni în minte imaginea ei ducându-și mâna la spate, acolo unde s-ar afla tocul unul pistol, apoi ghemuindu-se și rostogolindu-se. Se excită teribil văzând-o acum cum își verifică și încarcă arma.

„La dracu'!" Calmează-te, băiete. Nu este timp să te lași impresionat și excitat de această parteneră misterioasă.

— Am ajuns, spuse el, intrând în depozit.

Ușa pentru mărfuri era ridicată exact cât trebuia pentru a nu atinge limuzina.

Înăuntru era întuneric.

Farurile limuzinei se aprinseră automat, împreună cu luminițele discrete din interiorul mașinii. Sean coborî puțin geamurile mașinii.

— Vezi ceva? șopti Sophie.

Lumina târzie a amurgului se strecura pe ușă și trimitea umbre adânci pe podeaua de ciment și spre colțurile îndepărtate. Deasupra lor, formele scheletice ale unor grinzi furnizau zeci de ascunzători pentru potențialii trăgători de elită.

Sean dădu din cap că nu. Părul i se frecă de gulerul sacoului, aproape ascunzându-i ceafa vulnerabilă și provocând un geamăt ușor în pieptul Sophiei. Îl sărutase acolo, își vârâse nasul în părul lui și recunoscuse mirosul slab al șamponului cu arome de pădure, moscul cald al pielii lui proaspăt spălate, parfumul acrișor de citrice al apei de gură.

Un pocnet metalic o făcu să tresară, alungând amintirea stăruitoare a nopții petrecute împreună.

Sean se foi în scaun, iar Sophie își dădu seama că își verificase arma. Zgomotul fusese scos de încărcătorul ce intrase în locașul lui.

— Așadar, despre ce naiba vorbeai mai devreme?

Vocea lui blândă și totuși aspră sună ca un reproș.

— Rachel Brennan conduce agenția Miami Confidential. Lucrăm pentru Departamentul pentru Siguranța Publică; ne ocupăm de anumite probleme care necesită discreție.

Sean râse scurt:

— Discreție... Așa îi spuneți voi?

Un ocean de resentimente îneca vorbele lui. Ea își mușcă buza și îi privi linia maxilarului proeminent, în timp ce el cercetă rapid și fără gesturi inutile zona din jurul mașinii.

— N-am vrut să te mint.

— Și totuși ai făcut-o...

— Am respectat ordinele lui Rachel.

Se opri. Replica asta avea să dezlănțuie un șuvoi de reproșuri.

— Zău? o ironiză el întorcându-și capul.

Profilul lui clasic îi accelerau bătăile inimii. Fruntea lui încruntată și buzele lui strânse o făceau să sufere. El o disprețuia, iar ea avea să afle în curând cât de mult.

— Și până unde e dispus *un agent la Confidential* să meargă pentru a respecta ordinele?

— Sean, știu la ce te gândești...

— Nu cred că știi.

Ea înghiți în sec și își închise ochii, strângând puternic din pleoape. Apoi trase adânc aer în piept și făcu ceva de care nu se mai credea capabilă. Lăsă jos toate scuturile. Cu inima bătându-i nebunește, îi spuse adevărul.

— În acea noapte a fost altceva, Sean.

El nici măcar nu clipi.

Ea își acoperi gura cu mâna pentru a înăbuși un suspin. „Oprește-te, Sophie!", se admonestă. „Gândește-te la misiune..."

Studia din nou interiorul depozitului. De data aceasta îi fu mai ușor. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Dar tot nu vedea nici o mișcare.

— Dar cicatricele, Sophie? Cred că ai mințit și în privința lor. Ce s-a întâmplat cu adevărat? Te-ai rănit în timpul vreunei misiuni?

Ea strânse din dinți, apucând mai strâns arma în mâna stângă și scrută grinzile.

— N-am mințit, spuse încordată.

— Este evident că nu mă prea pricep la femei. Vocea lui tăia în carne vie.

— Am tendința să le cred până când se dovedește că am greșit.

— Am avut încredere în soția mea până când mi-a spus că m-a înșelat de-a lungul întregii căsnicii. Inclusiv atunci când a rămas însărcinată.

Ochii lui Sophie se umplură de lacrimi.

— Sean...

— Am crezut chiar că Michaela era fata... — se opri.

— Oh, nu, Sean! Soția ți-a spus că Michaela nu este a ta? Ce cruzime din partea ei! Dar ea are ochii tăi. Și bărbia ta. Și privirea ta încăpățânată.

Capul lui Sean se aplecă puțin, apoi se ridică din nou.

— Ți-am pus o întrebare.

Ea înghiți în sec. Se simțea de parcă o jupuia de vie. De ce mai conta restul?

— Ce s-a întâmplat cu adevărat? Vrei să știi toată povestea mea de groază?

— Tot n-am altceva mai bun de făcut acum.

Sophie își lăsă privirea înlăcrimată să se plimbe împrejur prin depozitul pustiu.

— Bine. N-am mai spus asta nimănui și n-am de gând s-o mai fac vreodată.

Inspiră adânc.

— Am fost găsită la doar câteva ore de la naștere, la ușa unei biserici catolice. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee despre persoana care mă lăsase acolo. Femeia de serviciu, Lourdes Ruiz, tocmai născuse un copil, așa că m-a luat la ea acasă. Îi spuneam „mamă". Dar eu eram dificilă — diferită. Iar mama era foarte

severă. Când am împlinit 17 ani am fugit de acasă. Credeam că iubitul meu este cel mai minunat om de pe pământ. Am rămas însărcinată, dar mi-am pierdut copilul și iubitul în aceeași zi. Când mi-am revenit, m-am hotărât să învăț cum să-mi port singură de grijă. Și așa am ajuns aici.

Era uimită că reușise să treacă prin toată povestea fără să cedeze nervos. Își păstrase vocea calmă, golită de emoție, așa cum și sperase să poată.

Dar, într-un fel ciudat, faptul că el nu se uita la ea o făcea să-i fie și mai greu. Chipul lui se îmblânzise pe măsură ce ea povestea. Maxilarele i se descleștară. Sprâncenele nu-i mai erau încruntate.

Lacrimile o sugrumau, dar în nici nu caz nu voia să plângă de față cu el. Își ținu respirația.

El își întoarse ușor capul spre ea și o licărire slabă, umedă, i se aprinse în ochi.

„Nu", ar fi vrut să-i strige. „Nu mă compătimi!"

— Deci toate acele cicatrice sunt de la bătăile pe care ți le-a dat mama ta adoptivă?

Ea nu mai putea să rostească nici un cuvânt. Era peste puterile ei. Îi dăduse lui Sean mai mult decât îi oferise oricui altcuiva în toată viața ei.

Dar nu putea să-i mărturisească chiar tot. Era prea umilitor, prea dureros.

— Sophie? Încă mă mai minți.

Ea se strâmbă amărâtă. Unde naiba erau răpitorii ăia? Ce bine ar pica acum puțină acțiune.

Oftă profund și se predă:

— Bine. Vrei chiar toată povestea jalnică a sărmanei Sophie? Vrei să te simți superior și tare pen-

tru că m-ai forțat să-ți dezvălui toate secretele mele? Bine.

Mânia îi făcea bine. O purifica și o umplea de energie. Se lăsă cuprinsă de ea, nu încercă s-o domolească.

— Mai vrei și alte dovezi că nu sunt potrivită să stau în preajma ta sau a fiicei tale? Ei bine, azi ai noroc, pentru că asta o să primești. Crezi că nu știu că ai urât fiecare moment în care Michaela s-a aflat lângă mine? Crezi că eu nu știu că ea, tu, amândoi sunteți mult prea buni pentru mine?

— Sophie, nu...

— Ei bine, știu toate astea. N-am vrut să fim împreună. Te-am implorat să nu mă atingi. N-am vrut s-o întâlnesc pe Michaela sau să mă joc cu ea ori s-o țin în brațe. Nu sunt făcută pentru familie și bebeluși. Viața mea era foarte fericită până ai apărut tu și va fi din nou la fel. Știu cine sunt și de unde vin.

Mâna i se crispă pe armă. Îi dădu drumul în poală și își relaxă degetele, apoi o luă din nou.

— Nu. Nu toate cicatricele sunt de la mama. Cele urâte — inclusiv cea de pe umăr — sunt o amintire de la tatăl copilului meu. Sunt semnele cataramei de la cureaua lui de aur, cum aveau toți din gașca lui. Să zicem că n-a fost tocmai fericit că m-a lăsat însărcinată.

— Ah, Sophie...

— Nu! i-o reteză ea, lovind patul pistolului de cotiera mașinii. *Să nu mă compătimești!* Ai obținut ce-ai vrut, dar n-ai nici un drept să-mi arăți că ți-e milă de mine, tu stând în turnul tău de fildeș cu frumosul tău copil și cu viața ta perfectă.

— Dar eu nu...

Brusc luminile se aprinseră.

Sophie se trase înapoi. Sean rămase nemișcat. Ea ridică siguranța armei cu vârful degetului, apoi își trase până la sprâncene borul pălăriei lui Carlos.

— Aveți grijă, *domnule Botero*, zise destul de tare Sean, reamintindu-i ce rol juca.

Ea se lăsă în jos pe scaun, strângând pistolul. Trăsese de multe ori cu arma, chiar și cu mâna stângă, în timpul antrenamentelor la C.I.A., dar era conștientă că încheietura luxată avea s-o incomodeze.

Telefonul lui Sean începu să sune. Înjurând printre dinți îl deschise.

Sophie se strădui să respire adânc și rar. Privirea i se rostogoli rapid de-a lungul încăperii goale, încremenite. Nici o mișcare. Unde naiba erau?

— Mda? mormăi Sean.

Sophie suflecă ușor mâneca hainei lui Botero. Trebuia să fie pregătită.

— Eu sunt șoferul lui, zise Sean aspru. M-a autorizat să vorbesc în numele lui. Mi-a zis să vă spun că este obosit și gata să termine odată cu povestea asta.

Se opri, ascultând, apoi își întoarse capul și privirea lui intensă, albastră, o întâlni pe a lui Sophie.

— Domnule Botero, ei vor să vă spun că *un arma está apuntada a su cabeza*.

Sophie făcu semn că a înțeles. Sean stâlcise pronunția, dar cuvintele erau suficient de clare. „O armă este țintită asupra capului tău."

Sean voia să știe ce au spus.

Ea vorbi încet cu un glas gutural. Cine putea să știe cât de aproape erau?

— Spune-le că nu mă impresionează teatrul pe care îl joacă. Să vorbească în engleză. Și că nu-mi pasă de armele îndreptate asupra capului meu. Nu-mi pasă decât de fiica mea.

În ochii lui Sean se citea furia și tot trupul i se încordă.

Sophie clătină abia perceptibil din cap. „Nu-ți face griji pentru mine." Ridică puțin țeava pistolului.

Sean se încruntă, dar repetă cuvintele cu voce tare. Continuă s-o privească în timp ce aștepta replica.

— Nu. Nu încă. Voi să ieșiți la lumină. Arătați că aveți *cojones* ca să dați ochii cu omul a cărui fată o țineți cu forța.

Sophie aruncă o privire împrejurul ei.

Sunetul scos de telefonul lui Sean îi zgârie nervii deja zdruncinați.

— Ce au spus?

— Nimic. Au închis, răspunse el desfăcându-și centura de siguranță. Eu cobor.

— Nu, Sean. O să fii ținta perfectă pentru ei.

Sophie își scoase și ea centura.

— Le-am cerut să se arate la față. Trebuie să fac și eu la fel. Tu stai nemișcată și fii pregătită! spuse și se uită fix în ochii ei. Jură-mi că mi-ai spus adevărul și că știi cum să te folosești de arma aia!

Ea își ridică privirea.

— Jur! Nu te voi dezamăgi. N-o voi dezamăgi pe Michaela.

Sean clipi, apoi se întoarse și ieși din mașină, trăgându-și chipiul de șofer pe ochi ca să-și umbrească fața.

În aceeași clipă, Sophie observă o mișcare în punctul cel mai îndepărtat al depozitului. Un bărbat hispanic de înălțime medie, îmbrăcat în negru, înainta bățos către ei. În spatele lui, apărură alți doi bărbați. Toți trei erau înarmați.

Sophie își încordă mâna pe armă. I-ar fi putut doborî pe toți imediat ce ar fi ajuns la vreo șase metri depărtare, dar nu înainte ca măcar unul dintre ei să apuce să tragă.

În timp ce primul bărbat se apropia, ea observă o cicatrice proeminentă deasupra sprâncenei. Omul cu mască. El era șeful, evident.

Fiecare mușchi din trup i se contractă. S-ar fi întors să vadă dacă Sean îl recunoscuse, dar nu-și putea permite să-i scape din ochi pe cei trei indivizi nici măcar pentru o secundă. Misiunea ei era să-l acopere pe Sean.

În spate și la dreapta auzi zgomotul scos de încărcătorul unei armei. Era trăgătorul de elită de care pomeniseră răpitorii la telefon. Sophie simțea privirea trăgătorului ca o rază laser îndreptată spre tâmpla ei stângă.

— Opriți-vă acolo!

Vocea lui Sean era dură, autoritară, calmă.

Șeful lor zâmbi și mai făcu intenționat câțiva pași.

— Deci *señor* Botero îl lasă pe șoferul lui să dea ordine? Nu mai are *cojones*?

Bărbatul își răsuci capul și privi către Sophie.

— Hei, bătrâne? Poate că le-ai pierdut când ți-ai pierdut și fata. Ne-am întristat când am aflat că ești bolnav. O s-o facem repede și fără durere.

Brusc, lovi aripa din dreapta față a limuzinei.

— Ieși afară din mașină, moșulică! Arată-ți fața!

Sean era cât pe ce să tragă atunci când a văzut că bărbatul continuă să înainteze. Era încordat ca o felină. Îl înnebunea ideea că Sophie stătea acolo în mașină, incomodată de haina și pălăria prea mari pentru ea și cu încheietura luxată.

Dacă ar fi ținut deja arma în mână, i-ar fi putut termina pe toți trei, dar, pentru că o avea în buzunar, n-ar fi apucat să doboare decât doi înainte ca al treilea să tragă în el.

S-ar fi putut baza pe Sophie pentru unul dintre ei, dar nu voia să parieze pe asta. Plus că auzise un zgomot în spatele lui. Poate că era trăgătorul care țintea capul lui Sophie. Dar cine știe câți alții mai pândeau? Șansele lor scădeau cu fiecare clipă.

— Hei! strigă șeful către oamenii lui. Ajutați-l pe *señor* Botero să iasă din mașină.

Sean strânse pumnul pe patul pistolului din buzunar.

— Nu faceți nici o mișcare, îi opri el. Domnul Botero nu poate să meargă. Am vorbit deja despre asta. Vorbiți cu mine!

— Cred că îți scapă un lucru foarte important din întâlnirea asta, *señor* șofer. Nu tu ești șeful aici aici. Nici *señor* Botero nu este șeful aici.

Bărbatul rânji.

Sean îi observă cicatricea de deasupra sprâncenei. Pulsul i se acceleră.

— Eu sunt șeful aici, spuse bărbatul, lovind din nou aripa mașinii.

Mușchii lui Sean erau gata de acțiune. Strânse din dinți și se strădui să respire normal.

— Bătrâne, ieși din mașină!

Omul cu cicatricea făcu semn cu capul către unul dintre oamenii lui. Acesta își ridică arma și se îndreptă către mașină.

Sean auzi portiera din spate deschizându-se.

„Nu, Sophie!" Ce naiba făcea? Nu trebuia să vorbească, nu trebuia să-și arate fața. Ei și-ar da seama imediat că nu e Botero.

— Așteptați un minut!

Șoapta guturală era destul de slabă, dar avu ecou în depozitul pustiu. Și suna autentic. Putea fi vocea unui bătrân bolnav și slăbit.

Omul înarmat ezită.

Pentru o clipă, nimeni nu se mișcă, apoi vocea răgușită se auzi din nou.

— Unde este fiica mea?

Omul cu cicatricea se întoarse și își îndreptă arma către portiera deschisă.

— Nu te mai deranja. Putem să luăm banii oricând vrem, zise râzând. Ai venit singur, așa cum ai promis.

— Banii sunt în portbagaj, interveni Sean.

— Bineînțeles. Doar este singurul loc destul de spațios pentru ei. Sau ne-ați pregătit o capcană acolo?

— Nici o capcană, spuse Sean. Apăsă pe telecomandă și portbagajul mare și negru se deschise.

— Fiica mea! se răsti Sophie.

— Taci, moșulică! N-o să-ți mai vezi niciodată fata vie.

— Fuentes!

Vocea veni din spatele lui Sean și de la dreapta. Își răsuci capul.

— Fuentes! *En el coche. Ese no es Botero!*[1]

Sean înțelese. „Ăsta nu-i Botero!" Înainte de a putea reacționa, răsună o împușcătură și imediat un glonț lovi oțelul.

Se lăsă pe vine și își scoase pistolul.

— Sophie! Jos!

Dumnezeule, dacă era rănită...

Cei trei se lăsară la pământ și începură să tragă. Sean trăgea fără țintă. Aerul se umplu de șuierăturile și pocnetele gloanțelor.

Se auzi o detunătură dinspre limuzină. Era Sophie. Nu fusese nimerită!

Trase din nou.

Sean respiră adânc și se ridică, întorcându-se să țintească în direcția pușcașului. Auzi un mormăit. „Dumnezeule!"

Apoi îl lovi ceva dintr-o parte. Se răsuci. Unul dintre cei trei era la pământ.

„Sophie!"

Ferindu-se din calea gloanțelor se ghemui din nou în spatele mașinii. Încercă să meargă cu spatele ca

---

[1] „În mașină. Ăsta nu-i Botero!" (în limba spaniolă în original). (n. red.)

s-o poată zări pe Sophie. Dar ceva nu era în regulă. Vru să se ridice ca să mai tragă, dar se simțea greoi și se mișca prea lent.

Răsunară mai multe împușcături de pe bancheta din spate a limuzinei.

Pușcașul trase din nou. Glonțul ricoșă din capota limuzinei trecând la câțiva centimetri pe deasupra lui Sean.

Reuși în cele din urmă să se ridice, la timp ca să vadă cum omul cu cicatrice își îndreptase arma către capul lui Sophie. Pistolul ei țintea pieptul bărbatului.

— Stai, mormăi Sean, ridicându-și pistolul. Mâna stângă nu-l mai asculta. De fapt, nu și-o mai simțea, așa că-și sprijini încheietura de capota mașinii, țintind cicatricea de pe sprânceana dreaptă a bărbatului.

— Poți s-o omori, dar o să mori și tu.

Cu colțul ochiului, Sean o văzu pe Sophie păstrându-și calmul. Zâmbi.

— Unde sunt amicii tăi? întrebă.

Ce naiba era cu el? Abia dacă putea vorbi.

Sophiei nu i se clintea nici un mușchi.

— Sunt la pământ. Arată-te la față, îi strigă Sophie omului care îi țintea capul cu pușca. Doar nu vrei să mori ca prietenii tăi, nu-i așa? Putem să-ți facem o ofertă. Tu ne spui unde este Sonya, iar noi te lăsăm în viață. Suntem doi la unul.

Sean începu să se deplaseze spre partea din față a mașinii.

— Nu-i face nici o ofertă, Sophie! Vreau să-l omor.

Își dădu seama că motivul pentru care se mișca atât de încet era că fusese rănit.

Odată ajuns în spatele bărbatului cu cicatrice, își îndoi mâna dreaptă și își lipi țeava pistolului de capul lui.

— Ăstuia, care l-a omorât pe Johnson, sunt gata să-i zbor creierii chiar acum.

Omul nu reacționă.

Sean știa că dacă asasinul ar fi vrut ar fi putut să tragă și s-o ucidă pe Sophie înainte ca gloanțele lor să-l doboare. Sean se rugă în sinea lui ca omul să-și dorească să trăiască, mai mult decât s-o ucidă pe Sophie.

Era un joc. El știa că ea poate să-l identifice. Înțelegea că dăduse greș, indiferent ce ar mai fi făcut de-aici înainte.

— Nu-l omorî încă, spuse Sophie. Vreau să aflu cine este și ce amestec are în răpirea Sophiei. Informația asta ne-ar fi de mare folos. Poate suficient de mult încât să facem o înțelegere cu el dacă vrea.

— Nu vrei nici o înțelegere, nu-i așa? Sper că nu.

Sean ridică siguranța armei.

Omul se clătină.

Sean își ținu respirația.

— Bine, spuse bărbatul. Își deschise palma și lăsă arma să-i cadă.

Detunătura unei puști răsună în urechile lui Sean și, în același timp, auzi sirenele.

Omul cu cicatrice se prăbuși la pământ.

— În mașină, Sophie! strigă Sean.

Fără prea multă speranță, Sean își descărcă arma în direcția pușcașului. Apoi se aplecă deasupra omului cu cicatrice.

— Fuentes! Fuentes! Ăsta este numele tău, nu-i așa?

— Sonya...

Sean îl apucă de cămașă.

— Ce-i cu Sonya? Știi unde se află?

Omul tuși și firișoare roșii începură să i se prelingă printre buze.

— Sonya... este...

Sirenele se auzeau tot mai aproape și, în sfârșit, ambulanța intră în depozit. Sean le strigă să vină la omul cu cicatrice. Medicii săriră și alergară în spate să scoată targa.

— Ascultă-mă, Fuentes! Unde este Sonya?

Alte bolboroseli ieșiră din gura bărbatului. Respira cu dificultate.

— Ladera, șopti. Baza militară...

Tuși.

Sean aproape că se prăbuși de ușurare.

— Pentru cine lucrezi? îl întrebă.

Medicii așezară targa jos și se aplecară deasupra lui Fuentes.

— E grav, spuse unul dintre ei.

— Cât de grav?

— A fost împușcat cu un glonț de mare calibru în plămân. Trebuie să-l ducem la spital cât mai repede înainte să piardă prea mult sânge.

Sean se ridică în picioare și privirea i se încețoșă. Își pierdu echilibrul.

— Nu-l lăsați să moară! Știe lucruri care ar putea ajuta să fie salvate niște vieți.

Capitolul XII

Rachel Brennan îi mulțumi șefului Poliției pentru cel puțin a patra oară și îi repetă că este nevoită să închidă pentru că se află în mijlocul unei ședințe.

— Ei bine, Rachel... Și eu trebuie să ajung la o ședință, așa că te las. Mulțumiri încă o dată.

— La revedere, domnule.

Apăsă victorioasă butonul de închidere și suspină ușurată, apoi se întoarse către cei cinci oameni care stăteau așezați la masa mare și rotundă din biroul ei.

— Șeful Poliției ne mulțumește pentru ajutorul acordat la identificarea ucigașului lui Craig Johnson.

— Persoana căreia ar trebui să-i mulțumească nu este de față, zise Samantha încet.

— Am trimis-o pe Sophie acasă. A trebuit s-o forțez să-și ia câteva zile libere. Era extenuată după toate prin câte a trecut.

— Ei bine, mă bucur că șeful Poliției este mulțumit, dar tot n-am găsit-o pe Sonya Botero.

Rafe părea relaxat, dar Rachel îl cunoștea. Era, de fapt, agitat. Știa asta după felul în care bătea cu degetele în masă.

Zâmbi în sinea ei în timp ce-și mută privirea către Isabelle, care observase și ea agitația lui Rafe. Isabelle

îl tot studiase încruntându-se încă de când se așezaseră.

— Comisarul este conștient de asta, ca și mine, spuse Rachel, măsurând cu pași mari încăperea, jucându-se cu celularul pe care îl ținea în mână. Însă datorită Sophiei și a lui Sean Majors, acum știm că omul care te-a atacat, Samatha, este același cu acela pe care Sophie l-a observat în lift în dimineața morții lui Johnson. Din nefericire, n-a mai trăit până la spital. A murit în ambulanță din cauza hemoragiei.

Rafe înjură în spaniolă.

— Așteaptă puțin, Rafe, înainte să ne încânți cu vocabularul tău colorat. Numele lui era Jose Fuentes. Și-a luat o slujbă de îngrijitor la spital în urmă cu câteva săptămâni. Dar cel mai important lucru îl reprezintă faptul că Sean a reușit să afle unde este Sonya.

Rachel simți cum crește tensiunea din încăpere. Se opri din mers și își încrucișă mâinile.

— Trăiește? Ce bine! În spatele ochelarilor cu ramă elegantă ochii Samanthei se umplură de lacrimi.

Julia Garcia scoase un sunet slab, un suspin. Rachel îi zâmbi cu blândețe, iar Samantha se întinse și o apucă pe Julia de mână. Julia era cea mai bună prietenă a Sonyei, iar Rachel își dădea seama cât de îngrijorată trebuia să fie.

— Unde este? zise Rafe ridicându-se în picioare.

— Nu am prea multe amănunte. Samantha, Julia, Ethan — acestea sunt toate informațiile pe care vi le pot oferi. Vă mulțumesc pentru efortul depus.

Cei trei se ridicară.

Isabelle și Rafe se uitară întrebător la Rachel.

— Rafe, Isabella, vă rog să mai rămâneți. Vreau să discut ceva cu voi.

Imediat ce ieșiră ceilalți, Rachel se așeză. Își puse telefonul pe masă, apoi își împreună mâinile în față.

— Ce s-a întâmplat, Rachel? întrebă Rafe.

— Sean n-a reușit să scoată decât trei cuvinte de la Fuentes. „Ladera" și „baza militară".

Ochii negri ai lui Rafe străluciră.

— Există doar câteva baze militare în Ladera — cel mult patru sau cinci. Dar toate sunt sus, în munți.

— Mă gândeam eu că deții astfel de informații. Știi unde se află exact?

Dădu din cap.

— Nu, dar aș putea să mă interesez.

Își băgă mâna în buzunar după telefon.

— Stai!

Rachel îl opri cu un semn din mână. Se întoarse către Isabelle, care continua să-l privească bănuitoare pe Rafe. Rachel se gândi la ei doi. Se întreba dacă ies împreună, dar o sumară, însă atentă investigație îi spunea că nu. Dar scântei tot existau. De câte ori cei doi se întâlneau, se simțea ceva în atmosferă.

Ironia făcea ca Isabelle să fie agentul perfect de la Confidential pentru a-l însoți pe Rafe în Ladera. La începutul dimineții, Rachel se întrebase dacă era sau nu o decizie înțeleaptă să-i arunce pe amândoi în niște circumstanțe atât de periculoase și încărcate emoțional. Dar în cele din urmă luase o hotărâre, bazată, ca întotdeauna, pe fapte. Sentimentele nu aveau ce căuta aici. *Relațiile lor* particulare n-o priveau pe ea.

— Rafe, tu ai trăit în America de Sud. Cunoști destul de bine regiunea și traficul de droguri.

Se întoarse către Isabelle, ai cărei ochii erau măriți, în așteptare.

— Isabelle, în calitate de purtător de cuvânt al firmei Nunta Perfectă, poți călători în Ladera. Vei face o evaluare la fața locului. Vei da declarații în presa locală garantând că nunta DeLeon-Botero va avea loc. Te vei întâlni și cu membrii familiei lui DeLeon și îi vei asigura că Sonya se va întoarce vie și nevătămată.

Isabelle o privi lung.

— Nu pot să merg cu *el*.

— Poftim? întrebă nervos Rafe. De ce nu? Eu cred că este o idee foarte bună.

Rachel nu zise nimic. Se ridică.

— Dar, Rachel, dacă mă duc cu el acolo toată lumea o să creadă...

— Exact. Este un plan minunat, susținu Rafe. Îi vei ține pe localnici ocupați cu conferințele tale de presă și cu aparițiile publice, în timp ce eu o voi căuta pe Sonya.

— Doar n-o să mă lași să răspund singură la toate întrebările alea. Și eu vreau la fel de mult ca și tine s-o găsesc pe Sonya.

Rachel ieși tiptil pe ușa biroului ei și se îndreptă către Vicki pentru a-i spune să facă rezervări la avion și hotel.

Era clar că existau scântei. Spera că a luat cea mai bună hotărâre în privința persoanelor care trebuie trimise.

*

Sophie își turnă o cană de cafea și începu să se plimbe prin sufragerie. Mai rămăseseră câteva fâșii de bandă galbenă marcând locul crimei ce atârnau de dulapuri și mânere; tot locul era presărat cu resturi de materiale de la recoltarea amprentelor.

Se aplecă să adune câteva, dar o durea mâna și se simțea ametită.

Nu reușise să adoarmă toată noaptea. Încercase să asculte muzică, să citească, să facă o baie fierbinte, ba chiar băuse niște lapte cald. Dar nimic nu i-a fost de folos. De câte ori își închidea ochii îl vedea pe Sean cu sângele prelingându-i-se pe tricoul alb în timp ce medicii îl ajutau să se întindă.

După ce Jose Fuentes își aruncase arma, lucrurile se desfășuraseră atât de repede încât o năuciseră.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Sean este rănit. Doar stătea pe locul din spate al limuzinei atunci când el se sprijinise de ușă. Dacă ar fi îndrăznit să-l privească mai atent, dacă ar fi avut curajul să-i vorbească, ar fi realizat că s-a întâmplat ceva.

Dar fusese mult prea lașă și egoistă. N-a vrut să înfrunte disprețul pe care știa că avea să-l citească în ochii lui.

El avusese tot timpul dreptate în privința ei. Semăna prea mult cu fosta lui soție. Doar spusese că nu se pricepe prea bine la femei, iar ea recunoscuse în sinea ei că el nu se înșela.

Apoi, după ce a înțeles că fusese împușcat, dăduse și mai mult înapoi. Văzându-l rănit și vulnerabil, vă-

zând cât de aproape trecuse pe lângă moarte, fu silită să se confrunte cu un adevăr groaznic.

Îl iubea.

Era stupid. Fără speranță. Și totul numai din vina ei. Ea l-a lăsat înăuntru. Dar nici unul dintre lucrurile astea nu mai conta.

Se îndrăgostise de el. Nu-și imagina cum ar putea trăi fără el. Și *asta* o ținuse de fapt trează.

Se așeză lângă măsuță și privi ceasul — nouă dimineața. Probabil că el s-a trezit de la șase, a luat micul dejun cu Michaela, s-a îmbrăcat, s-a dus la spital să-l vadă pe Carlos, apoi la poliție să-și semneze declarația.

„Oh, Sophie, încetează!" își zise cu asprime.

Doar nu avea să-și petreacă restul zilelor imaginându-și ce face el toată ziua. Plecase. Din viața ei. Și el, și Michaela.

Ceva i se prelinse pe mână. Se uită în jos și își dădu seama că plânge.

— Din cauza asta ești singură, își reaminti, trăgându-și nasul și ștergându-și ochii. Din cauza asta...

— Suspină.

„Oh, sunt jalnică."

Se auzi soneria.

Sări și vărsă cafeaua pe masă. Cine o căuta?

Probabil cei de la poliție. Voia să discute cu Rachel în dimineața asta înainte de a se duce la secție să-și semneze declarația. Voia să se asigure că nu dezvăluia prea multe informații despre Confidential.

Avea să-i spună detectivului că o să vorbească mai târziu cu el. Se ridică și se privi. Purta o pijama de

bumbac și un maiou. În drum spre ușă luă un pulover ușor cu fermoar și-și acoperi umerii.

Se uită prin vizor, dar nu văzu nimic. Deschise încet ușa.

— Sean!

El era, în blugi și cu tricoul uzat cu Miami Heat, pe care ea îl mai văzuse, nemaipomenit de frumos și surprinzător de în formă pentru cineva care fusese împușcat cu o zi înainte.

— Pot să intru? întrebă el.

Degetele i se crispară preț de câteva secunde, apoi apucă în cele din urmă clanța și deschise ușa suficient de mult cât să-i facă loc să intre.

Când trecu pe lângă ea, Sophie simți un miros ca de pădure și de citrice. Parfumul lui o învălui ca o îmbrățișare fantomatică. Gemu încet și își frecă obrajii cu o mână.

El se întoarse, iar ea observă că el nu arată atât de grozav pe cât îi păruse la început. Gura îi era încleștată și palidă și se putea vedea o umflătură neregulată pe sub tricou între umăr și gât. Un bandaj.

— Te simți bine? îl întrebă.

El dădu din cap, fără s-o privească.

— Sigur. E doar o rană superficială. Tu?

— N-am nimic.

Rămase nemișcată câteva secunde, cu brațele încrucișate și privindu-i gulerul tricoului, acolo unde se zărea o margine a bandajului.

— Cum e...

— Pot să...

Vorbiseră în același timp. Sean zâmbi și îi făcu semn să vorbească ea prima.

Ea ridică ușor din umeri.

— Voiam să știu ce mai face Carlos.

Sean schiță un zâmbet.

— Nu cred că mai poate să suporte multe. Nici unul dintre atacurile cerebrale nu a fost foarte grav, dar își pierde puterile. Mă tem că-și pierde și speranța.

— Nu trebuie. *O s-o găsim pe Sonya.*

El dădu din cap.

— Mai ai niște cafea?

Sophie inspiră adânc.

— Sigur.

Trecând încet prin spatele lui, luă o cană și o umplu, apoi privi în gol, gândindu-se cât de puțin îl cunoaște. Aflase despre el doar că este un om bun și de onoare și că își iubește fiica mai mult decât orice pe lume.

— Nu știu cum îți place cafeaua, spuse cu tristețe.

— Fără zahăr.

Îi întinse cana.

Sean o luă cu mâna dreaptă.

— Mersi.

De ce venise aici? Nu dădea semne că ar fi vrut să stea de vorbă, poate că era la fel de stânjenit ca și ea.

— Voiai să-mi spui ceva?

El luă o înghițitură din cafea, apoi o privi pe sub sprâncene.

— Mda.

Sophie așteptă, dar el rămase tăcut, sorbind gânditor din cafea.

— Bănuiesc că Rachel te-a pus la curent cu activitatea agenției Confidential.

El dădu din cap.

— Uite ce e, Sean. Îmi pare rău pentru tot. Am jurat că...

El așeză pe masă cana cu cafea.

Ea tresări și se trase înapoi.

— La naiba, Sophie! șopti el. N-am vrut să te sperii.

Ea își încrucișă mâinile ca să le ascundă tremurul.

— Ce vrei?

Sean rămase nemișcat, atât de aproape de ea încât Sophie își fixă privirea pe *A*-ul din cuvântul HEAT de pe tricoul lui. Era singurul lucru pe care îl putea face ca să nu izbucnească în lacrimi. Dacă s-ar fi uitat la el, la ochii lui albaștri închis, la gura lui care se strâmba puțin într-o parte atunci când zâmbea, ar fi cedat. Se gândi să-l împingă și să fugă din apartament, dar asta n-ar fi fost o soluție definitivă. La un moment dat, tot va trebui să se întoarcă.

— De fapt, n-a fost chiar ideea mea să vin aici.

O speranță, despre care nici n-avea habar că mai exista în ea, se dizolvă îndată, ca un cub de gheață în apă fierbinte. Rapid, total, dureros...

— A fost...

Ea închise ochii și așteptă.

O surprinse o atingere blândă pe obraz. Apoi degetul lui, îi ridică bărbia.

— Sophie, uită-te la mine!

Își deschise ochii, rușinată că îi erau umezi.

— Michaela vrea să te vadă.

— Mi...?

Nici nu mai putea articula. Trase aer adânc în piept.

El aprobă din cap, cu fața serioasă, cu ochii albaștri ca marea.

— Vrea să se joace de-a țopăiala cu Sophie. I-am spus c-o să te întreb dacă ești de acord.

Sophie nu-și mai putea opri lacrimile care îi curgeau pe obraji. Nu înțelegea despre ce vorbește Sean. Gândurile și sentimentele i se învălmășiseră.

— N-o să meargă, spuse în cele din urmă, întorcându-i spatele și sprijinindu-se cu mâinile de suprafața rece a mesei.

Își închise strâns ochii.

— Ai avut dreptate de la început. Sunt exact ca soția ta. Chiar mai rău. Și eu am luat droguri. Nu... nu știam că sunt însărcinată, dar...

Respira sacadat. Își acoperi gura pentru o clipă, încercând să-și recapete controlul.

— Poate că soția ta și-a părăsit copilul, dar cel puțin l-a lăsat în siguranță cu tine. Eu mi-am abandonat copilul în cel mai cumplit fel cu putință. L-am omorât.

Știa că asta avea să-l oprească pe Sean și așa se și întâmplă. El nu mai zise nimic o vreme. Sophie îl simțea în spatele ei. Îl auzea respirând.

— Asta crezi? Că ți-ai omorât copilul?

— Dar cum altfel să-i spui? L-am lăsat pe iubitul meu să mă convingă să iau droguri, iar copilul meu a murit.

— Mi-ai spus că ai avortat. Este adevărat?

Ea dădu din cap.

— Aveai doar 17 ani. Erai încă un copil.

Sophie își îngropă fața în mâini.

— În ce lună erai?

Cât mai putea să suporte? Nu prea mult, în orice caz.

— Nu știam că sunt însărcinată. Poate câteva săptămâni.

Vocea aproape i se stinse.

— Ai mai luat droguri de atunci?

Ea scutură din cap.

Sean îi cuprinse umerii, apoi îi strânse ușor.

— N-ai mai fost cu nici un bărbat de atunci, până noaptea trecută, nu-i așa?

Ea se smulse din strânsoarea lui și se întoarse.

— Și ce altceva mai vrei să știi? De câte ori am făcut-o? Cât timp am luat droguri? Cum mă distrez în timpul liber?

O durea bărbia, ochii îi ardeau și simțea nevoia să pună punct întregii povești. O adora pe Michaela, dar nu-și permitea să se atașeze de ea. Ar durea-o prea mult să fie atât de aproape de el.

— Știi deja că mama mea naturală m-a abandonat, că femeia care m-a crescut mă bătea și, bineînțeles, că mi-a lăsat copilul să moară. Ce altceva să-ți mai spun?

O scânteie se aprinse în ochii lui.

— Vreau să-ți demonstrez ceva, spuse el nerăbdător. Dar se pare că ești prea ocupată acum să-ți plângi de milă ca să mai gândești limpede.

Îl privi speriată.

— Ești furioasă acum? Bine. Pentru că nu-mi place de tine când îți plângi de milă.

O apucă de mână și, cum ea încercă să scape, o strânse mai tare.

— Ascultă-mă! M-am înșelat în privința ta. Cred că mi-am dat seama de asta încă de la început. Mă compătimeam singur și inventam tot felul de scuze.

Ea se trase din nou, dar el era de neoprit.

— Termină! Sophie Brooks, vreau să te țin de mână și să te privesc în ochi când îți spun asta. Cred că ești tot ce-am văzut eu mai frumos vreodată. Și te-aș situa pe locul doi la încăpățânare după fiica mea. Poate pe trei. Și Rosita este destul de încăpățânată.

Sophie nu se putu abține și zâmbi.

Sean o trase mai aproape, îi eliberă mâna și o cuprinse de mijloc. Ea își puse palmele pe pieptul lui. Mâinile îi tremurau.

— Se pare că fata mea și Rosita s-ar bucura să fii lângă ele.

— Parcă spuneai că vrei să-mi demonstrezi ceva, își reaminti Sophie. O să ajungem și acolo în, să zicem, următorii cinci ani?

El zâmbi strengărește, se aplecă și o sărută. Gura lui era fierbinte și avea gust de cafea, iar sărutul lui o înfioră din creștet până în tălpi. Când el se opri, ea îi căută gura, așa că el o sărută din nou, apoi îi trase în jos pe brațe puloverul și își plimbă buzele pe gâtul ei, apoi pe umăr și mai departe, până la cicatrice. O sărută și mai pasional.

Sophie își lăsă capul pe spate, iar el îi sărută gâtul și bărbia.

— Știi tu cât de frumoasă, curajoasă — cât de specială ești? îi șopti el.

— Sean, oprește-te, te rog! Nu sunt potrivită pentru asta. Nu cred că pot să am o relație normală...

El îi puse degetul pe buze.

— Tocmai asta voiam să-ți demonstrez. Ce zici, Sophie, te-ai căsători cu mine?

Căsătorie. Clipi ca să alunge dorința ce o copleși și îl privi.

— Nu m-am gândit niciodată că eu o să mă căsătoresc.

Sean o mușcă de ureche.

— Am auzi că merită efortul, îi șopti.

— Eu n-am urmat niciodată moda.

Cuvintele rostite cu atâta calm nu reflectau ce simțea cu adevărat. Stomacul îi era încordat, pulsul îi bătea nebunește și, în mod ciudat, îi venea să râdă din toată inima.

Sean o privi în ochi.

— Cineva mi-a spus că mirelui îi plac ciorapii negri de mătase.

Izbucni în râs simțindu-se liber și ușor.

— Ciorapii negri de mătase? Dar sunt atât de călduroși, mai ales vara. Cred că de-acum înainte o să port numai rochii lungi și foșnitoare și pantaloni de in.

— Dar să păstrezi mereu ciorapii negri pentru dormitor.

Obrajii Sophiei se înroșiră, iar Sean zâmbi și o sărută în timp ce își stecură mâna pe sub maiou până când degetele lui calde îi atinseră sânii.

— Apropo de dormitor, unde este al tău? Mirele arde de nerăbdare să-și înceapă luna de miere.

Sophie se trase înapoi și se uită la el, prefăcându-se indignată.

— Credeți că mă păcăliți, domnule șef cu paza? Doar ați fost în dormitorul meu, cotrobăind peste tot. Știți exact unde se află.

El surâse cu ochii strălucind de dorință.

— Așa este. Știu.

Și, cu o privire tandră, o luă de mână și o conduse către viitorul lor.